Η γυναίκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Π
Γ9

Η γυναίκα

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ἡ ἠχὼ τῆς ζωῆς

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
19
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1937
Ἀριθμὸς φύλλου 16
Γραφεῖα: Βουλῆς 1
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΓΕΛΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Διάλογος μὲ πρόσωπα δύο: Μιὰ κουτσομπόλα **Κυρία** καὶ ἕναν πολύπειρο **Κύριο**.

Κυρία.— Πῶς τὴ λυπᾶμαι τὴ Φοφώ, ὁ ἄντρας της γυρίζει μὲ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη καὶ αὐτὴ χαμπαράκι!

Κύριος.— Θέλετε δηλαδὴ νὰ πῆτε πὼς τὸ ξέρει καὶ δὲν τὴ νοιάζει ἢ πὼς οὔτε τὸ ὑποψιάζεται καθόλου;

Κυρία.— Καλέ, εἶνε κουτή, ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἐγὼ καὶ νὰ δῆς! Θὰ τὸν χώριζα ἀμέσως καὶ θὰ τοῦ ἔπαιρνα καὶ γενναία διατροφή. Μὰ αὐτὴ εἶνε ἕνα ζωάκι, τὴ χαϊδεύει ὁ ἄντρας της, τῆς φτιάνει καὶ μερικὲς τουαλέττες, καὶ ἔτσι βαυκαλίζεται πὼς τὴ λατρεύει καὶ οὔτε γυρίζει νὰ κυττάξη ἄλλη γυναῖκα.

Κύριος.— Εἴσαστε βέβαιη γι' αὐτὸ ποὺ λέτε;

Κυρία.— Μὰ δὲν τὴ βλέπετε πῶς καμαρώνει σὰ γύφτικο σκεπάρνι μέσα στὴν καινούρια της τουαλέττα, μακάρια καὶ ἀνύποπτη; Ὁ ἄντρας της τὴν τρώει μὲ τὰ λιμά, ὅλο τῆς λέει πὼς πρέπει νὰ λείψη μερικὲς μέρες γιὰ δουλειές, κι' αὐτὸς οὔτε τὸ κουνάει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὰ τὸ περνάει στὴν γκαρσονιέρα του μὲ τὶς ἐρωμένες του.

Κύριος.— Καὶ δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ τὸν δῆ τυχαίως, τὸν καιρὸ ποὺ νομίζει πὼς λείπει; Καὶ ἂν δὲν τὸν εἶδε δὲ βρέθηκε κανένας ἄλλος νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ τῆς τὸ πῆ; Καλοθεληταὶ πάντα βρίσκονται!!

Κυρία.— Ἔχετε δίκηο, δὲν ξέρετε τί εὐκολόπιστη καὶ θεόβλακας ποὺ εἶνε ἡ Φοφώ. Καὶ νὰ τὸν δῆ, αὐτὸς θὰ τὴν πείση πὼς τὴ γέλασαν τὰ μάτια της, πὼς δὲν ἦταν αὐτὸς μὰ κάποιος ἄλλος ποὺ τοῦ ἔμοιαζε.

Κύριος.— Καὶ συγχρόνως θὰ τῆς χαρίση καὶ ἕνα μπιζοῦ γιὰ νὰ χρυσώση τὸ χάπι καὶ ἔτσι νὰ τὸ χάψη εὐκολώτερα.

Κυρία.— Καὶ βέβαια, αὐτὸ σᾶς τὸ εἶπα, ὁ ἄντρας της δὲ λυπᾶται παράδες. Μὲ ὅση εὐκολία τὰ κερδίζει, μὲ ἄλλη τόση τὰ σκορπάει γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὶς ἐρωμένες του, πρὸ πάντων τὶς ἐρωμένες του. Τί ἀνάγκη ἔχει; Εἶνε ἀρκετὰ καπάτσος καὶ ξέρει νὰ κοροϊδεύη τὸν κόσμο καὶ νὰ κλείνη ἀμέσως δουλειές. Αὐτοὶ πᾶνε μπροστὰ σήμερα, καὶ ὑποφέρουμε ἐμεῖς ποὺ εἴχαμε τὴν ἀτυχία νὰ γεννηθοῦμε εἰλικρινεῖς καὶ τίμιοι.

Κύριος.— Προσέξτε καλὰ τί θὰ σᾶς πῶ. Βέβαια ὁ ἄντρας τῆς Φοφῶς εἶνε ἔξυπνος καὶ ἐπιτήδειος καὶ ὅπως πείθει εὔκολα τὸν κόσμο γιὰ νὰ τελειώνη δουλειές, ἔτσι καταφέρνει νὰ πείθη καὶ τὴ γυναῖκα του. Ξέρω πὼς εἶνε ἀρκετὰ εὐφραδής, πειστικὸς ῥήτωρ καὶ ἐξασκεῖ στοὺς ἄντρες καὶ στὶς γυναῖκες γοητεία, μὰ πολὺ φοβᾶμαι πὼς ἡ γυναῖκα του, ὅσο καὶ ἂν εἶνε κουτή, ποτὲ δὲ θὰ πίστευε πὼς τῆς εἶνε πιστός, ἂν δὲ συνώδευε τὰ ὡραῖα καὶ γοητευτικὰ λόγια του μ' ἕνα κόσμημα ἢ μὲ μιὰ ἀκριβὴ τουαλέττα φερμένη ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Κυρία.— Θέλετε δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους νὰ πῆτε πὼς ἡ Φοφὼ κάνει τὴ στραβὴ θεληματικά, γιὰ νὰ τρώη τοῦ ἄντρα της παράδες; Ἀμ' τότε αὐτή, φίλε μου, εἶνε ἔξυπνη καὶ ὄχι κουτή, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος τὴ νομίζει.

Κύριος.— Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶστε ἔξυπνες.

Κυρία.— Καὶ ὅμως θέλουν νὰ ποῦνε πὼς εἴμαστε κουτότερες ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

Κύριος.— Ἴσως σὲ ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα, μὰ ὄχι εἰδικῶς σ' αὐτά, δηλαδὴ σὲ ὅσα συνδέονται μὲ τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπιστία καὶ ὅλα τὰ τερτίπια τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ τρελλοῦ παιδιοῦ της.

Κυρία.— Δηλαδὴ ὑποστηρίζετε πὼς ὅσο καὶ ἂν εἴμαστε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες κουτές, ποτὲ δὲν μπορεῖτε οἱ ἄντρες νὰ μᾶς κοροϊδέψετε σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, ὅπως μποροῦμε νὰ σᾶς κοροϊδέψουμε ἐμεῖς, ποὺ σᾶς γελοῦμε μπροστὰ στὰ μάτια σας χωρὶς νὰ τὸ παίρνετε χαμπάρι καὶ ὅπως λένε, ὁ κόσμος τὸ ἔχει τούμπανο καὶ μόνο... οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι τὸ μαθαίνουν τελευταῖοι.

Κύριος.— Ἀκριβῶς, μὲ καταλάβατε πολὺ καλὰ τί θέλω νὰ πῶ.... μιὰ ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις τῆς γυναικείας ἐξυπνάδας.

Κυρία.— Ὥστε δηλαδὴ οἱ γυναῖκες εἶνε ἀδύνατον νὰ κοροϊδευτοῦμε;

Κύριος.— Ἐγὼ δηλαδὴ νομίζω πὼς καὶ οἱ ἄντρες ποὺ λένε ὅτι τὸ μαθαίνουν τελευταῖοι, πολλὲς φορές... τὸ ξέρουν πρὶν ἀπὸ ὅλο τὸν ἄλλον κόσμο, μὰ κάνουν τὸ στραβὸ γιατὶ τρομάζουν μὲ τὴν ἰδέα πὼς πρόκειται ν' ἀλλάξουν κατάστασι, εἴτε γιατὶ ἔχουν ἀδυναμία στὴ γυναῖκα τους, εἴτε γιατὶ ἔχουν παιδιὰ καὶ δὲ θέλουν νὰ χαλάσουν τὴν οἰκογένειά τους, εἴτε γιὰ χίλιους δυὸ ἄλλους διαφόρους λόγους. Ὅταν δηλαδὴ λέω πὼς τὸ ξέρουν, δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς ὅλοι οἱ ἄντρες εἶνε ἐντελῶς βέβαιοι, μὰ τὸ ὑποψιάζονται κάπως καὶ ἀποφεύγουν νὰ ξεκαθαρίσουν τὴν ὑποψία τους... μ' ἄλλους λόγους κοροϊδεύουν τὸν ἑαυτό τους πὼς μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ψέμα.

Κυρία.— Ἔτσι νομίζετε;

Κύριος.— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος καὶ ἀφοῦ οἱ ἄντρες σχεδὸν τὸ ξέρουν, θὰ μοῦ πῆτε πῶς δὲν τὸ παίρνουν χαμπάρι οἱ γυναῖκες, αὐτὰ τὰ πονηρὰ πλάσματα; Ἐγὼ θαρρῶ μάλιστα πὼς ἡ γυναῖκα μυρίζεται τὸν ἄντρα της πρὶν ἀκόμη ἀρχίση τὴν ἐπιχείρησι τῆς κατακτήσεώς του, ὅταν ἀκόμα βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς προετοιμασίας.

Κυρία.— Κάνουν λοιπὸν τὸ στραβὸ καὶ οἱ γυναῖκες;

Κύριος.— Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ὅπως ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Ἅμα ὅμως μιὰ γυναῖκα ἔχη πάψει ν' ἀγαπάη τὸν ἄντρα της, γιατὶ νὰ χαλάση τὸ σπίτι της, ἅμα μάλιστα εἶνε εὐχαριστημένη, δὲν τῆς λείπει τίποτα καὶ ὅ,τι ἐπιθυμήση τὸ ἔχει; Πολλὲς φορὲς μάλιστα εἶνε ἐλεύθερη νὰ φλερτάρη καὶ μ' ὅποιον ἄλλον θέλει... Ἔννοια σας, οἱ γυναῖκες δὲν ξεγελιοῦνται ποτέ, μὰ κάνουν πὼς ξεγελιοῦνται, ὅταν τὸ ξεπόρτισμα τοῦ ἀντρὸς... συμπληρώνει τὴν εὐτυχία τους καὶ τὴν καλοπέρασί τους.

Π. ΧΟΡΝ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

ΑΥΛΗ

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη ἐπὶ μακρὸν τὸν ὑπουργὸν — Διοικητὴν τῆς Πρωτευούσης κ. Κοτζιάν.

— Ἐπίσης ἐδέχθη τὸν ὑφυπουργὸν τῆς Ἀσφαλείας κ. Μανιαδάκην, τὸν ὑφυπουργὸν τῆς Ἀεροπορίας κ. Πάσσαρην, καθὼς καὶ τὸν διευθυντὴν τῶν Η.Σ. κ. Ν. Βλάγκαλην καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα κ. Ἀντωνιάδην.

— Ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὸν διευθυντὴν τῆς Χ.Α.Ν. κ. Λάναντεκλ καὶ τοὺς κ.κ. Γιαννούλην καὶ Φρ. Θεοδωρίδην.

— Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ηὐδόκησε νὰ ὀνομάση ὑπασπιστάς του τοὺς συνταγματάρχην τοῦ ἱππικοῦ κ. Δημάρατον καὶ τὸν ἀντισυνταγματάρχην τοῦ μηχανικοῦ κ. Τζιώτην.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἀπογευματινὴ δεξίωσις παρὰ τῷ πρεσβευτῇ τοῦ Βελγίου καὶ τῇ κ. Κυβελιὲ συνεκέντρωσε πολὺν καὶ κομψὸν κόσμον εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς αἰθούσας τῆς πρεσβείας.

Ἡ κ. Κυβελιέ, χαριεστάτη, μὲ τουαλέτταν μπλὲ ρουὰ γαρνιρισμένην μὲ κόκκινα καὶ χρυσᾶ ἐδέχετο συμπαθέστατα τοὺς προσκεκλημένους της, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίναμεν Τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας καὶ τὴν κ. Μπρυκέρ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γερμανίας καὶ τὴν πριγκήπισσαν Ἔρμπαχ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Αὐστρίας καὶ τὴν κ. Βῆμερ, τὴν κ. Α. Χατζηκυριάκου, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας κ. Μπουκαρέλλι, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλβετίας κ. Ράτσεμπεργκ, τὴν κ. Θ. Νικολούδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δ. Ἀραβαντινοῦ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μ. Μακκᾶ, τὴν κ. Α. Βάττη, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Νοτιοσλαυΐας καὶ τὴν κ. Κρίστιτς, τὴν κ. Π. Ρεδιάδη, τὸν πρεσβευτὴν καὶ τὴν κ. Κ. Σακελλαροπούλου.

Ἐπίσης βλέπομεν: Τὸν πρεσβευτὴν τῆς Πολωνίας, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γιουγκοσλαυΐας, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἐμμ. Τσουδεροῦ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μ. Βικέλα, τὸν στρατηγὸν καὶ τὴν κ. Α. Φραντζῆ, τὸν ναυτικὸν ἀκόλουθον τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας καὶ τὴν κ. Μορίν, τὴν κ. Κυριαζῆ, τὴν κ. Δ. Καψάλη, τὸν βαρῶνον καὶ τὴν βαρωνίδα Περονέ, τὴν κ. Μπογδάν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Μαντζαβίνου, τὴν κ. Λ. Μελᾶ, τὸν βαρῶνον Λὰ Σακρέζ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ζόρδα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Οὐτρίς, τὴν κ. Βάλτερ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κεντιό, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λυκούδη, τὸν κ. Λιότιτς, τὸν κ. Κριεζῆν κ.ἄ.

Η ΑΛΛΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Εἰς τὸ Ἀτελιὲ ἐδόθη καλλιτεχνικὸν γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ μουσουργοῦ κ. Πετρίδη.

Εἰς τὸ γεῦμα παρεκάθησαν περὶ τοὺς 60 θαυμασταὶ τοῦ διεθνοῦς φήμης μουσουργοῦ μας, μεταξὺ τῶν ὁποίων: Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀτελιέ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πολωνίας, ἡ κ. Μαρίνα Λάππα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Οἰκονομίδη, ἡ κ. Λαλαούνη, ἡ κ. Α. Βάττη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Ἀλεξανδρῆ, ὁ κ. Λανίτης, ὁ κ. Ζώρας, ἡ δ. Ἄντα Ζίλλη, ἡ δ. Λέλα Πασχάλη, ὁ κ. Μυταράκης, ὁ κ. Φ. Ρώκ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καββαδία, ὁ κ. Ἀλ. Χωρέμης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ι. Χόρν, ὁ κ. Βασ. Ἀριστόβουλος, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σώχου, ἡ δ. Μαντᾶ, ἡ δ. Κωλέτη, κ.ἄ. Προπόσεις ἤγειραν ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀτελιέ, ὁ κ. Γ. Ἠσαΐας καὶ Π. Βυζάντιος, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπήντησε εὐχαριστῶν ὁ κ. Πετρίδης.

* * *

Κόκτεϊλ-πάρτυ, παρὰ τῷ ἀντιπλοιάρχῳ τῆς Βρεττανικῆς ἀποστολῆς καὶ τῇ κ. Λόβατ, πρὸς τιμὴν τοῦ ναυτικοῦ ἀκολούθου τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας καὶ τῆς κ. Μπάκερ.

Παρευρέθη ἐκλεκτὸς κύκλος προσκεκλημένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων βλέπομεν: τὴν σύζυγον τοῦ πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας, τὸν κ. καὶ τὴν δ. Παπαβασιλείου, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Βραζιλίας καὶ τὴν κ. Ἐλάλυο, τὴν μαρκησίαν καὶ τὸν μαρκήσιον Σεραφίνι, τὴν κ. Ε. Καποδίστρια, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ρουμανίας καὶ τὴν κ. Φιλότι, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Οὔϊντερ, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Κ. Ἀθανασιάδη, τὸν πλοίαρχον καὶ τὴν κ. Κ. Ἀθανασιάδη, τὸν πλοίαρχον καὶ τὴν κ. Μεζεβίρη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ν. Βάσσου, τὸν σύμβουλον τῆς γαλλικῆς πρεσβείας κ. Ὀντρέ, τὸν κ. Δ. Οἰκονόμου, τὸν ἀντιπλοίαρχον καὶ τὴν κ. Βλαχοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λ. Παλαμᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν δ. Εὐγενίδη, τὸν κ., τὴν κ. καὶ τὴν δ. Λ. Μελᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ι. Ραμάνου, τὰς κυρίας Πετροπούλου καὶ Χακιώτη, τὴν κ. καὶ τὰς δ. Κόρφ, τὴν κ. Α. Βάττη, καὶ τοὺς κ.κ. Δ. Θεοχάρην, Ν. Ἀβέρωφ, Δ. Λεβίδην, Λεοντόπουλον κλπ.

* * *

Εἰς τὴν αἴθουσαν «Φιλαδελφείας» ἐδόθη χορευτικὴ ἀπογευματινὴ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἀπόκρεω τῶν Καθολικῶν.

Παρετηρήθη πολὺς κόσμος, μεταξὺ τῶν ὁποίων σημειώνομεν: Τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μάμου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Παπαμιχαλοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Βλάχου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δελένδα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Τριπολίτου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ζώη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λαμπίρη, τὴν κ. Νομικοῦ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κουτσοκώστα, τὰς δεσποινίδας Περρῆ, Σωτηράκη, Σπάθη, Παραμυθιώτου, Ἀρμάου, Ζεμπίλα, Πρίντεζη, Δρέβια, Καπερώνη, Μπίρ, Σκάκη καὶ τοὺς κ.κ. Λίβερτ, Σαρεντόνιο, Μινώτον, Αὐγουστῖνον, Πίντον, Ἀρμάο, Δελένδαν, Ριβέλλην κἄ.

* * *

Θαυμασία μουσικὴ ἑσπερὶς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀντ. Μπενάκη.

Ἐκλεκτὸς κύκλος προσκεκλημένων εἶχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀπολαύση τὸν θαυμάσιον φλαουτίσταν κ. Λάμπρον Δ. Καλλίμαχον, συνοδευόμενον εἰς τὸ πιάνο ἀπὸ τὴν λαμπρὰν καλλιτέχνιδα κ. Σπέκνερ — Γεωργιάδου εἰς διάφορα ἔργα τοῦ Μπάχ, καὶ εἰς μίαν μεταγραφὴν τοῦ κ. Καλλιμάχου, ἀπὸ τὸν «Ὀρφέα» τοῦ Γκλύκ.

Ἀμφότεροι οἱ καλλιτέχναι κατεχειροκροτήθησαν καὶ τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον ἀπεχώρησεν μὲ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων παρετηρήσαμεν: Τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν λαίδην Οὐατερλόου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀλ. Γρίβα, τὴν κ. Ἐλ. Σταΐκου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λ. Μαλαμίδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Πετζᾶ, τὴν κ. Ἀργίνην Μπενάκη, τὴν κ. Ε. Χατζηλαζάρου, τὴν κ. Λένα Ζαρίφη, τὴν κ. Ντὲ Λὰ Σέττα, τὴν κ. Θ. Νικολούδη, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Τουρκίας καὶ τὴν κ. Ἐσρὲφ Ρουσέν, τὴν κ. Καρέλλα, τὴν κ. καὶ τὸν κ. Ι. Χωρέμη, τὴν κ. Φ. Σακελλαρίδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μοκρέ, τὸν πρέσβυν τῆς Ἰταλίας κ. Μποσκαρέλλι, τὴν κ. Λαφαρκάντ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κ. Ἀθανασιάδη καὶ τοὺς κ.κ. Βαλιάνον, Ἀλμανάχην, Λεβίδην, Α. Ρωμάνον κ.ἄ.

* * *

Ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ δ. Μαντζαβίνου ἐδέχθησαν εὐρὺν κύκλον προσκεκλημένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνομεν: Τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας καὶ τὴν κ. Μπροκέρ, τὸν πρεσβευτὴν τοῦ Βελγίου καὶ τὴν κ. Κυβελιέ, τὸν ὑφυπουργὸν τοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ καὶ τὴν κ. Θ. Νικολούδη, τὸν πρίγκηπα Μπογιγκέζε, τὸν ὑπουργὸν τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ τὴν κ. Χατζηκυριάκου, τὸν ὑφυπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τὴν κ. Ν. Μαυρουδῆ, τὸν διοικητὴν τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν κ. Ἐμμ. Τσουδεροῦ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Οὐτρί, τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσαν Ντὲ Σαὶν Λεόν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σ. Παπαστράτου, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Τουρκίας καὶ τὴν κ. Ρουσὲν Ἐσρέφ, τὸν βαρῶνον Ντὲ Λὰ Οὐκέτ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ τὴν κ. Παλλιέ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Σουηδίας καὶ τὴν κ. Γκύντερ, τὸν στρατηγὸν καὶ τὴν κ. Θ. Μανέττα, τὴν κ. Νέλλη Μικρουλάκη, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ρουμανίας καὶ τὴν κ. Φιλότι, τὴν κυρίαν Α. Βάττη, τὸν κ. Βαλλιάνο, τὸν κ. Λασκαράκη, τὴν μαρκησίαν Σεραφίνι, κομψοτάτην μὲ θαυμασίαν τουαλέτταν καὶ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λωράν.

Χ.—

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΑΣ

Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΝ

Ἐλάβομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Στὸ περιοδικὸ «Γυναίκα» ποὺ τόσο ἀγαπῶ διάβασα τὴν 29ην Ἰανουαρίου καὶ τὸ τελευταῖο ἄρθρο τοῦ κ. Δοξιάδη στὴ στήλη «Βιολογία τῆς Γυναίκας» ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος» καὶ δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν διαμαρτυρηθῶ.

Ὁ κ. Δοξιάδης παρουσιάζει σ' αὐτὸ τὴ γυναῖκα στερουμένη καθ' ὁλοκληρίαν δημιουργικότητος, πρωτοτυπίας καὶ πρωτοβουλίας καὶ εἶναι πεπεισμένος ὅτι τὸ κακὸν εἶναι ἀνεπανόρθωτον καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴ σχετικὴ προπαίδευσι καὶ προπαρασκευή, σημειώνει δὲ καὶ μερικὰ παραδείγματα τὰ ὁποῖα παρ' ὅλη τὴν βεβαιότητα μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι γραμμένα δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸ δόγμα τῶν ὑποτιθεμένων τριῶν μειονεκτημάτων τῆς γυναίκας.

Τίποτα δὲν εἶναι ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴν προπαίδευσι καὶ προπαρασκευή. Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁποιαδήποτε ἀδυναμία μπορεῖ νὰ ὑποταχθῆ καὶ νὰ ἐξαλειφθῆ μάλιστα τελείως ἀπὸ ἕνα ἄτομο, ἀρκεῖ μόνον θέλησις καὶ προσπάθεια. Ἀλλὰ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ προοδεύση καὶ νὰ μεγαλουργήση ἡ γυναῖκα ὅταν ὑπὸ τὸ βαρὺ ζυγὸ καὶ ἄδικο τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τόσες καὶ τόσες χιλιετηρίδες εἶχε καταπατηθῆ καὶ ἐκμηδενισθῆ καὶ ἡ ἴδια καὶ αὐτὴ ἡ θέλησίς της ἀκόμη; Οἱ συνθῆκες τῆς παληᾶς ζωῆς, ἡ νοσηρὰ πεποίθησις τῆς κατωτερότητος καὶ ἀδυναμίας της εἶχαν ἐπιδράση καταστρεπτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀτόμου της. Αὐτὰ τὰ λανθασμένα συναισθήματα δὲν ἄφηναν τὴν γυναῖκα νὰ προοδεύση. Στὴ μαιευτικὴ δὲν τολμοῦσε νὰ μεταχειρισθῆ ἄλλο μέσο νεώτερο διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἤξερε. Ἡ ἐργασία της ἦταν μία ἀναγκαία μονότονος ἐπαναλαμβανομένη πρᾶξις. Ἐξ ἄλλου εἶναι γεγονὸς ὅτι δὲν κατεῖχε ἡ μαῖα τὴν ἀπαιτουμένην μόρφωσιν. Ἡ πνευματικὴ ἀδράνεια ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε ὡς φυσικὸς κανὼν τῆς γυναικείας ζωῆς. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῆ αὐτὸ ποὺ ὡς καὶ σήμερα ἀκόμη ἀκούεται σπανίως εὐτυχῶς καὶ μόνον ἀπὸ ἀμαθεῖς καὶ βαρβάρους. Τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν ὑπεβάλλετο στὴ πνευματικὴ σκωρία καὶ λίγες ἦταν οἱ ἐξαιρέσεις. Ἀδύνατον νὰ ὑπῆρξε καιρός, (καθὼς γράφει ὁ κ. Δοξιάδης) κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ γυναῖκες ἐμάνθανον περισσότερα γράμματα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Ὁ φυσικὸς σκληρὸς ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀνδρὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συγκατετέθη ποτὲ σὲ τέτοια παραχώρησι.

Στὴ μουσική, μάλιστα. Πιθανὸν νὰ κατεγίνοντο περισσότερο οἱ ἀριστοκράτισσες βέβαια ἀντιπρόσωποι τοῦ γυναικείου φύλου, γιατὶ μόνον σ' αὐτὲς ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία. Ἀλλὰ πόσοι ἀριστοκράτες διέπρεψαν στὴν ἀνθρωπότητα...Ἐξ ἄλλου ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ δημιουργήση καριέρα, οὔτε καὶ τῆς ἐπετρέπετο καὶ ἂν καμμιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ λαοῦ αἰσθάνονταν τὸ σκίρτημα τῆς τέχνης μέσα της δὲν ἦταν βέβαια δυνατὸν σ' ἐκεῖνες τὶς περιστάσεις νὰ βαδίση πρὸς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ταλέντου της. Τὰ δεσμὰ ὄχι τῆς πραγματικῆς, ἀλλὰ τῆς φανταστικῆς ἠθικῆς τὴν ἔπνιγαν. Ἡ γυναῖκα ἕνα ἐδιδάσκετο γιὰ νὰ ζήση: τὴν ὑποδούλωσί της σ' ἕναν ἄνδρα καὶ ἐκεῖ τῆς ἐκλείετο ὁ ὁρίζων. Ἀνεξαρτήτως λοιπὸν ἀπὸ τὴ ψυχοσύνθεσί της ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ προοδεύση σὲ κανένα κλάδο ὑπὸ τέτοιους ὅρους.

Ἡ μαγειρικὴ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου γιὰ νὰ φέρνεται ὡς παράδειγμα. Καὶ στοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ἀναφέρονται ἄνδρες μαγειρεύοντες καὶ στοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους ἀναφέρονται ὀνόματα διασήμων μαγείρων καὶ ὅμως πολὺ ἀργότερα κατὰ τὸν XIII αἰῶνα χρονολογεῖται ἡ ἀρχὴ τελειοποιήσεως τῆς μαγειρικῆς. Ὡς ἐκ τούτου δὲν μπορεῖ νὰ καθορισθῆ ὅτι ἡ ἐπέμβασις τοῦ ἀνδρὸς ἔφερε τὴν τελειοποίησι.

Ἐπίσης καὶ στὴ φορεσιὰ τῆς γυναίκας, τί κι' ἂν ἀπασχολήθηκε ὁ ἄνδρας; Μήπως ἂν δὲν ἔβαζε τὸ χέρι του, οἱ γυναῖκες θὰ περπατοῦσαν χωρὶς φορέματα σήμερα ἢ μήπως δὲ θὰ εἶχαν τουαλέτες καὶ μοντέλα ἢ μήπως ἡ μόδα θὰ ἔμενε στάσιμη; Ἐξ ἄλλου δὲ μποροῦμε νὰ συγκρίνωμε τὶς μόδες τῶν διαφόρων ἐποχῶν. Κάθε μιὰ εἶναι ὡραία γιὰ τὴν ἐποχή της, ἀδιάφορο ἂν ὁ δημιουργός της εἶναι ἄνδρας ἢ γυναῖκα καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι πολλὲς γυναῖκες ἐδημιούργησαν μόδες σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀκόμη δὲν ἦταν, βέβαια, ἄνδρας ποὺ εἶχε τὴ καλαισθησία νὰ μετατρέψη τὴ φορεσιὰ τῆς γυναίκας ἀπὸ δέρμα ζώου σὲ λεπτότερο καὶ κανονικώτερο καὶ ἀργότερα σὲ τεχνικὸ φόρεμα.

Εἶναι φανερὸν λοιπὸν πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ παραδείγματα δὲν ἀποδεικνύουν οὔτε στὸ ἐλάχιστο τὴν ἔλλειψι ἀπὸ τὴ γυναῖκα δημιουργικότητος, πρωτοτυπίας καὶ πρωτοβουλίας. Τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα δὲ λείπουν καθόλου ἀπὸ τὸν ὀργανισμό, τὸ χαρακτῆρα, τὴ ψυχοσύνθεσι τῆς γυναίκας. Ὑπάρχουν, ἀλλὰ εἶχαν ἀποκοιμηθῆ μέσα της πιεζόμενα ἀπὸ τὸ νοσηρὸν πνεῦμα τόσων αἰώνων. Μὲ τὴ πρώτη ὅμως εὐκαιρία ἐξύπνησαν καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει πρωτοβουλία γιατὶ ἂν δὲν εἶχε θὰ παρέμενε αἰωνίως τὸ δίποδον

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

ΕΚΔΟΤΗΣ
Ἀνώνυμος Ἑταιρεία
«ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»
Γραφεῖα: Βουλῆς 1
Τυπογραφεῖα Παλαμήδου 4
ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.461
ΤΗΛ. ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.297
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναίκα
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
19
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
1937
ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2
Ἀριθμὸς φύλλου 16

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΝΩΡΙΝΑ

ΤΗΣ κ. ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

Η ΟΝΩΡΙΝΑ, μιὰ Γαλλίδα ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ χρόνια στὴν Ἀθήνα κι' ἔκανε τὴ δασκάλα, ἀφοῦ εἶδε κι' ἀπόδε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κοιμηθεῖ σηκώθηκε καὶ κάθησε στὸ κρεββάτι της. Τὸ κεφάλι της πονοῦσε δυνατά. Χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴ λάμπα ποὺ ἄναβε μὲ χαμηλωμένο τὸ φυτίλι καὶ μύριζε. Ἔτσι καθισμένη, βάλθηκε νὰ συλλογιέται.... ὄχι ἀδύνατο νὰ πεῖ σὲ κανένα ἐκεῖνα ποὺ τῆς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό. Γιατὶ ἐνῶ ἤτανε πολὺ σπουδαῖα γι' αὐτήν, στοὺς ἄλλους θὰ φαινόντουσαν ὁλότελα ἀσήμαντα.

Σ' αὐτὸ ἔφταιγε ποὺ ἡ ζωή της δὲν εἶχε τίποτα τὸ τραγικό, ὥστε ὁ καθένας ὅταν θὰ τοῦ ἱστοροῦσε τὰ πάθη της ἀμέσως νὰ τὴν καταλαβαίνει καὶ νὰ τὴν συμπονᾶ. Μ' ἕνα λόγο δὲν εἶχε φανερὲς δυστυχίες. Τὸ ἐναντίον εἶχε μιὰ ἐφταφάνερη καλοτυχία. Ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔμενε μαζί της χρόνια, τῆς ἦταν πιστός. Κατὰ τ' ἄλλα ἦταν μιὰ ζωὴ ἥσυχη, παράμερη. Δύσκολη βέβαια... μὰ καὶ τίνος δὲν εἶναι; Κι' ὅμως ἡ Ὀνωρίνα ἤτανε δυστυχισμένη. Μὰ τόσο δυστυχισμένη ποὺ νὰ συλλογιέται τὴν πίκρα της ἔχασε πάλι ἀπόψε τὸν ὕπνο της... κι' ὄχι μόνο αὐτὸ παρὰ ποὺ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ καὶ ἡ καρδιά της... αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι τίποτα... θὰ πάρει μιὰ κουταλιὰ βαλεριάνα. Εἶναι δώδεκα... ἔπεσε ἀπὸ τὶς ἐννιά... τρεῖς ὧρες ταλαιπωριέται κι' ἀδύνατο νὰ τῆς κολλήσει ὕπνος. Ξέρει ὅμως αὐτὴ τί θὰ τῆς ἔχυνε λάδι στὰ νεῦρα καὶ θὰ τῆς ἔκλεινε τὰ μάτια σὰν ποὺ κοιμοῦνται τὰ μωρὰ στὸ βυζὶ τῆς μάννας τους. Νὰ τὸν ἀκούσει νἄρχεται! Μόνο νὰ τὸ στοχάζεται βάζει ἀρχὴ καὶ νυστάζει.... ἀλλὰ δὲν ἔρχεται. Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, θἀργήσει νἄρθει. Τῆς εἶπε πὼς ἀπόψε θὰ πάει στὸ σπίτι κάποιου μεγαλοβιομήχανου νὰ παίξουν χαρτιά. Ἐχτὲς πάλι ἔλειπε. Ἦρθε στὶς τρεῖς τὸ πρωΐ. Τὴν ἄλλη ἤτανε κάπου ἀλλοῦ... στὸ σπίτι ἑνὸς πολιτευτῆ καὶ συζητοῦσαν. Τώρα ποὺ μπαίνει ὁ χειμώνας ὅλο ἔτσι θὰ λείπει φαίνεται. Θὰ πηγαίνει στὰ τσάγια στὶς συναναστροφές... οὔτε νὰ τρώνε μαζὶ δὲ θἄρχεται ἴσως. Πῶς ν' ἀνεβαίνει δῶ πάνω, καὶ ἔπειτα νὰ ξανακατεβαίνει. Γιατὶ ὁ φίλος τῆς Ὀνωρίνας τώρα καὶ κάμποσο καιρὸ ἔγινε καὶ κεῖνος μεγάλος. Πῆρε μεγάλη θέση... ὅταν γνωρίστηκαν ἦταν ἕνας παραμικρὸς σὰν τὴν Ὀνωρίνα. Μικροϋπάλληλος στὸ ὑπουργεῖο ἐκεῖνος, δασκαλίτσα αὐτή. Χώρια ὅμως ἀπ' αὐτὸ καὶ οἱ ζωές τους θαρρεῖς καὶ ἤτανε κομένες στὰ ἴδια ἰχνάρια. Ὅταν λέγανε τὰ παιδιάτικά τους χρόνια, μὰ σχεδὸν τὰ ἴδια πράγματα διηγόντουσαν. Τὶς ἴδιες στεναχώριες, τὶς ἴδιες ζόρικες περιστάσεις. Μὰ Θέ μου ἀκόμα καὶ οἱ ἴδιοι θάνατοι τοὺς εἶχαν βρεῖ... καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο: καὶ τῶν δυὸ οἱ μαννάδες εἶχαν πεθάνει τὸν ἴδιο χρόνο! Γιὰ τὴν Ὀνωρίνα ὅλα τοῦτα ἤτανε δεσμοί... δεσμοὶ ποὺ ὑπόσχονταν παντοτεινὴ ἀγάπη. Τόσο τῆς ἔκοβε... Τὴν πρώτη μέρα ποὺ κατοίκησε στὴν κάμαρή του... ἡ πρώτη της δουλειὰ ἤτανε νὰ τοῦ τακτοποιήσει τὸ σεντοῦκι του, νὰ μαντάρει τὶς κάλτσες του ποὺ ἦταν ὅλες τρύπιες, νὰ μπαλώσει τ' ἀσπρόρρουχά του, μ' ἕνα λόγο νὰ τὸν νοικοκυρέψει. Ἀπὸ κεῖ σφουγγάρισε, ξεσκόνισε, ἔπλυνε τὰ τζάμια, κρέμασε κάτι καδράκια της, ἔβαλε στὰ παράθυρα κουρτινάκια. Στὴν ἐταζέρα ποὺ ἔφερε, ἀράδιασε τὰ βιβλία του νὰ μὴν εἶναι σωρὸς στὸ τραπέζι. Καὶ τῆς ἦτανε μιὰ τρελλὴ εὐτυχία νὰ βλέπει τὰ πράματά της ἔτσι ἀνακατεμένα μὲ τὰ δικά του, ἀξεχώριστα... Ἄλλος δεσμὸς παντοτεινός. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πιότερο ἀπ' ὅλα τῆς ὑπόσχονταν τὴν αἰωνιότητα ἦταν ὁ ἄνθρωπός της. Τρυφερὸς.. ἥσυχος... αἰσθηματικός. Περιφρονοῦσε τοὺς ἀνθρώπους τῆς ρουτίνας ποὺ ἤθελαν ν' ἀνεβαίνουν γιὰ ν' ἀποχτήσουν λεφτὰ ἢ θέσεις μεγάλες... ἐχτιμώντας μόνο αὐτοὺς ποὺ εἶχαν μεγάλο πνεῦμα ἢ ποὺ ἁπλῶς ἀποζητοῦσαν τὸ καλλίτερο... κάποια ἀλλαγὴ τῆς κοινωνίας... τὴν ἐπανάσταση. Μὰ γι' αὐτὸ κι' ὁ ἴδιος ἤτανε ἕνας ἀπ' αὐτουνοὺς κι' ἂς τὄκρυβε ἀπὸ τὴν Ὀνωρίνα. Αὐτὴ τὸ ἤξαιρε. Μονάχα ποὺ ζούσανε λιγάκι περισσότερο στενοχωρεμένα ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Δὲν μποροῦσαν π. χ. νὰ πᾶνε κι' αὐτοὶ νὰ περάσουν μιὰ μέρα στὴν ἐξοχή. Ἔτσι θαρρετὰ ν' ἀναιβοῦν στὸ τραῖνο καὶ νὰ ποῦν: «Σήμερα θὰ πᾶμε στὴν Κηφισὰ ἢ καὶ μακρύτερα, στὸ Ξυλόκαστρο». Κι' ἤτανε αὐτὸς ὁ μεγάλος καημὸς τῆς Ὀνωρίνας. Γιατὶ αὐτὴ ἀγαποῦσε τὸ δάσος. Ἐκεῖ πάθαινε ἕνα ἀλιώτικο πρᾶμα. Σὰ νὰ τὴν ἔπιανε βουβαμάρα, καὶ σὰν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ ψυχή της νὰ ἄρχιζε νὰ μεγαλώνει, νὰ μεγαλώνει. Ἀλλὰ καὶ ἄλλες μικρότερες εὐχαριστήσεις στερούντανε. Π. χ. νὰ ράψει ἕνα πανωφόρι σὲ μιὰ μοδίστρα... ἢ νὰ πάρει ἕνα καπελλάκι καινούργιο. Τὰ φουστάνια της καὶ τὰ καπέλλα της τἄφτιανε μόνη της. Ὅταν ἀγόραζε ὕφασμα εἶχε ἐξασφαλισμένο τὸν πονοκέφαλο γιὰ μιὰ βδομάδα. Τόσο κουράζονταν νὰ συλλογιέται πῶς θὰ τὸ κάνει γιὰ νὰ μὴν τὸ χαλάσει. Τὸ ἴδιο πάθαινε κι' ὅταν ἔραβε κανένα πουκάμισο δικό του, ἢ τοῦ ἄλλαζε τὴ φόδρα σὲ κανένα σακκάκι. Τὰ πουκάμισά του ὅμως ποτὲ δὲν τὰ κατάφερε ὅσο πρέπει καλά... πάντα κάτι τοὺς ἔλειπε. Ἐκεῖνος ὅμως ποτὲ δὲν τῆς ἔλεγε πὼς ἤτανε κακά... μάλιστα τἄβρισκε ἀριστουργήματα... οὔτε καὶ ἤθελε ἐκεῖνος τὰ μεγαλεῖα ποὺ ὀνειροπολοῦσε ἡ Ὀνωρίνα. Καλὰ ἤτανε κι' ἔτσι ποὺ ζοῦσαν. Δὲ βαριέσαι.

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι της κι' ἄρχισε νὰ συλλογιέται...

— Μὰ σῶπα τώρα ποὺ θὰ μοῦ πεῖς πὼς εἶναι τὸ ἴδιο νὰ περνᾶς τὸ καλοκαῖρι στὸ φοῦρνο τῆς Ἀθήνας καὶ τὸ ἴδιο στὴν Ἑλβετία, μέσα στὰ ἔλατα!... Καὶ κεῖνος τῆς ἀπαντοῦσε γελώντας:

— Καὶ ποιὸς σὲ κρατᾶ; Ὁρίστε, τὸ ἐξπρὲς Ὀριὰν φεύγει στὶς δώδεκα.

Τὸ ὄνειρο ποὺ ἔφτιανε πάντα ὅταν ἔπεφτε νὰ κοιμηθεῖ καὶ ποὺ τῆς ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὴ χαρὰ νὰ τὸ καλλιεργεῖ ὅσο νὰ τὴν πάρει ὁ ὕπνος, ἤτανε νὰ βρεθεῖ ἕνας τρόπος ν' ἀποχτήσουν λίγη ἄνεση. Πότε κάποια κληρονομία τοὺς ἐρχόταν... πότε τοὺς ἔπεφτε τὸ λαχεῖο, ἀδιάφορο κι' ἂν ποτὲ δὲν εἶχε ἀγοράσει τέτοιο πρᾶμα, πότε εὕρισκε στὸ δρόμο ἕνα πορτοφόλι γεμάτο χιλιάρικα καὶ εἶχε καὶ μιὰ κάρτα ποὺ ἔλεγε: «ὅποιος τὸ βρεῖ δικό του!» Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ζοῦσε στὴν κάμαρη πανευτυχής... γιατὶ ἂν τὸ ὄνειρο ν' ἀποχτήσουν κάποια ἄνεση ἦταν κάτι ποὺ δὲ θὰ πραγματοποιόταν ποτές, τὸ ὄνειρο νὰ βρεῖ ἕναν ἄνθρωπο νὰ συνδεθεῖ ψυχικὰ μαζί του, τὸ εἶχε πραγματοποιήσει ὡς ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔφτανε. Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ μποροῦσε νὰ εὐχαριστεῖ μερονυχτὶς τὸ Θεό. Κι' ἀλήθεια, τέτοιο ἀγαθὸ δὲν τὄλπιζε ποτέ της. Ἀφοῦ πολλὲς φορὲς ἐκεῖ ποὺ πήγαινε στὰ μαθήματά της ἔνοιωθε ξάφνου νὰ περιλούει τὸ κορμί της μιὰ ζέστα καὶ μιὰ χαρὰ νὰ τῆς ἀγγίζει τὴν καρδιά, στὴ σκέψη πὼς ὑπῆρχε κάποιος ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, ποὺ θὰ τὸν εὕρισκε στὸ γυρισμὸ σπίτι τους... ποὺ ἦταν δικός της.

Καὶ νὰ ποὺ ὅλα τοῦτα τώρα κ' ἕνα χρόνο πήγαιναν κατ' ἀνέμου... ἔγιναν πούλμπερη καὶ κορνιαχτός. Ἡ κάμαρη βέβαια εἶναι ἡ ἴδια... τὰ πράματά της εἶναι πάντα ἀνακατεμένα μὲ τὰ δικά του... στὰ περασμένα τους ἔχουν γνωρίσει τὶς ἴδιες ζόρικες περιστάσεις...οἱ μαννάδες τους πέθαναν καὶ τῶν δυονῶν νέες καὶ μάλιστα τὸν ἴδιο χρόνο. Ναί, βέβαια, ὅλα τοῦτα ὑπάρχουν ἀλλὰ δὲ χρησιμεύουν πιὰ ὅπως ἄλλοτε, ὥστε νὰ γίνεται ὁ δεσμός τους στενώτερος. Κάποια μέρα τὰ πράματα τοῦ τόπου ἄλλαξαν. Ἐκεῖνοι ποὺ ἤτανε ψηλὰ πήγανε χαμηλὰ καὶ κεῖνοι ποὺ ἤτανε χαμηλὰ βρέθηκαν ψηλά. Ἀνάμεσά τους βρέθηκε κι' ὁ ἄνθρωπός της. Τὸ νέο τῆς τὸ εἶπε ἕνα ἀπόγεμα ξαφνικὰ καθὼς ἔφευγε γιὰ τὸ γραφεῖο.

—Γίνηκα ἰδιαίτερος τοῦ ὑπουργοῦ κι' ἀπόψε κάνω τὶς μπενετάδες... ἴσως ἀργήσω...

Τῆς τὸ εἶπε μὲ τρόπο βαρύ, ὅπως ὅταν ἦταν θυμωμένος. Κι' ἡ Ὀνωρίνα ὅταν τὸν ἄκουσε, κάποιος φόβος, ἕνας κρύος ἀέρας πέρασε ἀπ' τὴν ψυχή της, μαζεύτηκε καὶ δὲν εἶπε λέξη. Κι' ὅταν τὰ μεσάνυχτα γύρισε, τὰ βήματά του ὅπως πάντα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα κι' ὅπως πάντα ἡ ἐξώπορτα ἔτριξε, ὅπως τὴν ἀνοιγόκλεισε... Μονάχα ποὺ τὰ βήματα αὐτὰ δὲν τῆς ἦταν πιὰ γνώριμα. Δὲν ἦταν τοῦ δικοῦ της ἀνθρώπου. Ἦτανε καποιανοῦ ἄλλου... ξένου ἀνθρώπου. Ναί, ἡ ψυχή της δὲ γελοιόταν... τὰ πράματα παίρνανε ἄλλο δρόμο. Κι' ἕνα ἀπόγεμα κάποιο παιδὶ ἔφερε ἕνα κοστοῦμι ρούχα, ἕνα πανωφόρι, κ' ἕνα καπέλλο μπορσαλίνο. Κι' ὅταν μιὰ φορὰ πάνω στὴν ὁμιλία τοῦ θύμισε κάποια ἱστορία ποὺ τῆς εἶχε κάνει ἀπὸ τὰ φοιτητικά του χρόνια... μιὰ ἱστορία φτώχειας, ἀγρίεψε.

— Λὲς ψέματα! τῆς φώναξε. Αὐτὰ ἐγὼ δὲ σοῦ τἄπα ποτέ! Αὐτὰ τὰ φτιάνεις μὲ τὸ μυαλό σου!

Ὥς ποὺ ἕνα βράδυ χώρισαν γιὰ νὰ φάει αὐτὴ στὸ μαγειριὸ τῆς γειτονιᾶς τους ὅπου ἔτρωγαν ἀπὸ παληά, κι' αὐτὸς στοῦ Χρυσάκη γιατὶ τὸ στομάχι του ἤτανε χαλασμένο... ὅπως ἕνα ἀπόγεμα ποὺ ἐνῶ δὲν εἶχε γραφεῖο τῆς εἶπε:

— Θὰ πάω νὰ διαβάσω στὸ ὑπουργεῖο... ἐδῶ εἶναι στενόχωρα.... ἐκεῖ ἔχω ἠλεκτρικό, ἀναπαυτικὸ κάθισμα καὶ καλοριφέρ.

Ἀλλὰ τὸ ἔνοιωσε τελειωτικὰ πιά, ὅταν τῆς εἶπε πὼς ἔφευγε μὲ τὸν ὑπουργὸ σὲ ἀποστολὴ στὴν Ἑλβετία.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔφεραν μιὰ μαύρη φορεσιά, ἕνα σμόκιν κι' ὁ ἴδιος ἔφερε μὲ ταξὶ μεταξωτὲς κάλτσες... λινὰ μαντήλια... λινὰ πουκάμισα μὲ μονόγραμμα κ' ἕνα ζευγάρι λουστρίνια.

Τὰ βράδυα ἐκεῖ στὸ καφενεδάκι ποὺ καθόταν οἱ δυό τους ἀπὸ χρόνια, ἀνέβαιναν τώρα μὲ τὶς κυρίες τους ἐκεῖνοι ποὺ μαζί τους θὰ πήγαινε ὄξω, καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὸ ταξίδι.

Θὰ πάρουν τὸ βαπόρι ὥς τὴ Μασσαλία ἢ θὰ προτιμήσουν τὸ ἐξπρές. Κι' ἔλεγαν γιὰ τὰ δάση καὶ γιὰ τὶς λίμνες τῆς Γενεύης καὶ γιὰ τὴν Ἰταλία ποὺ θὰ περνοῦσαν καὶ γιὰ τὸ Παρίσι ποὺ θὰ ἐπισκέπτουνταν στὸ γυρισμό... Κι' ἦταν ὅλοι τους εὐτυχισμένοι καὶ φλυαροῦσαν... καὶ κεῖνος φαινόταν καὶ ἦταν πιὸ εὐτυχισμένος ἀπ' ὅλους. Καὶ μόνο ἡ Ὀνωρίνα δὲν ἤξερε τί γύρευε ἀνάμεσά τους.

Κι' ἔφτασε ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς μέρες ἕνα γράμμα ποὺ τῆς ἔλεγε πὼς βρισκόταν στὸ Παρίσι... κι' ὅτι εἶχε τὴν αἴσθηση πὼς ἀπὸ τὴ μνήμη του εἶχε περάσει ἕνα σφουγγάρι κ' εἶχε σβύσει ὅλη τὴν περασμένη ζωὴ κι' ὅτι τὴν Ἀθήνα τὴν ἔβλεπε σὰν κάτι θαμπὸ κι' ἀξεδιάλυτο... κι' ὅτι δὲν τοῦ ξυπνοῦσε τίποτα... τίποτα...

Ἄξαφνα ἡ Ὀνωρίνα πετάχτηκε ὀρθή... ναί... ἄλλη λύση δὲν ὑπάρχει... Πρέπει νὰ φύγει... Δὲν ἔχει λόγο νὰ μένει ἐδῶ. Πῶς εἶναι μπορετὸ νὰ μένει μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ὅλος ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του δὲν ἔχει τίποτα πιὰ τὸ κοινὸ μὲ τὴν Ὀνωρίνα;... Ἡ Ὀνωρίνα τώρα... (αὐτὴ τὴν εἰκόνα ἔφτιαξε τοῦ ἑαυτοῦ της), εἶναι κι' αὐτὴ ἕνα ἀπὸ τὰ παλιὰ ἀποφόρια του ποὺ χάρισε προχτὲς στὴν κυρὰ Ρήνη, κάνοντας, ὡς εἶπε, ριζικὴ ἐκκαθάριση τῶν μπαούλων του. Τὶς κάλτσες του ὅλες ποὺ ὅμως δὲν εἶχαν οὔτε μιὰ τρυπίτσα, γιατὶ ἡ Ὀνωρίνα τὶς ἔρραβε ἀμέσως...τὰ τσίτινα πουκάμισα ποὺ τοῦ εἶχε ράψει, τὰ παντελόνια ποὺ τοῦ εἶχε μπαλώσει... Ἀνάμεσα σ' αὐτά, μήπως δὲν ἦταν καὶ ἡ Ὀνωρίνα;... ἀπορεῖ μάλιστα πὼς δὲν τὴν χάρισε καὶ τὴν ἴδια στὴν σπιτονοικοκυρά του... Ἐκεῖ λοιπὸν στὴ νύχτα ἡ Ὀνωρίνα βάλθηκε νὰ μαζεύει τὰ πράματά της... τὰ καδράκια της, τὰ βαζάκια της... ἕνα σωρὸ φτωχοπραματάκια ποὺ εἶχε φέρει μαζί της. Μαζώνοντάς τα τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Μονάχα ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὴν προφτάσει... γι' αὐτὸ τὰ παράτησε, καὶ πλάγιασε.... αὔριο εἶχε καιρό, ὅταν θἄφευγε γιὰ τὸ γραφεῖο...

Ἦρθε τὶς πρωϊνὲς ὧρες... πλησίασε τὸ κρεββάτι της καὶ ἔσκυψε ἀπὸ κάτω της.

— Δὲν κοιμᾶμαι... τοῦ εἶπε.

— Γιατί δὲν κοιμᾶσαι;....

— Δὲν ξέρω... δὲν ἔχω ὕπνο.

Τίποτα ἄλλο. Τὸ πρωῒ ἡ Ὀνωρίνα σὰν πάντα τοῦ ἑτοίμασε τὸν καφέ του, τοῦ πέρασε τὰ κουμπιὰ στὸ καθαρό του πουκάμισο... Ὅπως κάνει ἀπὸ τότε ποὺ γίνηκε Ἰδιαίτερος, δὲν τὸν ρώτησε οὔτε σήμερα πῶς πέρασε χτὲς βράδυ, ἀλλὰ οὔτε κ' ἐκεῖνος τῆς λέει ποτέ. Ὅταν ἔφυγε, ἡ Ὀνωρίνα ἀρχίνησε νὰ ἑτοιμάζεται.

Ἔπειτα πῆγε καὶ φώναξε ἕνα ταξί. Θὰ πήγαινε στὴ Σοφία, μιὰ φιλενάδα της δασκάλα κι' αὐτή, ὅσο νὰ βρεῖ δωμάτιο.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τζόλα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38576

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ὁ Θεος Φοχὶ

Τὸν καιρὸ ποὺ περιπλανιόταν ὁ Θεὸς Φοχί, ἐπῆγε σὲ κάποιο χωριὸ καὶ χτύπησε τὴν πόρτα μιᾶς πλούσιας γυναίκας, παρακαλῶντας την νὰ τὸν ἀφήση νὰ μπῆ μέσα.

—Μπᾶς καὶ σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ θυμό, πῶς μπάζω στὸ σπίτι μου κάθε κουρελιάρη καὶ πεινασμένο τοῦ δρόμου; Αὐτὸ θἄταν ἀταίριαστο σὲ μιὰ ἀρχόντισσα σὰν καὶ μένα. Φύγε γρήγορα ἀπὸ 'δῶ!...

Φεύγοντας ἀπὸ κεῖ ὁ Φοχὶ πῆγε στὴν καλύβα μιᾶς φτωχῆς γυναίκας. Αὐτὴ τοῦ ἄνοιξε πρόθυμα νὰ μπῆ, ἔβαλε στὸ τραπέζι λίγο γάλα γιδίσιο ποὺ εἶχε, ἔτριψε μέσα ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ εἶπε:

—Ἂς τὸ εὐλογήση ὁ Φοχὶ γιὰ νὰ φτάση καὶ στοὺς δυό μας.

Ἔπειτα τοῦ ἑτοίμασε ἕνα ἀχυρένιο κρεββάτι καὶ βλέποντας ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ πὼς δὲν εἶχε πουκάμισο, ἀγρύπνησε στὴ δουλειὰ ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὸ πρωῒ τοῦ εἶχε ἑτοιμάσει ἕνα πουκάμισο. Τοῦ τὸ πῆγε ὅταν ξύπνησε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ περιφρονήση τὸ ταπεινό της δῶρο. Ἀφοῦ τοὔβαλε ὕστερα ψωμὶ στὸ σακκοῦλι, τὸν συνώδεψε ὥς ἀρκετὸ διάστημα στὸ δρόμο.

Ὁ Φοχὶ ἐνῷ τὴν ἀποχαιρετοῦσε τῆς εἶπε:

—Ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ θὰ πιάσης σήμερα νὰ βαστάξη ὥς τὸ βράδυ!

Ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπίτι της ἡ γυναίκα θέλησε νὰ μετρήση τ' ἀσπρόρρουχα γιὰ νὰ δῆ πόσα τῆς ἀπόμειναν, γιατί εἶχε δώσει κάμποσα τοῦ ξένου. Μετροῦσε, μετροῦσε λοιπὸν καὶ τέλος δὲν εὕρισκε. Ὅταν ἦλθε τὸ βράδυ, ὅλο τὸ σπίτι καὶ ἡ αὐλή της εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ἀσπρόρρουχα, τόσα ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ τὰ κάμη. Ἡ πλούσια γειτόνισσά της, βλέποντας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, λυπήθηκε πολὺ κι' ἀποφάσισε νὰ μὴ ἀφήση νὰ τῆς φύγη ἄλλη φορὰ τέτοια εὐκαιρία.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσους μῆνες, ὁ ξένος πέρασε πάλι ἀπ' τὸ χωριό. Ἡ πλούσια βγῆκε ἀμέσως νὰ τὸν ὑποδεχτῆ, τὸν πῆρε στὸ σπίτι της νὰ τὸν φιλοξενήση, τοῦ σέρβιρε τὰ καλύτερα φαγητά, καὶ τὸ πρωῒ τοῦ πρόσφερε ἕνα ψιλὸ λινὸ πουκάμισο ποὺ τὄχε φτιάσει ἀπὸ καιρό. Ὅλη τὴ νύχτα ὅμως εἶχε τὴ λαμπάδα ἀναμμένη στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ νομίση ὁ ξένος, ἂν τύχαινε νὰ ξυπνήση, πὼς ἀγρυπνοῦσε ράβοντας τὸ πουκάμισό του. Ἀφοῦ τοὔδωσε νὰ φάη, τὸν ξέβγαλε ὥς ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ στὸ δρόμο προσπαθοῦσε νὰ τὸν καλοπιάση μὲ γλυκὲς κουβέντες. Ἐνῷ χωριζόνταν ὁ Φοχὶ τῆς εἶπε:

—Ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ θὰ πιάσης σήμερα νὰ βαστάξη ὥς τὸ βράδυ!

Ἡ γυναῖκα γύρισε στὸ σπίτι της καὶ στὸ δρόμο ὅλο τ' ἀσπρόρρουχα εἶχε στὸ νοῦ της ποὺ δὲν θἄχε σὲ ποιὸ μέρος νὰ τὰ βάλη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἄκουσε τὶς ἀγελάδες της νὰ μουγκρίζουν καὶ εἶπε:

—Ἂς πάω νὰ φέρω λίγο νερὸ στὶς ἀγελάδες ποὺ διψοῦν κ' ἔπειτα μετρῶ τ' ἀσπρόρρουχά μου...

Ἔτσι ἔχυνε καὶ ξανάχυνε νερὸ στὴ γούρνα τῆς αὐλῆς ὅλη μέρα καὶ σὲ λίγο ὅλη ἡ αὐλὴ καὶ τὸ σπίτι της εἶχανε πλημμυρίσει! Ὅλα τὰ ζῶα της πνίγηκαν καὶ τίποτα ἀπ' τὰ ὑπάρχοντά της δὲν τῆς ἀπόμεινε. Ὁ Θεὸς Φοχὶ εἶχε τιμωρήσει τὴν πονηρία της καὶ τὴν εἶχε ἐκδικηθῆ γιὰ τὴ κακὴ ψυχή της!

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ εἶχαν πολλὲς ἰδιοτροπίες σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐργάζοντο.

Ὁ Ζ. Ζ. Ρουσσῶ ἔγραφε μόνο τὸ πρωΐ.

Ὁ Λεσὰζ εἰργάζετο μόνον τὸ μεσημέρι.

Ὁ Μπάϊρον ἔγραφε τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Οὔμπολδ ἔγραφε στὰ γόνατά του.

Ὁ Μίλτων ὑπαγόρευε τὴν νύκτα τὰ ποιήματά του.

Ἡ Γεωργία Σάνδη εἰργάζετο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ συγχρόνως ἐκάπνιζε καὶ ἔπινε καὶ γάλα.

Ὁ Πασχὰλ ἔγραφεν ἐπάνω σὲ στενὲς λωρίδες χάρτου.

Ὁ Μπυφὸν πρὶν ἀρχίση νὰ γράφη ἐχώριζε κάθετα τὸ χαρτὶ σὲ πέντε στῆλες. Στὴν πρώτη ἔγραφε τὴν ἀρχικὴ ἰδέα. Στὴ δεύτερη τὴν διετύπωνε καλλίτερα. Στὴν τρίτη ἀκόμα καλλίτερα. Ἀκόμη δὲ καὶ τὴν τελειοποιοῦσε ὥστε νὰ τῆς δώση τὴν ὁριστικὴ μορφὴ στὴν πέμπτη στήλη.

Ὁ Σίλλερ ἐνεπνέετο ἀπὸ τὴν μυρωδιὰ σάπιων μήλων, ποὺ εἶχε στὸ γραφεῖο του ὅταν ἔγραφε.

Ὁ Γκαῖτε εἶχε γύρω του ὅταν ἔγραφεν ἀνάγλυφα καὶ ἀγάλματα γυναικῶν.

Ὁ Ρακίνας ἐνεπνέετο ἀπὸ τὸν περίπατο.

Ὁ Κυβιὲρ ποτὲ δὲν διώρθωνε τὰ χειρόγραφά του.

Ὁ Βολταῖρος διώρθωνε τὰ ἔργα του ἀκόμη καὶ ὅταν εἶχαν στοιχειοθετηθῆ στὶς κατὰ τεμάχια τυπογραφικὲς διορθώσεις.

Ὁ Μπαλζὰκ ὁμοίως ἄφινε νὰ στοιχειοθετηθοῦν ὁλόκληρα τὰ ἔργα του καὶ ἔπειτα τὰ ἐμίκραινε ἢ τὰ μεγάλωνε στὴ διόρθωσι.

Ὁ Φενελὸν διώρθωσεν ἑπτὰ φορὲς τὰς «Τύχας τοῦ Τηλεμάχου».

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΜΟΙΡΑΙΑ Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ ΜΕ ΤΗ ΝΥΦΗ Ή ΜΕ ΤΟ ΓΑΜΠΡΟ;

Οἱ ἀναγνῶστες καὶ οἱ ἀναγνώστριες μας θὰ διάβασαν τὸ προηγούμενο ἄρθρο τῆς κ. Δ. Σωτηρίου ἐπάνω στὸ ἴδιο θέμα. Ἀπὸ τὰ πολλὰ γράμματα ποὺ λάβαμε δημοσιεύουμε ὅσα μποροῦμε, μὲ τὴν ἐπιφύλαξι νὰ ἐπανέλθωμε, ἐὰν οἱ ἀναγνῶσται μας ζητήσουν εὐρύτερη συζήτησι ἐπάνω στὸ φλέγον αὐτὸ ζήτημα.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὰ γράμματα ποὺ ἐλάβαμε:

ΤΙ ΛΕΕΙ ΜΙΑ ΠΕΘΕΡΑ

Ἀγαπητὴ «Γυναῖκα».

Ἐλπίζω πὼς δηλώνοντάς σας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, πὼς εἶμαι πεθερά, δὲν θὰ τύχω τῆς ἀντιπαθείας σας. Ἄλλως τε στὸ ἄρθρο ποὺ γράψατε γιὰ τὶς πεθερὲς καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς, εἶδα πὼς μὲ πολλὴ συμπάθεια, εἰλικρίνεια κι' εὐθύτητα χειρισθήκατε τὸ θέμα.

Μοντέρνα πεθερά.

Εἶναι καιρὸς πιά, νομίζω, νὰ πάψη ἡ δυσφήμησις αὐτὴ τῆς πεθερᾶς. Δὲν ὑπάρχουνε πεθερὲς κακὲς ἢ καλές, ὑπάρχουνε γυναῖκες καλὲς ἢ κακές. Ἐκεῖ εἶναι νομίζω τὸ λεπτὸ σημεῖο ποὺ πρέπει νὰ προσέξωμε: Νὰ μάθη ἡ γυναῖκα νὰ εἶναι μάννα καλὴ καὶ πεθερὰ καλή. Κι' ἐπειδή, ὅπως πολὺ ὡραῖα ἐξηγήσατε, κάθε γυναῖκα ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα μπορεῖ νὰ γίνη μάννα, τῆς ἐπιφυλάσσεται μοιραῖα καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς πεθερᾶς. Ὥστε ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς μιὰ καλύτερη μόρφωσι καὶ διαπαιδαγώγησι τῆς γυναίκας θὰ συντείνη στὸ νὰ τὴν κάνη καὶ καλύτερη πεθερά.

Θὰ μοῦ πῆτε πὼς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ παραδέχομαι τὴν καλλιτέρευσι τῆς πεθερᾶς, ἄρα τὴν θεωρῶ καὶ φορτωμένη μὲ τὰ ἐλαττώματα ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ παράδοσις.

Αἴ, ναὶ λοιπόν, ναί. Ἐγὼ ποὺ σᾶς γράφω ἔχω κόρη εἰκοσιδύο ἐτῶν, παντρεμένη ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Κάθε στιγμὴ τρομάζω γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ μου, παρ' ὅλο ποὺ ὁ ἄνδρας της φαίνεται καλώτατος. Μοῦ φαίνεται πὼς τῆς φέρνεται ἀνάρμοστα, πὼς δὲν προσέχει ἀρκετὰ τὸ φαγητό της. Κι' ὅλο καὶ κάτι θέλω νὰ λέω, κι' ὅλα αὐτά, σᾶς βεβαιῶ, ἄθελά μου, μὰ τὰ λέω ὡστόσο. Μοῦ φαίνεται πὼς μοῦ γκρεμίζει ὁ ἄνδρας της τὸ ἔργο μου, πὼς ἐγὼ τῆς ἔμαθα νὰ βλέπη ἀλλοιῶς τὴν ζωή, κι' ἀλλοιῶς τὴν ἀντικρύζει τώρα.

Θἄθελα νὰ μοὔλεγε ὅλα ὅσα τῆς συμβαίνουν, γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθῶ ἂν χρειαστῆ. Καὶ νὰ σᾶς πῶ, ὑποπτεύομαι πὼς δὲν μοῦ τὰ λέει πιὰ ὅλα ὅπως πρίν. Φταίχτη σ' αὐτὸ βρίσκω τὸ γαμπρό μου. Τὴν πείθει πὼς ἐμεῖς οἱ γεροντότεροι δὲν νοιώθουμε τὸν τρόπο τῆς σκέψεως καὶ τῆς δράσεως τῶν νέων. Μᾶς χρεωκοποῦν μονοκοντυλιᾶς, μᾶς ἀφαιροῦν τὸ δικαίωμα ν' ἀγαποῦμε, ἔστω καὶ λίγο τυραννικά, τὰ παιδιά μας.

Ἄρχισα νὰ πιστεύω πὼς δὲν φταῖνε οὔτε αὐτοί, οὔτε ἐμεῖς. Φταίει ἡ ἀντίληψι ποὺ ἔχομε γιὰ τὰ παιδιά μας. Τὰ θεωροῦμε σὰν κάτι δικό μας, καὶ σὰν ἰδιοκτησία ζητᾶμε νὰ τὰ περιποιούμεθα καὶ νὰ τὰ προστατεύωμε. Οἱ γαμπροί μας ἢ οἱ νύφες μας κάνουν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο: Θεωροῦν τὶς γυναῖκες ἢ τοὺς ἄντρες των ἰδιοκτησία τους. Γιὰ μᾶς τοὺς ἄλλους, ποὺ βασιλέψαμε κάποτε στὶς καρδιὲς τῶν παιδιῶν μας, δὲν θέλουν νὰ ξέρουν τίποτα. Μὲ πρόσχημα τὴν ἀγάπη καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ διαπληκτιζόμεθα φιλικὰ ἢ ἄγρια, σύμφωνα μὲ τὴν ἀγωγή μας καθένας....

Κατίνα Ρ.— Θεσσαλονίκη.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Ἀγαπητὴ «Γυναῖκα».

Διάβασα τὸ ἄρθρο σου γιὰ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιὰ καὶ νομίζω πὼς καλὰ ἔθεσες τὰ ζητήματα.

Ὑπάρχει κάτι τὸ ὡραῖο καὶ τὸ συγκινητικὸ στὴν ἀγάπη τῶν γονιῶν πρὸς τὰ παιδιά, ἀλλὰ δὲν λείπει καὶ τὸ στοιχεῖο τῆς τυραννίας. Ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς ἀγάπης γίνονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς θυσίες τεράστιες, θυσίες ποὺ μόνο αὐτοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ κάνουν. Καὶ ὅμως στὰ μικροπράγματα τῆς ζωῆς οἱ γονεῖς εἶναι ἀπαιτητικοί, εἶναι μεγάλοι, εἶναι ξένοι γιὰ μᾶς, δὲν μᾶς καταλαβαίνουν καὶ δὲν θέλουν νὰ μᾶς γνωρίσουν ὅπως εἴμαστε. Φτιάχνουν μιὰ ξένη εἰκόνα μας, μὲ τὰ χρώματα ποὺ ἀρέσουν σ' αὐτούς. Καὶ ἡ τεχνοτροπία τους δὲν εἶναι ἡ σημερινὴ ἡ δική μας. Εἶναι ἰδική τους, τῆς ἐποχῆς τους ἡ τεχνοτροπία. Μᾶς γεμίζουνε περιττὰ στολίδια, γιατὶ δὲν θέλουν νὰ δοῦν αὐτοὶ καὶ οἱ ὅμοιοί των τὴν ἁπλῆ μοντέρνα δική μας γραμμή. Τοὺς ἀκούσατε ποτὲ νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ παιδιά τους; «Ἐμένα ἡ κόρη μου, λέει ἡ μιά, ἂς πηγαίνει στὸ Πανεπιστήμιο, εἶναι πολὺ τοῦ σπιτιοῦ». «Κι' ἐμένα ὁ γυιός μου ἂς λέη γιὰ γυναῖκες, ἀπὸ τὶς ὀκτὼ εἶναι στὸ σπίτι...»

Καὶ ἡ μεγάλη βέβαια σύγκρουσις μεταξὺ γονιῶν καὶ παιδιῶν γίνεται στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ γάμου. Ἐκεῖ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ, πὼς οἱ μητέρες σπάνια εἶναι τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ὅσο οἱ πατέρες. Ἴσως τὸ ζήτημα αὐτὸ νὰ συνδέεται μὲ τὴν τιμὴ τῆς οἰκογενείας καὶ μὲ τὴν διατήρησί της καὶ σὰν ἐνδεδειγμένος προστάτης νὰ θεωρῆται ὁ πατέρας. Ἀλλοίμονο ἂν πάρης γιὰ σύζυγο τὸν ἄνδρα ποὺ αὐτὸς δὲν διάλεξε. Ἀλλοίμονο ἂν μάθη πὼς συνδέθηκες ἐρωτικὰ μ' ἕνα νέο. Χιλιάδες τέτοια δράματα γίνονται στὸν τόπο μας καθημερινά.

Βέβαια κάθε ἀπαγόρευσίς τους σκοπὸ ἔχει κατ' αὐτοὺς τὴν εὐτυχία μας. Ἀλλὰ τί θὰ πῆ εὐτυχία; Μήπως εὐτυχία θὰ πῆ συμμαζευμένη, ἄτονη ζωή; Χωρὶς θλίψεις καὶ χαρές; Χωρὶς ἀναβάσεις καὶ καταπτώσεις; Μήπως εὐτυχία θὰ πῆ φρονιμάδα; Μήπως εὐτυχία θὰ πῆ ν' ἀνοίξης νωρὶς-νωρὶς τὸ «σπιτάκι» σου καὶ τὸ «νοικοκυριό» σου, νὰ ἀραδιάσης μ' ἕναν ἄνδρα ποὺ ποτὲ δὲ σὲ συγκίνησε τὰ παιδιά σου; Κι' ἔτσι νὰ ἐξοφλήσης μὲ τὰ νειᾶτα καὶ μὲ τὴ ζωή;

Ὑπάρχει κάποια ἀπόστασις μεταξὺ τῶν γονιῶν καὶ τῶν παιδιῶν. Φτάνει μιὰ ἐποχὴ ποὺ δὲν μᾶς νοιώθουν καὶ δὲν τοὺς καταλαβαίνομε καὶ τότε ἔρχονται οἱ συγκρούσεις, χωρὶς νὰ ἀποχωρῆ ἀπόλυτα ἡ ἀγάπη.

Ἀθῆναι. Μιὰ κόρη.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΜΙΑΣ ΜΑΝΝΑΣ

«... Θέλετε ν' ἀκοῦστε τὴν περίπτωσι τὴ δική μου; Εἶμαι πεθερά. Ὁ γυιός μου ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια εἶναι παντρεμένος μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ὑπεραγαπᾷ. Ἄλλο στήριγμα ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἔχω. Τὸ μεγάλωσα μὲ θυσίες καὶ στηρίχθηκα σ' αὐτὸν ὅπως ἄλλοι στηρίζονται σὲ κεφάλαια. Ἴσως ὅλη ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς μου νὰ στηρίζεται στὸ οἰκονομικὸ αὐτὸ σημεῖο. Ὅταν ἐγὼ ἔπαιρνα ροῦχα στὸ παιδί μου, κανεὶς δὲν ἐπενέβαινε, κανεὶς δὲν κύτταζε τί ἔπρεπε νὰ στερηθῶ γιὰ νὰ τὸ ντύσω. Ὅταν ἐγὼ θελήσω σήμερα ἕνα καπέλλο ἢ ἕνα ζευγάρι παπούτσια, ἡ νύφη μου μουτρώνει ἄθελά της. Μαντεύω πὼς ὅταν ἀποσύρωνται οἱ δυό τους θὰ τοῦ λέη: Γρηὰ γυναῖκα καὶ δὲν ἔχει καθισμό. Ἐγὼ δὲν πῆρα ἀκόμα καπέλλο καὶ σηκώθηκε αὐτή.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὰ παιδιά μας χτίζουν τὴ φωλιά τους ἐπείσθηκα πὼς ἐμεῖς δὲν πρέπει νὰ συγκατοικοῦμε. Καὶ τότε ἀκολούθως ὀρθώνεται τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα. Ἐγώ, ἐὰν εἶχα χρήματα, (ἔχω ἀρκετὴ λογικὴ ὥστε νὰ τὸ καταλαβαίνω ἀπόλυτα αὐτό), θὰ καθόμουνα μόνη. Καὶ θὰ πήγαινα ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ στὰ παιδιά μου νὰ τἄβλεπα καὶ νἄπαιρνα τὴ χαρὰ τῆς ἱκανοποιημένης ἀγάπης. Τονίστε τον τὸν οἰκονομικὸ παράγοντα, σᾶς παρακαλῶ. Μιὰ πεθερὰ μὲ χρήματα εἶναι ἴσως πιὸ ἀγαπητή, ἀλλὰ ἐὰν κάνη τὴν ἀπερισκεψία νὰ συγκατοικῆ μὲ τὰ παιδιά της, δὲν θὰ εἶναι λιγώτερο ἀντιπαθητική. Ὅταν σοῦ δίνουν, ἔχουν καὶ κάπως τὸν ἐγωϊσμό τους ἱκανοποιημένο. Ὅταν παίρνουν ἀπὸ σένα μὲ ἀντάλλαγμα τὴν παραμονὴ κοντά τους, αἰσθάνονται στὴν ὑπεροχή τους κάτι νὰ μειονεκτῆ.

Ἐγώ, ὅπως βλέπετε, δὲν εἶμαι κακιά, ἀπαιτητικὴ πεθερά. Ἀλλὰ ὅπως κι' ἂν εἶμαι, νοιώθω πὼς μέσα στὸ σπίτι γιὰ τὰ παιδιά μου εἶμαι πεθερά...

Μ. Π. — Πάτραι.»

ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΕΘΕΡΑ

«... Δὲν ξέρω ἂν ἡ δική μου περίπτωσις θὰ σᾶς ἐνδιαφέρη. Νομίζω ὅμως πὼς θἄπρεπε νὰ ἀκουστῆ. Ἐγὼ ζῶ μὲ τὸ γυιό μου καὶ τὴν νύφη μου πολὺ καλά. Δὲν παίρνω ποτὲ μέρος στὴ ζωή τους, ἂν καὶ ζοῦμε μαζί. Ἔχω δικό μου κύκλο. Βγαίνω μὲ τὶς φίλες μου ἔξω καὶ ὅταν γυρίζω τοὺς διηγοῦμαι ξένες, φαιδρὲς ἢ θλιβερὲς ἱστορίες, πάντως ξένες! Ἔχω βέβαια τὸ δικό μου ταμεῖο, ἀλλὰ δὲν παραλείπω νὰ γίνωμαι εὐάρεστη στὴ νύφη μου καὶ στὸν γυιό μου. Κυρίως ὅμως κέρδισα τὴν καρδιὰ τῆς νύφης μου. Ὅταν βλέπω πὼς κάτι θἄθελε νὰ κρύψη στὸν ἄνδρα της, δὲν τὸ φανερώνω. Θυμᾶμαι τὰ δικά μου νειᾶτα. Χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι πιὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας μου, πόσο ἀναγκαῖα γιὰ τοὺς νέους εἶναι ἡ χαρά, οἱ φιλίες καὶ οἱ ἐνθουσιασμοί, δὲν κάνω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ λέω: «Ἄ, πολὺ καλὰ κάνουν τὰ παιδιὰ ποὺ χαίρονται, πολὺ καλὰ κάνουν ποὺ βγαίνουν». Ἐὰν λένε πὼς τὸ τάδε ζευγάρι δὲν πάει καλὰ γιατὶ ἐκείνη εἶναι τέτοια καὶ τέτοια, ἐνῷ ὁ ἄντρας της εἶναι χρυσὸς» κ.τ.λ., ἐγὼ προσθέτω: Μὴ βγάζετε ποτὲ αὐθαίρετες κρίσεις. Συνηθίστηκε νὰ ρίχνουν τὰ βάρη στὶς γυναῖκες. Ἄλλως τε οἱ κρίσεις τοῦ κόσμου ποτὲ δὲν ὠφελοῦν. Ἂν τὸ ἀνδρόγυνο ἀγαπιέται, ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Ἂν ὄχι, ὅλα θὰ στραβοπατοῦν.

Ὕστερα δὲν καυχιέμαι γιὰ νοικοκυρὰ ποτὲ μπρὸς στὴ νύφη μου. Πάντα τὴν ἀφίνω νὰ νομίζη πὼς ξέρει νὰ διευθύνη πολὺ καλὰ τὸ σπίτι. Δὲν γκρινιάζω ποτὲ καὶ γιὰ τίποτα. Ὅταν νοιώθω πὼς ἔχω ἐκνευριστῆ ἀπὸ κάτι στραβό, βάζω τὸ καπελλάκι μου καὶ δρόμο. Ἐμεῖς πιὰ κάναμε τὴν ζωή μας, πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμε καὶ στοὺς ἄλλους τὸ δικαίωμα νἄχουν τὴν ἀλαζονεία τῆς νεότητος.

Θὰ μὲ πῆτε ἴσως μοντέρνα πεθερά. Θὰ τὸ εὐχόμουνα καὶ θὰ καλοῦσα καὶ τὶς ἄλλες νὰ μὲ μιμηθοῦν...

Ἑλένη Π. — Πειραιεύς.»

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Θἄρθη ἡ ὥρα

Τοῦ ΛΟΓΚΦΕΛΟΟΥ

Πόσα φιλιά, πόση ἀγάπη, πόσοι ὅρκοι ἔρωτος...

Τί ζωή, τί χρόνια, τί παρελθόν!

Καὶ πόσες ἀναμνήσεις εὐτυχίας...

Καὶ τώρα; — Τί λὲς ἐσὺ γι' αὐτὰ τρελλή μου ἀγάπη; — Τί λές;

Θαρρεῖς πὼς ὅλα αὐτά, τὰ λόγια, τὰ φιλιά, οἱ ὅρκοι ἐκεῖνοι καὶ τὸ παρελθόν...

Θαρρεῖς πὼς ἔτσι αἰώνια στὴ ζωὴ θὰ μείνουν...

Θαρρεῖς πὼς δὲν θἀλλάξουν ἀπ' τὸ χρόνο;

—Πὼς δὲ θὰ μαραθοῦν ποτὲ τὰ κρίνα;—

Τί λές, τί λὲς ἐσὺ γι' αὐτὰ τρελλή μου ἀγάπη;

Τὸ ξέρω τί θὰ πῆς, ἀγαπημένη... Γιατί ὁ ἔρωτας — τὸ ξέρουμε κι' οἱ δυό μας — πὼς τὴν ψυχή μας μόνο ἂν πάρουν θὰ χαθῆ...

Τὸ ξέρω! Χωρὶς νὰ λησμονήση ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἡ ὥρα ἐκείνη θἄρθη κάποια ἡμέρα ποὺ τὰ φιλιὰ θὰ ξεχαστοῦνε, ποὺ λόγια πιὰ δὲν θἄχουμε νὰ ποῦμε...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΦΕΝΤΗ!

ΠΩΣ ΑΠΕΔΡΑΣΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

[Σ' ἕνα Γαλλικὸ περιοδικόν, ποὺ φέρει τὸν τίτλον «Ἐξομολογήσεις» μία τουρκὶς χορεύτρια, ἡ Ἰόβκα Χατζῆ ποὺ ξετρελλαίνει τὸ Παρίσι μὲ τοὺς ἀνατολίτικους χορούς της, «ἐξομολογεῖται» πὼς κατώρθωσε νὰ γλυτώση ἀπ' τὸ χαρέμι. Μὲ ἕνα χαριτωμένο ὕφος διηγεῖται τὶς σκληρὲς συνθῆκες ποὺ τὴν ἀνάγκασαν νὰ θυσιάση μιὰ ἀπὸ τὶς φίλες της γιὰ ν' ἀποκτήση τὴν ἐλευθερία της...]

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ἑβδομάδα, ἐνῷ χόρευα, ἕνας ἄνδρας μπῆκε στὸ νυκτερινὸ κέντρο τῆς ὁδοῦ Φρομαντέν, ὅπου ἐργάζομαι κάθε βράδυ, ἀκούμπησε στὸ μπὰρ καὶ μὲ κύτταξε μὲ τόση ἔντασι, πού, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, αἰσθάνθηκα μιὰ βαθειὰ συγκίνησι. Καὶ ὁλόκληρη ἡ αἴθουσα τὸ αἰσθάνθηκε...

Χθές, ξαναῆλθε τὴν ἴδια ὥρα, ἐνῷ χόρευα, ξέροντας πὼς δὲν θὰ εἶχε πολὺ κόσμο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἦταν Δευτέρα. Ὅταν τελείωσα μ' ἐκάλεσε νὰ καθήσω κοντά του.

— Μὲ λένε Γαστόν, μοῦ εἶπε. Ἐδῶ ὅλοι μὲ ὑπακούουν.

Μοῦ εἶπε καὶ τὸ ἐπώνυμόν του. Εἶχα κιόλας καταλάβει μὲ ποιὸ τύπο ἀνθρώπου μιλοῦσα. Τότε ἀπάντησα:

— Δὲν ἔχω ἀφέντη...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδα τὸν ἑαυτό μου κοριτσάκι, στὸ χαρέμι τοῦ Ἀβδοὺλ Σεΐχ, ξαπλωμένη μπροστὰ στὸν γέρο-ἄρχοντα, ποὺ ἀκουμποῦσε τὸ πόδι του στὸ κορμί μου. Αὐτὸς ὁ κύριος τῆς Μοντμάρτρης δὲν μποροῦσε νὰ μὲ καταλάβη. Θὰ σκέφθηκε: «Μιὰ Τούρκισσα...» Ξέρει πὼς οἱ ὅμοιές μου εἶναι ὑποταγμένες στὸν ἄνδρα. Οἱ περισσότερες ἔμειναν τὸ ἴδιο δειλές, ὅπως στὴν ἐποχὴ τῆς παλαιᾶς Τουρκίας, ὅταν ἀκόμα κρατοῦσαν σκεπασμένο τὸ πρόσωπό τους. Ἀλλὰ ἔκανε λάθος μαζί μου...

Ἔσκασα στὰ γέλια κι' ἐπανέλαβα αὐτὴ τὴ φράσι:

— Δὲν εἶχα ποτὲ ἀφέντη.

Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη γιατί γελοῦσα. Θὰ μὲ πῆρε γιὰ τρελλή...

Καὶ ὅμως, πάντα ξέφυγα ἀπ' ἐκείνους ποὺ νόμισαν πὼς εἶχαν δικαιώματα ἀπάνω μου. Τὸ ἔκανα πολλὲς φορές, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου. Γιὰ νὰ φύγω ἀπ' τὸ χαρέμι ὅπου μὲ εἶχαν κλείσει, ἐθυσίασα τὴν Σάλχα, τὴν ἀγαπημένη μου φίλη. Ἀργότερα κατέστρεψα τὸν ἔρωτα ἐκείνων ποὺ μὲ περιστοίχιζαν. Δὲν διστάζω μπροστὰ σὲ τίποτα γιὰ τὴν ἐλευθερία μου. Ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὸ μακρυνὸ πρόγονο κληρονόμησα τὸ ἄγριο αὐτὸ ἔνστικτο.

Γεννήθηκα στὸ Ντερμενζὶκ, ἕνα χωριὸ κοντὰ στὰ περσικὰ σύνορα. Ὡς τόσο δὲν θυμᾶμαι τίποτα ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος γιατὶ σὲ ἡλικία δυὸ ἐτῶν οἱ γονεῖς μου μὲ πῆραν στὴν Ἄγκυρα.

Στὴν πόλι αὐτή, ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμα πρωτεύουσα, ἡ πιὸ μεγάλη μου εὐχαρίστησι ἦταν νὰ τυραννῶ τοὺς μικροὺς Ἀρμένηδες τῆς ἡλικίας μου, ὅταν τοὺς συναντοῦσα στὸ δρόμο. Πετοῦσα τὸ φέσι τῶν ἀγοριῶν, τραβοῦσα τὶς κορδέλλες τῶν κοριτσιῶν. Συχνὰ εἶχα με σωστὲς μάχες.

Μιὰ μέρα — θὰ ἤμουνα δώδεκα χρονῶν — γύρισα στὸ σπίτι μου γεμάτη αἵματα.

— Ὁ μικρὸς Ἀζίζ — εἶπα στοὺς γονεῖς μου — μοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀντὶ νὰ μὲ μαλλώσουν, μοῦ ἐφόρεσαν ἕνα καινούργιο φόρεμα καὶ τὸν πρῶτο μου φερετζέ.

— Τώρα ἔγινες γυναῖκα. Θὰ σὲ παντρέψουμε.

Ἀπὸ ἡλικίας πέντε ἐτῶν ἤμουν ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα ἀγοράκι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Ἀλλὰ δὲν εἶχα γνωρίσει τὸν ἀρραβωνιαστικό μου.

Ἔτσι δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ὅταν μοῦ εἶπαν πὼς οἱ ἀρραβῶνες μου διαλύθηκαν. Οἱ γέροι τῆς πόλεως εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μὲ προσφέρουν ὡς γυναῖκα στὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας.

Κάθε τρία χρόνια τοῦ ἐπρόσφεραν καινούργιες γυναῖκες καὶ πρόβατα. Τὸ χαρέμι του ἦταν κιόλας πολυάριθμο — δεῖγμα τῆς δυνάμεώς του.

Οἱ γέροι λοιπὸν ἀπεφάσισαν:

— Θὰ τοῦ προσφέρουμε τὴν κόρη τοῦ Ζαχαρὶτ. Εἶναι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, πρᾶγμα ποὺ θὰ εὐχαριστήση τὸν ἄρχοντά μας.

Ἐπλήρωσαν στὸν πατέρα μου τὸ «μπαμπαχὰκ», δηλαδὴ τὸ «πατρικὸ δικαίωμα». Τὸ ποσὸ ἦταν 201 γρόσια. Δὲν ζήτησε περισσότερα.

Ὅταν σκέπτωμαι πὼς τὸ γρόσι ἀντιστοιχοῦσε μὲ εἴκοσι λεπτά, βρίσκω πὼς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἕνα κορίτσι δώδεκα ἐτῶν, δὲν κόστιζε πολὺ ἀκριβὰ στὴν Τουρκία. Πάντως λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι κοστίζει σήμερα ἕνα κοτόπουλο στὸ Παρίσι.

Στὴν ἀρχὴ μ' ἐμόρφωσαν διάφορες γυναῖκες σ' ἕνα μικρὸ σπίτι ποὺ βρισκόταν μέσα στοὺς ἀπέραντους κήπους τοῦ μελλοντικοῦ μου κυρίου. Ἔμαθα νὰ χορεύω κι' ἔμαθα ὅλους τοὺς τύπους ποὺ θὰ μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ γίνω ἡ τεσσαρακοστὴ τρίτη σύζυγος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἄρχοντος.

Ὅταν ἔφθασε ἡ Παρασκευὴ ποὺ ἦταν ὡρισμένη γιὰ τὴν εἴσοδό μου στὸ χαρέμι, μ' ἔντυσαν ἀνάλογα πρὸς τὴν περίστασι, μ' ἐκάθισαν σ' ἕνα φορεῖο ἀνάμεσα σὲ δυὸ γυναῖκες καὶ ἔτσι μὲ πῆγαν στὸ παλάτι.

Ὁ Ἀβδοὺλ Σεΐχ καθόταν περικυκλωμένος ἀπ' τὶς γυναῖκες του. Πίσω του, ὑπηρέτριες ἀνέμιζαν μεγάλες βεντάγιες γιὰ νὰ δροσίζεται ὅλη ἡ ὁμήγυρις. Μ' ἐξάπλωσαν σ' ἕνα χαλί. Ἤμουν σκεπασμένη μ' ἕνα πέπλο. Ὁ ἄρχοντας ἐπροχώρησε καὶ εἰς ἔνδειξιν κατοχῆς, ἀκούμπησε τὸ πόδι του στὴν κοιλιά μου.

Ὅλοι ἐσώπαιναν. Ἂν δὲν ἔβγαζε τὸ πόδι του τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μοῦ σήκωναν τὸν πέπλο, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε πὼς μὲ δεχόταν γιὰ σύζυγο. Ἡ καρδιά μου κτυποῦσε τρελλά.

Μοῦ σήκωσαν τὸν πέπλο. Μ' ἔβαλαν νὰ σταθῶ ὄρθια. Ὁ Ἀβδοὺλ Σεΐχ μ' ἐφίλησε στὸ μέτωπο. Ἤμουν ἡ τεσσαρακοστὴ τρίτη σύζυγός του.

Τότε ἐπανέλαβα τρεῖς φορές:

— Πρῶτος εἶναι ὁ Θεός, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν εἶσαι σύ!

Μὲ πῆρε καὶ μ' ἐκάθησε στὰ πόδια του, ἀνάμεσα στὶς ἐννηὰ εὐνοουμένες του. Τὴν χάρι αὐτὴ τὴν χρωστοῦσα στὰ πράσινα μάτια μου καὶ στὰ πυρρόξανθα μαλλιά μου ποὺ μὲ ξεχώριζαν ἀπὸ τὶς ἄλλες Τούρκισσες.

Ἦταν μιὰ περίφημη ἑβδομάδα! Ἐγώ, ποὺ παιδὶ ἔκλεβα γρόσια ἀπ' τοὺς γονεῖς μου γιὰ ν' ἀγοράσω ζαχαρωτά, δὲν εἶχα ἰδῆ ποτὲ τόσα γλυκὰ στὴ ζωή μου. Ἔφαγα τόσα, ποὺ τὰ συχάθηκα γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἑβδομάδα πέρασε μὲ τὶς προετοιμασίες γιὰ τὸν γάμο μου. Λουτρά, καλλυντικά, τουαλέττες... Κι' ὅταν ἦλθε, ἐπὶ τέλους, τὸ ὡρισμένο βράδυ, ὅλες οἱ γυναῖκες ἐχόρευαν ὥς ἀργὰ τὴ νύχτα. Ἦταν εὐτυχισμένες ἢ δυστυχισμένες, ποὺ θὰ εἶχαν μιὰ νέα σύντροφο; Δὲν ξέρω. Πάντως ἦσαν ὅλες τόσο μικρές, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐχαίροντο γιατὶ θὰ εἶχαν ἀκόμα μιὰ σύντροφο στὰ παιχνίδια. Καμμιὰ δὲν τολμοῦσε νὰ δείξη ζηλοτυπία.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ ὑπηρέτριες μ' ἔλουσαν πάλι μὲ ἀρώματα καὶ μ' ἐξάπλωσαν στὸ κρεββάτι. Ἔπειτα μ' ἄφησαν μόνη. Ἐπερίμενα τὸν σύζυγό μου.

Μπῆκε μὲ ἀξιοπρέπεια. Μοῦ προσέφερε, κατὰ τὴν παράδοσι, μαῦρο ψωμὶ καὶ ἁλάτι. Αὐτὸ ἐσήμανε: «Ἔσο ἕτοιμη νὰ μοιρασθῆς μαζί μου τὸ μαῦρο ψωμί, νὰ ζήσης μαζί μου φτωχικά, ἂν γίνη ἀνάγκη». Ἔπειτα ἦλθε κοντά μου. Μὲ τὰ βλέφαρα κατεβασμένα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν κυττάξω.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα προετοιμασίας καὶ ἀναμονῆς, ἕνας γέρος ἑβδομηντάρης δὲν μποροῦσε νὰ μὴ μὲ ἀπογοητεύση. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἀγωνίας, ἔγινα πάλι τὸ ἄτακτο παιδί, ἕτοιμο νὰ κοροϊδέψη, ἀλλὰ ἔμενα πάντα ἀκίνητη, μὲ τὰ βλέφαρα κατεβασμένα.

Ναί. Ἐγνώρισα ἕνα ρῖγος, ἀλλὰ ἦταν τὸ ρῖγος τοῦ γέλιου, ποὺ ἔπρεπε νὰ καταπνίξω. Καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ γέλιο ποὺ μοῦ ἔρχεται πάντα ὅταν κανένας ἄνδρας μοῦ λέγει: «Εἶμαι ὁ ἀφέντης σου!...»

Ὁ ἄρχοντας αὐτὸς εἶχε τότε σαράντα τρεῖς γυναῖκες. Ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὸ χαρέμι εἶχε ὀγδοῆντα. Καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγνώρισα ἀπὸ τότε, μοῦ μίλησαν, κι' αὐτοὶ ἐπίσης, γιὰ τὶς δεκάδες τῶν γυναικῶν ποὺ εἶχαν κατακτήσει. Ἀλλὰ ποιὸς θὰ μοῦ δώση τὸ ρῖγος τοῦ πόνου ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα αἰσθανθῆ, μικρὴ παρθένος, δώδεκα χρονῶν, στὸ πρῶτο μου νυφικὸ κρεββάτι;

Καὶ ὅμως κάθε βράδυ, στὸ δεῖπνο, ὁ Ἀβδοὺλ Σεΐχ μᾶς ἔβαζε νὰ χορέψουμε. Κάθε βράδυ πετοῦσε τὸ μανδῆλι του στὸν ὦμο ἐκείνης ποὺ διάλεγε γιὰ τὸ κρεββάτι του. Αὐτὴ τότε ἔπρεπε νὰ πάη νὰ ἑτοιμασθῆ γιὰ τὴν ἐρωτικὴ νύχτα...

Περνούσαμε τὴν ἡμέρα μας συγκεντρωμένες σὲ μιὰ μεγάλη στρογγυλὴ αἴθουσα, ξαπλωμένες στὰ βελουδένια ντιβάνια καὶ ἡ κάθε μιά μας διηγεῖτο κι' ἀπὸ μιὰ ἱστορία.

Ἄ, αὐτὲς οἱ ἀτέλειωτες ἱστορίες ποὺ ἀκούγαμε καπνίζοντας χασσὶς στοὺς ναργιλέδες ἢ μυρωδᾶτα τσιγαρέττα...

Οἱ εὐνοῦχοι ἦσαν κακοί. Ὅλοι χοντροί, κρατοῦσαν διαρκῶς στὸ χέρι ἕνα μαστίγιο. Τὸ κρατοῦσαν ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο τους.

Ὅταν, τὸ βράδυ, δὲν θέλαμε νὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε, μᾶς κτυποῦσαν μὲ τὰ μαστίγιά τους σὰν νὰ ἤμαστε πρόβατα. Καί, καθὼς ἤμαστε σχεδὸν γυμνές, μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ τὰ ξεφωνητά μας!

Ὅταν μᾶς κτυποῦσαν κατὰ διαταγὴ τοῦ κυρίου, ἦταν ἕνα φρικτὸ μαρτύριο. Δέκα ὀκτὼ μῆνες μετὰ τὴν εἴσοδό μου στὸ χαρέμι, ὑπεβλήθην σ' αὐτὴ τὴν τιμωρία. Κι' εἶναι αὐτὸ ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀποφασίσω νὰ δραπετεύσω.

Εἶχαν φέρει μιὰ καινούργια γυναῖκα στὸ παλάτι, μιὰ μικρὴ Γιαπωνέζα, ἀγορασμένη στὴν Κωνσταντινούπολι. Παίζαμε μαζί της στὴν μεγάλη πισσίνα τοῦ κήπου. Ἐπειδὴ καμμιὰ ἀπὸ μᾶς ποὺ ἤμαστε Γεωργιανὲς ἢ Κιρκάσιες δὲν ἤξερε νὰ κολυμβᾷ, ρώτησα τὴν Γιαπωνέζα ἂν ἤξερε κι' ἔπειτα, γι' ἀστεῖο τῆς ἔδωσα μιὰ καὶ τὴν ἔρριξα στὸ νερό.

Ἔγινε φοβερὸς θόρυβος. Ἡ Γιαπωνέζα κύλησε στὸ βάθος τῆς πισσίνας. Ὅλες οἱ γυναῖκες ἔτρεχαν ξεφωνίζοντας. Οἱ εὐνοῦχοι ἔτρεξαν νὰ τὴν σώσουν.

Καθισμένος στὴν βεράντα, ὁ Ἀβδουλλάχ, ὁ κύριός μας, κτύπησε τὸ καμπανάκι γιὰ νὰ ρωτήση τί συνέβαινε. Ὅταν ἔμαθε, μὲ κατεδίκασε σὲ μαστίγωσι. Θεωρήθηκα ἔνοχη ἀποπείρας ἐναντίον τῆς ζωῆς τῆς καινούργιας του εὐνοουμένης.

Τὸ βράδυ μὲ πῆραν σὲ μιὰ χαμηλὴ αἴθουσα, μ' ἔδεσαν σὲ μιὰ κολόννα καὶ μὲ γύμνωσαν.

Μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα ἐμούγκρισα. Ὁ ἄρχοντας παρακολουθοῦσε τὴν ἐκτέλεσι. Οὔτε ὁ πόνος μου, οὔτε οἱ φωνές μου τὸν συνεκίνησαν. Καὶ οἱ εὐνοῦχοι ξεθύμαιναν ἀπάνω μου ὅλο τους τὸν καϋμό, κτυπῶντας με μ' ὅλη τους τὴ δύναμι.

Ἐπὶ δυὸ ἑβδομάδες δὲν μποροῦσα νὰ καθίσω, τὶς πέρασα ξαπλωμένη μπροῦμυτα. Τότε ἀπεφάσισα νὰ δραπετεύσω. Καλύτερα νὰ μὲ σκότωναν οἱ εὐνοῦχοι παρὰ νὰ ἐξακολουθήσω αὐτὴ τὴν ζωή. Ἄλλως τε πολλὲς γυναῖκες πέθαιναν ἀπὸ ἀρρώστειες καὶ ἀπὸ πλῆξι. Καὶ οἱ πιὸ εὐνοούμενες ἀκόμα...

Ἤξερα, ὡς τόσο, πὼς ἡ Ἀζίζα εἶχε πληρώσει μὲ τὴν ζωή της μιὰ ἀπόπειρα δραπετεύσεως. Ἕνα βράδυ, μάταια τὴν εἴχαμε ἀναζητήσει παντοῦ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν εὐνούχων μᾶς εἶχε μετρήσει πολλὲς φορὲς πρὶν καταλάβη πὼς μιὰ ἀπὸ μᾶς ἔλειπε. Ἡ Ἀζίζα εἶχε φύγει...

Ἀλλὰ τὴν συνέλαβαν μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν εἶχε βοηθήσει στὴ φυγή. Μάθαμε πὼς δὲν θὰ τὴν ξαναβλέπαμε ποτέ. Τὴν εἶχαν μαχαιρώσει σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ παλατιοῦ καὶ τὴν εἶχαν ἀφήσει νὰ πεθάνη.

Μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἡ Ζαϊντά, πέθανε τὴν ἴδια ἐποχή. Ἐπειδὴ ἔμεινε ἔγκυος, καὶ ἑπομένως ἔνοχος ἀπιστίας, προσπάθησε ν' ἀπαλλαχθῆ ἀπ' τὸ παιδὶ ποὺ ἔφερε στὰ σπλάγχνα της, παίρνοντας τὴ ρίζα κάποιου ἄγριου φυτοῦ. Δηλητηριάσθηκε.

Τίποτα ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ μὲ κάνη νὰ παραιτηθῶ ἀπ' τὴν ἀπόφασί μου νὰ φύγω. Ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες ἀναμονῆς, μιὰ ἀνέλπιστη εὐκαιρία μοῦ παρουσιάσθηκε. Ἀλλὰ χρειάσθηκε νὰ θυσιάσω τὴν Σάλχα, τὴν πιὸ ἀγαπημένη μου φίλη.

Ἡ Σάλχα ἦταν Ἀρμένισσα καὶ εἶχε γνωρίσει τὸν νέο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν ἀρραβωνιασμένη ἀπ' τὴν παιδική της ἡλικία. Ὅταν μεγάλωσε, ὁ πατέρας της τὴν ἔδιωξε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ οἰκογενειακὴ φιλονεικία καὶ τὴν πούλησε στὸν Ἀβδοὺλ Σεΐχ.

Ὁ ἀρραβωνιαστικός της ὅμως δὲν εἶχε παύσει νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ θέλη νὰ τὴν ξαναπάρη. Διαρκῶς τριγύριζε ἔξω ἀπ' τὸ χαρέμι. Ἐκείνη κατώρθωσε νὰ συνεννοηθῆ μαζί του, χάρις στὴν βοήθεια ἑνὸς Ἀρμένη κηπουροῦ.

Τρελλὴ ἀπὸ χαρά, μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ σχέδιό της. Σ' ἐμένα, ποὺ νύχτα-μέρα ὀνειρευόμουν τὴν ἐλευθερία, μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ποὺ θὰ τὴν ἀπήγαγε, ποὺ θὰ τὴν πήγαινε μακρυά, μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὰ χάδια καὶ τὸν ἔρωτα ποὺ τὴν περίμεναν...

— Ἰόβκα, μοῦ ἔλεγε, δὲν θέλω νὰ πεθάνω μέσα σ' αὐτὴ τὴν φυλακή. Εἶμαι νέα, ἔχω δικαίωμα νὰ γνωρίσω τὸν ἔρωτα. Ἡ γρηὰ Ζόραχ, ποὺ δὲν σκέπτεται πιὰ παρὰ τὸ φαΐ, μπορεῖ νὰ μείνη. Ἀλλὰ ἐγώ... Ὁ Ἀβδουλλὰχ δὲν μπορεῖ οὔτε μιὰ ἀπὸ μᾶς νὰ ἱκανοποιήση. Καὶ ἔχει ὀγδοῆντα γυναῖκες! Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ἄνδρα νέο καὶ δυνατό... Ὤ, ἂν γνώριζες τὸν ἀρραβωνιαστικό μου!...

Τὴν ἄκουα. Δοσμένη ὁλόκληρη στὴν χαρά της, δὲν ἐμάντευε πὼς μέσα μου ξυπνοῦσε μιὰ φλογερὴ ζήλεια. Τὴν εἶχα φίλη μου γιὰ τὸ χορό, γιὰ νὰ φλυαροῦμε μαζί, γιὰ νὰ πίνουμε τὸν καφέ, γιὰ νὰ τραγανίζουμε ζαχαρωτά. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἔρωτας καὶ ἡ ἐλευθερία τὴν ἔκανε ἀντίπαλό μου, ἤμουν ἕτοιμη νὰ τὴν σκοτώσω γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τοὺς πόθους μου.

Δὲν ἦταν ὅμως ἀνάγκη νὰ τὴν σκοτώσω. Λίγο-λίγο, τὴν ἔπεισα νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆ τὸ σχέδιό της. Εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Στὸ τέλος τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος δὲν θὰ εἶχε φεγγάρι. Τὴν ἑπομένη τῆς Ἁγίας ἡμέρας ἡ Σάλχα θὰ γλυστροῦσε στὴ μιὰ ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της θὰ τὴν περίμενε κοντὰ στὸν τοῖχο, στὴ γωνιὰ τῶν πορτοκαλλεώνων. Καὶ θἄφευγαν. Ἡ Σάλχα ἀνύποπτη, μοῦ μιλοῦσε ἀκόμα γιὰ ἔρωτα καὶ γιὰ φιλιά...

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ]

«Δὲν ἔχω ἀφέντη!...»

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

ΜΙΛΑ Η ΜΑΜΑ ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΫ ΤΕΜΠΛ

«Πῶς εἶνε ἡ κόρη μου»

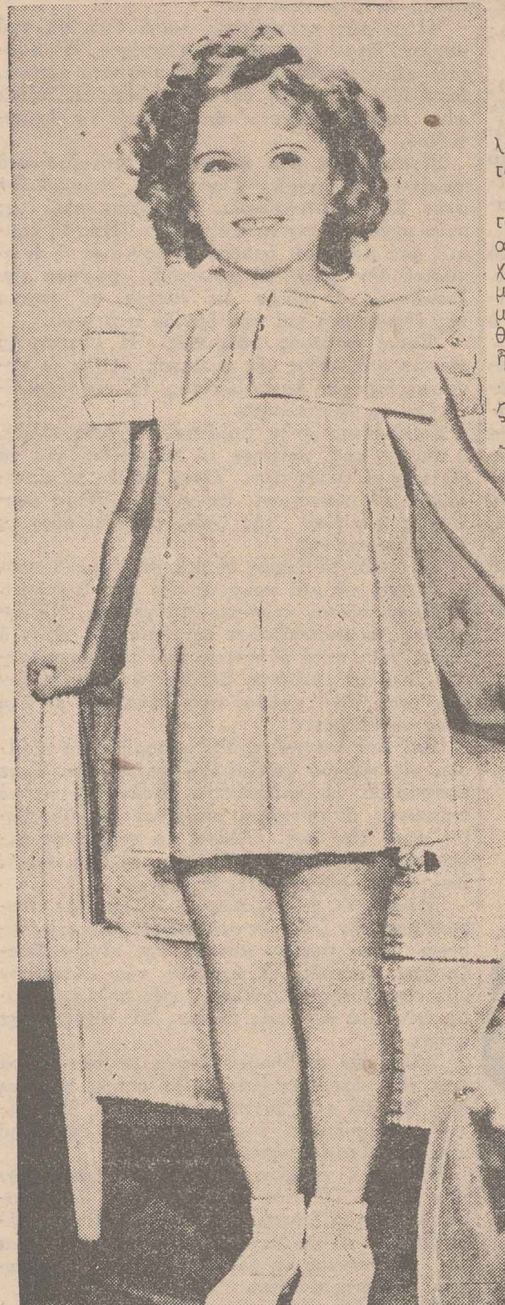

'Η Σίρλευ μ' ενα χαριτωμένο φουστανάκι.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ πολὺς καιρὸς ποὺ ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Ὄκλαντ. Μοὔγραφε μιὰ μητέρα μὲ ἄφθαστη συγκίνησι πὼς ἡ κορούλα της, ἡλικίας μόλις πέντε ἐτῶν, πάλευε μὲ τὸν θάνατο κατόπιν μιᾶς κρίσεως σκωληκοειδίτιδος.

Καὶ ἡ μητέρα μοῦ ἔλεγε πὼς ἡ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ της θἄτανε ἀπερίγραπτη ἐὰν ἡ Σίρλεϋ ἤθελε νὰ τῆς γράψῃ λίγες γραμμοῦλες ἐπάνω σὲ μιά της φωτογραφία.

Ἔτρεξα ἀμέσως μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ στείλω στὴν δυστυχισμένη μητέρα τὴν παρηγοριὰ ποὺ ζητοῦσε ἀπὸ μιὰν ἄλλη μητέρα. Ἔκλαιγα γιατὶ ἡ μικρή μου Σίρλεϋ εἶχε τὴ δύναμι μὲ δυὸ λόγια της νὰ φέρῃ ἀνακούφισι καὶ ἐλπίδα σὲ μιὰ μικρὴ ἄρρωστη τοῦ Ὄκλαντ.

Πολὺ συχνὰ σκέπτομαι πὼς εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μητέρα τοῦ κόσμου, τὴν στιγμὴ ποὺ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ μεγαλώνω τὴν Σίρλεϋ.

Τὸ ἐπάγγελμα τῆς μητέρας εἶναι πάντοτε γλυκό. Πρὶν ἀπὸ τὴ Σίρλεϋ εἶχα ἀγόρια ποὺ τὰ μεγάλωσα καὶ τὰ ἀνέδειξα σὲ ἀνθρώπους καλοὺς καὶ χρήσιμους. Μὲ τὴν Σίρλεϋ ὅμως ὅλα διαφέρουν: αἰσθάνομαι πὼς ἔχω μιὰ τεράστια εὐθύνη. Καὶ χαίρομαι, χαίρομαι καὶ μοιράζομαι μὲ τὸν κόσμο τὸν θρίαμβο τοῦ παιδιοῦ μου. Εἶναι πολὺ σωστὴ ἡ ἀμερικάνικη παροιμία ποὺ λέει: «Ἡ εὐτυχία εἶναι δυὸ φορὲς μεγαλείτερη ὅταν τὴν μοιράζονται πολλοί...».

ΓΡΑΜΜΑΤΑ.... ΓΡΑΜΜΑΤΑ....

Ὕστερα ἀπὸ κάθε νέο φίλμ τῆς Σίρλεϋ τὸ σπίτι γεμίζει γράμματα. Γράμματα ποὺ καταφθάνουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Μετὰ τὸ φίλμ «Ἡ μικρὴ ἐπαναστάτις» ἔλαβα τηλεγραφήματα μὲ τέτοιο περιεχόμενον: «Μικρή, λατρευτὴ ἐπαναστάτις. Στόπ. Ὁ Θεὸς ἄς σὲ κρατᾷ εὐτυχισμένη, γιὰ νὰ ἐπικοινωνοῦμε διὰ σοῦ μ' αὐτόν».

Ποιὰ μητέρα δὲν θἄτανε εὐτυχισμένη λαβαίνοντας τέτοια τηλεγραφήματα γιὰ τὸ παιδί της;

Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ὑπῆρξα μητέρα. Εὐτυχῶς ἀγαποῦσα πολὺ τὸ ἐπάγγελμά μου αὐτό. Μόλις ἔφθασα στὰ δέκα ὀκτώ μου χρόνια ἀπέκτησα τὸν Τζὰκ ποὺ σήμερα μοιάζει γιὰ ἀδελφός μου, παρὰ γιὰ γυιός μου. Ὁ δεύτερος, ὁ Τζώρτζ, ὑπῆρξε ἡ εὔθυμη νότα τῆς οἰκογενείας, τόσο πάντα ἦταν εὐχάριστος.

Ἀλλὰ ὅταν ἦρθε ἡ Σίρλεϋ τότε πιὰ ἡ ζωή μου ἄλλαξε ὁλότελα.

Ὅταν γιὰ τρίτη φορὰ αἰσθανόμουνα πὼς θὰ γίνω μητέρα, εἶχα τὴν ἀκλόνητη πεποίθησι μέσα μου πὼς θὰ γίνῃ κορίτσι. Τόσο δὲ ἤμουνα βεβαία ποὺ τῆς εἶχα δώσει καὶ ὄνομα πρὶν ἔξῃ μῆνες.

— Θὰ τὴν ὀνομάσω Σίρλεϋ, ἔλεγα.

Δὲν εἴμεθα πλούσιοι καὶ ἡ γέννησίς της θὰ πλήθαινε τὰ στόματα. Ἀλλὰ παρ' ὅλο ποὺ οἱ δουλειὲς δὲν πήγαιναν καὶ περίφημα, τὸ κουράγιο δὲν μᾶς εἶχε λείψει.

Μεγαλώνω τὴν Σίρλεϋ ὅπως μεγάλωσα καὶ τὰ ἄλλα μου παιδιά. Θὰ τῆς δώσω τὴν ἴδια μόρφωσι, τὴν ἴδια ἀγωγή. Θὰ πάῃ σχολεῖο ἕως τὰ εἴκοσί της χρόνια.

ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΙΞΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ!...

Μιὰ μέρα μοῦ ζήτησαν τὴν Σίρλεϋ γιὰ νὰ δοκιμάσουν ἄν μπορῇ νὰ παίξῃ κινηματογράφο. Τί συγκίνησις στὸ σπίτι. Ὁ ἄνδρας μου, μουρμούριζε μελαγχολικός, πὼς ἄν πετύχῃ θὰ τὴν χάσωμε πιά. Γιὰ μιὰ βδομάδα οὔτε μιλήσαμε κἄν γι' αὐτό. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ζητοῦσαν συχνὰ κι' ἐπίμονα, ὑποχωρήσαμε.

Δὲν σᾶς κρύβω, τί φλογερὴ ἐπιθυμία εἶχα μέσα μου νὰ δῶ τὴν Σίρλεϋ στὴν ὀθόνη. Καὶ πέτυχε. Ποτὲ δὲν εἶχα σκεφθῆ πὼς ἡ Σίρλεϋ μποροῦσε νὰ παίξῃ κινηματογράφο. Τὸ μόνο ποὺ ὀνειρευόμουνα γι' αὐτὴν ἦταν νὰ γίνῃ χορεύτρια. Ὅταν ἤμουνα κι' ἐγὼ παιδί, εἶχα ὀνειρευθῆ νὰ γίνω χορεύτρια, ἀλλὰ δὲν εἶχα τὰ χρηματικὰ μέσα, οὔτε κἄν ν' ἀρχίσω λίγα μαθήματα.

Γι' αὐτὸ καὶ ἔδωσα στὴν Σίρλεϋ μόλις ξεμύτησε μαθήματα χοροῦ. Μόνο σ' αὐτὸν τὸν τομέα ἔκλεινα τὸ καλλιτεχνικὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ μου.

ΓΙΟΡΤΕΣ

Ἡ Σίρλεϋ ἀγαπᾷ ὅπως καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τὰ παιχνίδια. Γι' αὐτὸ στὶς γιορτὲς χαίρεται ὅταν βρῇ στὸ κρεββατάκι της καμμιὰ κουκλίτσα ἢ καμμιὰ μπάλλα.

Ἡ ἀνατροφὴ ποὺ δίνω στὴν Σίρλεϋ εἶναι ἁπλουστάτη. Τὴν μεγαλώνω χωρὶς μπόννα, οὔτε καὶ γκουβερνάντα. Τὴν ντύνω μόνη μου καὶ τὴν συνοδεύω στὰ στούντιο, ὅπου ὕστερα ἀπὸ κάθε σκηνὴ τρέχει νὰ μὲ φιλήσῃ, ρωτῶντας με:

— Σ' ἄρεσε μαννούλα μου;

Βέβαια ἡ Σίρλεϋ δὲν μπορεῖ νὰ πηγαίνῃ σχολεῖο. Ἔχει δασκάλα στὸ σπίτι.

Ὅσο γιὰ τὴν τροφή της, αὐτὴ μ' ἀπασχολεῖ πάντα ἰδιαιτέρως, γιατὶ θέλω νὰ βάλω γερὰ θεμέλια στὸ μικρό της κορμάκι. Κι' ἔχει μιὰ ὄρεξι, μιὰ ὄρεξι καταπληκτική. Δὲν χρειάζεται νάζια γιὰ νὰ πεισθῇ νὰ φάῃ, ἀφοῦ πολλὲς φορὲς ἐξαφανίζεται καὶ ἡ ζάχαρι ἀκόμα ἀπὸ τὴν ζαχαριέρα.

Ο ΟΥ.Ι.Λ ΡΟΖΕΡΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣ

Ἡ Σίρλεϋ μὲ τὴν Μαντελὲν Κάρρολ

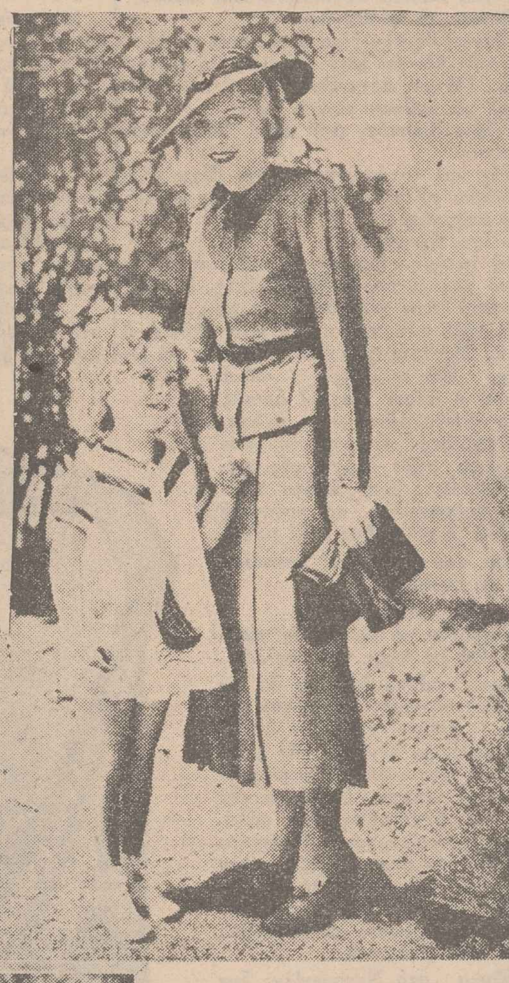

...καὶ μὲ τὴν Κέττυ Γκάλλιαν

Ὁ Ρόζερς εἶναι ὁ καλλίτερός της φίλος. Δὲν παύει νὰ τὴν διασκεδάζῃ καὶ νὰ τὴν πειράζῃ. Κι' ἐκείνη πάλι λατρεύει ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὸν μεγάλο της φίλο.

Κάθε βράδυ στὶς ὀκτώ, χὸπ, πέφτει στὸ κρεββάτι γιὰ ὕπνο. Καὶ ξυπνᾷ συνήθως στὶς ἑπτὰ τὸ πρωΐ. Ἡ ἡμέρα της πάντα ἀρχίζει μὲ τὴν γυμναστική.

Ὦ, θὰ μποροῦσα ἔτσι νὰ σᾶς μιλῶ ὧρες καὶ ὧρες γιὰ τὴν μικρή μου Σίρλεϋ, εἶναι τόσο καλὸ παιδί. Εἶναι μάλιστα τόσο γλυκειά, τόσο ὑποτακτική, τόσο εὐχάριστη, ποὺ ἐγὼ ἡ μητέρα της, φοβᾶμαι, τρέμω, ὅταν τὴν βλέπω νὰ μεγαλώνῃ...

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ ΤΕΜΠΛ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ

Γνωρίζετε τί ἀποφεύγουν οἱ ἀεροπόροι ὅταν βρίσκονται ἐπάνω στὰ ὕψη; Βέβαια, ὄχι. Ἔ, λοιπόν, μάθετέ το. Ἀποφεύγουν μὲ κάθε τρόπο... νὰ φταρνιστοῦν.

Μάλιστα, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος σπασμός, ὁ τόσον ἀκίνδυνος στὴ γῆ, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τρομακτικὲς καταστροφὲς σ' ἕναν ἀεροπόρο, ὅταν πετάει σὲ ὕψος 2000 καὶ 4000 μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆ.

Ὁ λόγος εἶναι πολὺ ἁπλός. Τὸ φτάρνισμα, καθὼς ξέρετε, προκαλεῖ «ἀκαριαῖον σπασμὸν τῆς κεφαλῆς»—ὅπως λένε οἱ γιατροί—, «κίνησιν ἀβούλητον τῶν χειρῶν», «μετατόπισιν ὁλοκλήρου τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πλαγίως».

Καὶ μιὰ μόνο ἀπὸ αὐτὲς τὶς κινήσεις, ἀρκεῖ γιὰ νὰ κάνῃ ὁ ἀεροπόρος μιὰ «στραβοτιμονιά», ν' ἀναποδογυρίσῃ τὸ ἀεροπλάνο του καὶ νὰ πέσῃ νὰ τσακισθῇ στὴν γῆ...

Ἕνας πιλότος ἔλεγε σχετικῶς σ' ἕνα φίλο του δημοσιογράφο:

—Εὔχομαι στὸ Θεὸ νὰ μὴ μοῦ τύχῃ νὰ φταρνισθῶ, ὅταν βρίσκομαι ἐκεῖ ψηλά. Τὸ φτάρνισμα στὸν ἀεροπόρο, εἶναι σφαῖρα στὴν καρδιά!..

Η ΠΙΣΤΗ ΓΑΤΑ

Στὸ χωριὸ Γκιτάτσο τῆς Κορσικῆς παρετηρήθη περίεργο φαινόμενον γάτας πιστῆς στὸν κύριό της.

Ὁ πλούσιος χωριάτης Ἀνιακόση εἶχε μιὰ γάτα ποὺ τὴν ἔλεγε κουμπάρα. Ἡ γάτα αὐτὴ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου της.

Ὁ Ἀνιακόση ἀπέθανε καὶ ἡ κουμπάρα... ἀκολούθησε τὴν κηδεία του. Ἔπειτα ἔμεινε ἀπάνω στὸν τάφο του καὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ. Στὸ τέλος ἀπέθανε ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πεῖνα!

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΚΡΟΥΑΣΣΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.—Ἡ νέα Ὀντρεΐ πολὺ ὡραία καὶ ἔξυπνη γυναῖκα, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν βιοπάλη καὶ διψῶντας γιὰ ταξείδια, παντρεύεται τὸν ἀρχίατρον Ἐρμπέρ, τύπον ἀδιαφόρου συζύγου, ὁ ὁποῖος δὲν βλέπει τίποτ' ἄλλο μὲ ἐνδιαφέρον στὴν ζωὴ παρὰ τὴν καρριέρα του. Ὁ Ἐρμπὲρ διορίζεται στὸ Ραχαζάνκ, ὅπου καὶ ἐγκαθίσταται. Στὸ ταξεῖδι γνωρίζουν πολλὰ σημαίνοντα πρόσωπα τῶν Ἀγγλικῶν ἀποικιῶν καὶ τὸν νεαρὸ Σουλτᾶνο τοῦ Οὔνταγκὸρ Σελὶμ, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖ τὴν Ὀντρεΐ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὰ παλάτια του.

3ον

ΜΟΛΙΣ ἔφθασαν στὸ Ραχαζὰνκ ὁ γιατρὸς Ζέρις τοὺς ὑπεδέχθη μὲ πολὺ φιλοφρόνησι καὶ τοὺς ὡδήγησε πρὸς τὴν νέα τους κατοικία. Ἡ Ὀντρεΐ περιεργάσθη ὅλο τὸ νοικοκυριὸ καὶ παρέλαβε τὰ ἔπιπλα, τὰ ἀσημικὰ καὶ ὅλα τὰ χρειώδη τοῦ σπιτιοῦ ποὺ μεταβιβάζονται ἀπὸ διοριζόμενο σὲ διοριζόμενο.

Ἕνας μικρὸς Κινέζος ὑπηρέτης τῆς ἐξηγοῦσε τὸ πᾶν.

— Ἐγκὼ πολὺ εὐχάριστα κάνω κύριος, κυρία.

Ἀφοῦ πῆραν μερικὰ ἀναψυκτικά, ἡ Ὀντρεΐ ἄρχισε νὰ ντύνεται γιὰ νὰ πάῃ στὸ ἑστιατόριο ὅπου τοὺς εἶχαν καλέσει.

— Κυρία, καρέκλα ἐσᾶς περιμένει, τῆς ἀνήγγειλε ὁ μικρὸς Κινέζος. Ἐγκὼ δῶρο βεντάγια δίνω μαντάμ.

Ἡ Ὀντρεΐ τοῦ χαμογέλασε συμπαθητικὰ διασκεδάζοντας μὲ τὸν τρόπο τῆς ὁμιλίας του καὶ μὲ τὴν βεντάγια ποὺ τῆς χάρισε.

Ἔξω τὴν περίμεναν δυὸ ἀχθοφόροι ποὺ ἀκουμπισμένοι ἐπάνω στὴν καρέκλα μεταφορῶν ἀνέπνεαν μὲ δυσκολία, τόσο ἔμοιαζαν κουρασμένοι.

Ἀνέβηκε. Ὁ ἐμπρὸς ἀχθοφόρος ἦταν ἔφηβος, ὁ πίσω ἦταν γέρος.

Μόλις τοὺς ἀντίκρυσε ἡ Ὀντρεΐ αἰσθάνθηκε μιὰ λύπη βαθειὰ καὶ μετάνοιωσε ποὺ δὲν προτίμησε νὰ κάνῃ τὸ δρόμο μὲ τὰ πόδια.

Ἐκεῖνοι ξεκίνησαν μὲ μακρυὰ βήματα ἐνῷ ἡ Ὀντρεΐ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ξεχνᾷ, νὰ μὴν ἀκούῃ τὴν βαρειὰ ἀνάσα τους καὶ τὰ συνεχῆ φτυσίματά τους.

«Θὰ εἶναι φυματικοί», σκεφτόντανε. Σὲ λίγο ξανοίχτηκε ἀπὸ μακρυὰ ἡ ἀκτὴ τοῦ Οὔνταγκὸρ καὶ τὰ δένδρα τοῦ δάσους ἔκοβαν τὸν ὁρίζοντα. Ἡ πόλις εἶχε μιὰ κίνησι ἐξαιρετικὴ τὴν ὥρα ἐκείνη: Κινέζες μὲ τὶς φορεσιές τους, Κινέζοι μὲ εὐρωπαϊκὰ ροῦχα, Γιαπωνέζοι, Πέρσαι, Ἰνδοὶ μὲ σαρίκια στὸ κεφάλι κι' ἕνα πλῆθος ἀχθοφόροι γέμιζαν τοὺς δρόμους. Κι' ἀνάμεσα στὸ πλῆθος αὐτὸ μερικὰ δείγματα Εὐρωπαίων καὶ Ἀμερικανῶν συμπλήρωναν τὴν ποικιλία τοῦ συνόλου.

Κινηματογράφοι διεδέχοντο Τράπεζες, μεγάλα καταστήματα, πάρκα, ἐκκλησίες προτεσταντῶν.

Ἡ Ὀντρεΐ ἀδημονοῦσε. Γιατί πηγαίνουν τόσο μακρυά; Κύτταξε νευρικὴ τὸ ρολόϊ της. Ξάφνου ἡ καρέκλα σταμάτησε.

— Ἐμπορικὸ Ἐπιμελητήριο, ἀνήγγειλαν οἱ ἀχθοφόροι σὲ ὕφος τσιτσερόνε.

— «Ἴστ Πάλλας», «Ἴστ Πάλλας», τοὺς ἔλεγε ἡ Ὀντρεΐ.

Ἐξακολούθησαν τὸν δρόμο καὶ σὲ λίγο πάλι ἄρχισαν νὰ ἀναγγέλουν τὰ περίεργα μέγαρα τοῦ τόπου.

— Ὦ Θεέ, ἔλεγε ἐκνευρισμένη ἡ Ὀντρεΐ, θὰ νομίζουν πὼς ἔχω κέφι νὰ γυρίσω τὴν πόλι.

Τέλος ἔφθασε στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου. Ἐκεῖ ὁ γιατρὸς Ζέρις τῆς ἔδωσε ὅλα τὰ χαρτιὰ παραλαβῆς τῶν ἐπίπλων. Μόνο γιὰ τὸ αὐτοκίνητο δὲν μίλησε, κι' αὐτὴ δὲν ρώτησε κἄν, μιὰ καὶ ὁ Ἐρμπὲρ εἶχε βρῆ καιρὸ νὰ τῆς ψιθυρίσῃ στ' αὐτί:

— Δὲν θὰ πάρω τὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ σοῦ ἐξηγήσω γιατί.

Ἡ κυρία Ζέρις ἔδωσε στὴν Ὀντρεΐ ἕνα κατάλογο ἐπισήμων κυριῶν, τὶς ὁποῖες θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ.

— Μὴν νομίζετε πὼς μὲ μιὰ κὰρτ-βιζὶτ θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις. Κάθε μιὰ ἔχει μέρα ποὺ δέχεται καὶ τότε πρέπει νὰ παρουσιασθῆτε. Π. χ. στῆς λαίδης Μπράντμορ καὶ στοῦ διοικητοῦ πρέπει νὰ ἐγγραφῆτε ἀπὸ ἀπόψε.

Ἡ κυρία Ζέρις ἦταν νέα καὶ χαριτωμένη γυναῖκα. Ὄχι χωρὶς τόνο εἰρωνείας ἐξακολουθοῦσε νὰ δίνῃ τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες.

— Ἡ γυναῖκα τοῦ Μὰκ-Λόν, τοῦ ἀρχιάτρου ὅλης τῆς περιφερείας, δὲν ἀγαπᾷ τὶς συναναστροφές. Ὅσο λιγώτερο πηγαίνει κανεὶς σπίτι της, τόσο πιὸ συμπαθὴς τῆς γίνεται. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀντιστρατήγου ὅμως εἶναι ἀπαιτητικὴ καὶ ματαιόδοξη, κυττάζει τοὺς τύπους ἀκριβῶς σὰν τὴν λαίδη Μπράντμορ καὶ τὴν ἀδελφή της τὴν λαίδη Λίντστον.

Ἡ συζήτησις ἐξακολούθησε στὸν ἴδιο τόνον ἐπὶ ὥρα πολλή.

* * *

Ἡ ἔλλειψις αὐτοκινήτου γινότανε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πιὸ αἰσθητὴ στὴν Ὀντρεΐ, μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὶς κοῦρσες ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἀλλὰ καταλάβαινε τώρα πιὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἐρμπέρ. Ἡ τσιγγουνιὰ ἦταν τὸ μικρό του πάθος. Δὲν τοὔλεγε ὅμως λέξι. Πάνω στὴν καρέκλα τῶν ἀχθοφόρων ἔμαθε νὰ κάνῃ ὅλα της τὰ τρεξίματα πρὸς τὶς ἐπίσημες ἐπισκέψεις καὶ τὶς δημοσιογραφικές της κοῦρσες.

Ἡ Ὀντρεΐ προσπαθοῦσε νὰ μὴν ἀκούῃ τὴν βαρειὰ ἀνάσα τῶν Κινέζων ἀχθοφόρων...

Μιὰ μέρα ζήτησε ἕνα ταξί.

— Ταξὶ ὄχι ὑπάρχει Ραχαζάνκ, τῆς εἶπε ὁ μικρὸς ὑπηρέτης. Ὅταν ταξὶ ἔρθῃ Εὐρώπη, Ραχαζὰνκ πεθαίνουν σαράντα χιλιάδες ἀχθοφόροι.

Ἡ ζωὴ περνοῦσε μονότονα. Ὁ κύκλος τῆς λαίδης Μπράντμορ δὲν συμπαθοῦσε τὴν Ὀντρεΐ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθαν πὼς δημοσιογραφεῖ ὄχι μόνο στὴν Ἀγγλία, ἀλλὰ καὶ στὴν τοπικὴ ἐφημερίδα τοῦ Ραχαζάνκ. Ἡ μόνη εὐχάριστη φιλία τῆς Ὀντρεΐ ἦταν ὁ νεαρὸς Λίντστον κι' αὐτὸν δὲν τὸν ἔβλεπε συχνά.

Ὡστόσο ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο, μιὰ μικρὴ συνωμοσία ἐναντίον ὅλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ ὁ Λίντστον ἤθελε κάπως νὰ δείξῃ στὴν Ὀντρεΐ πὼς ἔξω ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχει μιὰ μυστηριώδης, ὄμορφη καὶ χαρούμενη ζωή. Ἦταν ὅμως τόσο δύσκολο νὰ βροῦν τὶς κατάλληλες εὐκαιρίες νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν κύκλο αὐτόν!

Μιὰ μέρα ἐνῷ ἔγραφε μέσα ἀπὸ τὴν κουνουπιέρα της ἄκουσε τὸ τηλέφωνο.

— Ἀλλό, ἐδῶ Ρομπὲρ Λίντστον. Μιὰ ἔκπληξις ἀγαπητὴ κυρία Κάρτερ. Κανόνισα τὸ Σαββατοκύριακο νὰ πᾶμε στὸ Οὔνταγκόρ. Θὰ εἶναι οἱ πιὸ καλές σας μέρες ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤρθατε στὸ Ραχαζάνκ. Ὁ ἄνδρας σας; Πάρτε τον κι' ἐκεῖνον. Θὰ περάσω ὁ ἴδιος νὰ πάρω τὴν ἀπάντησιν.

Ὁ Ἐρμπὲρ μπῆκε μέσα δειλά.

— Ποιὸς σοῦ τηλεφώνησε;

— Ὁ Ρομπὲρ Λίντστον.

— Ἄ, αὐτὸς δὲν ἔχει καμμιὰ σοβαρὴ ἐπίδρασι ἐπάνω στοὺς γονεῖς του, ἄρα μοῦ εἶναι ἀδιάφορος.

Ἡ Ὀντρεΐ μειδίασε εἰρωνικά. Ἐκείνη τὴ βραδυὰ εἶχε γίνει μιὰ σκηνὴ μεταξύ των γιὰ λόγους οἰκονομίας. Ἡ Ὀντρεΐ δὲν ζητοῦσε ποτὲ χρήματα ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ οὔτε καὶ αὐτὸς τῆς ἔδινε ποτέ. Τώρα ἡ εἴσοδός του στὸ δωμάτιό της εἶχε τὸ ὕφος μετανοίας.

— Σκέφθηκα πολύ, τῆς εἶπε ὁ Ἐρμπέρ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρυὰ σιωπή. Σκέφθηκα πὼς θὰ χρειάζεσαι χρήματα γιὰ τὶς ἀνάγκες σου... Ἐγὼ ἄν δὲν σοὔδινα ἦταν γιατὶ νόμιζα πὼς τὰ ἄρθρα ποὺ γράφεις θὰ ἐπαρκοῦσαν... Τέλος, νά, πάρε ἕνα τσὲκ 18 λιρῶν. Κάθε μῆνα θὰ σοῦ δίνω πάντα τὸ ἴδιο ποσόν.

Ἡ Ὀντρεΐ τὸν κύτταξε μὲ κάποια περιφρόνησι. Τί σήμαιναν αὐτὲς οἱ δέκα ὀκτὼ λίρες; Τί λογαριασμὸ εἶχε κάνει καὶ τὶς ἔβγαλε τόσες;

— Μὰ τί ἔχεις ἀγάπη μου; ρώτησε ὁ Ἐρμπέρ. Δὲν εἶναι ἀρκετές;

— Ὄχι δά, ὄχι εἶναι ἀρκετὲς καὶ οὔτε τὶς θέλω. Δὲν θἄθελα μισθό. Κι' αὐτὲς τὶς 18 πὲς πὼς μοῦ τὶς δίνεις γιὰ τὰ Χριστούγεννα ποὺ πλησιάζουν.

— Εἶσαι πάντα θαυμασία Ὀντρεΐ.

«Ὥρα νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴν πρόσκλησι τοῦ Ρομπὲρ» σκέφθηκε.

— Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ, πὼς ὁ νεαρὸς Λίντστον μᾶς προσκαλεῖ σ' ἕνα «οὐΐκ-ἔντ» στὸ περίπτερο τοῦ κυνηγιοῦ του στὸ Οὔνταγκόρ. Ἐγὼ σκέπτομαι νὰ πάω...

— Πῶς;

— Θὰ πάω. Πρέπει νὰ δῶ τὸ Οὔνταγκὸρ γιὰ νὰ γράψω στὰ «Βραδυνὰ Νέα».

— Ἐγώ, ἀγαπητή μου, δὲν μπορῶ γιὰ κανένα λόγο νὰ σὲ συνοδεύσω καὶ μόνη σου δὲν πιστεύω νὰ ἐπιμένῃς νὰ πᾶς...

— Δὲν θὰ εἶμαι μόνη, θὰ εἶναι καὶ ἡ Μάμπελ Οὐΐλφορ καὶ ἴσως ἡ Φλωρὰνς Σμίθ.

— Τότε μάλιστα, εἶπε στενοχωρημένος. Καὶ πότε θὰ πᾶτε γιὰ νἄχωμε καλὸ ρώτημα;

— Τὸ Σάββατο ὀκτώ.

— Σύμφωνοι. Τώρα μοῦ ξεθύμωσες λίγο;

— Δὲν σοῦ εἶχα θυμώσει Ἐρμπέρ.

— Τότε ἀπόψε δὲν θὰ κλειδώσῃς τὸ δωμάτιό σου, ἔ; Θὲς νὰ κάνωμε μιὰ συμφωνία; Τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα... ὄχι;

— Ὦ, σὲ παρακαλῶ Ἐρμπέρ. Δὲν γίνονται μὲ συμφωνίες αὐτά.

Ὁ Ἐρμπὲρ τὴν κύτταξε χαμογελῶντας, τὴν φίλησε καὶ βγῆκε.

«Τί φτωχὸς τύπος, σκέφθηκε ἡ Ὀντρεΐ. Κατὰ βάθος δὲν εἶναι κακός, μὰ πῶς παρασύρεται ἀπὸ γνῶμες».

Δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ. Πῆρε ἕνα γεωγραφικὸ βιβλίο ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη κι' ἔψαχνε νὰ βρῇ τὸ Οὔνταγκόρ.

Ἡ λέξις σουλτᾶνος, τράβηξε τὴν προσοχή της. «Ἄ, γιὰ νὰ δοῦμε τί λέει».

«Ὁ σημερινὸς σουλτᾶνος Ἀλέξανδρος-Μωάμεθ-Σελίμ, βασιλεύει ἐπὶ 350.000 Μουσουλμάνων, ἄλλων τόσων Κινέζων καὶ 65.000 Ἰνδῶν. Ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο: 30 ἑκατομμύρια δολλάρια προϊόντα, 39 ἑκατομμύρια καουτσούκ, 4 ἑκατομμύρια δολλάρια φόροι...».

Τί πληκτικὸ βιβλίο, σκέφθηκε, καὶ τὄκλεισε. Πλησίασε τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε πρὸς τὶς ἀκτὲς τοῦ Οὔνταγκόρ. «Θἄλεγε κανεὶς πὼς σὲ λίγα λεπτὰ φθάνει κανεὶς μὲ βάρκα». Ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βραδάκι, ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ποὺ δέχθηκε ἦταν τοῦ Ρομπὲρ Λίντστον.

— Εἶσθε μόνη; Ὦ, μὰ αὐτὸ εἶναι εὐχάριστο. Θὰ μιλήσωμε γιὰ τὴν ἐκδρομή. Γιατὶ δὲν νομίζω ὅτι ἀρνεῖσθε, ἔ;

— Ὄχι, θὰ ἔρθω, ἀλλὰ χωρὶς τὸν ἄνδρα μου.

— Ὦ, τί δυστύχημα!

Δὲν βάσταξε καὶ γέλασε.

— Ἄς δοῦμε λοιπὸν τὶς λεπτομέρειες.

— Οἱ Βίλφορ θἄρθοῦνε, εἶναι σίγουρο; ρώτησε κάπως ἀνήσυχη ἡ Ὀντρεΐ.

— Θὰ πᾶνε μόνοι τους. Ἐγὼ θὰ περάσω στὶς ἑπτὰ νὰ σᾶς πάρω. Σηκώνεσθε πρωΐ;

— Πολὺ πρωΐ. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ φορέσω;

— Ἕνα φουστάνι σπόρ, ἀρβύλες, κανένα κοστοῦμι ἱππασίας ἄν ἔχετε. Καμμιὰ κουβ'ότα, γιατὶ δὲν ἔχω ἀρκετές.

— Καὶ τὸ περίπτερό σας εἶναι μακρυὰ ἀπὸ τὸ Οὔνταγκόρ-Λάμα; Θὰ ἤθελα νὰ πήγαινα κι' ἐκεῖ...

— Μιὰ ὥρα μὲ αὐτοκίνητο. Ἔννοια σας, ἐγὼ θὰ τὰ φροντίσω ὅλα.

Σηκώθηκε.

— Φεύγετε; Ἀπὸ τώρα; εἶπε ἡ Ὀντρεΐ.

— Ναὶ πρέπει, θὰ πάω στὸ γεῦμα τῆς θείας μου. Δὲν εἶσθε κι' ἐσεῖς καλεσμένοι;

— Ὄχι, δὲν πιστεύω. Θὰ μοῦ τὄλεγε ὁ ἄνδρας μου.

— Ἡ γιορτὴ αὐτὴ ἔγινε ξαφνικά, πρὸς τιμὴν τοῦ σουλτάνου τοῦ Οὔνταγκόρ, ὁ ὁποῖος ἦρθε γιὰ μιὰ θρησκευτικὴ γιορτὴ στὴν πόλι μας. Μὰ τί ἔχετε;

— Ἐγώ; τίποτα, τίποτα.

Καὶ ὅμως γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ὀντρεΐ λυπότανε κατάκαρδα ποὺ δὲν προσεκλήθη στοὺς Μπράντμορ.

* * *

Τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς ἡ Ὀντρεΐ σηκώθηκε ἐνῷ ἀκόμη τὰ ἄστρα ἔλαμπαν στὸν οὐρανό. Ἔβαλε τὶς κυλόττες της καὶ κυττάχθηκε γιὰ ὥρα στὸν καθρέφτη.

«Θὰ σκανδάλιζε πολὺ ἡ στολή της». Καὶ ὅμως τὸ σύνολό της θύμιζε νέο κορίτσι γεμᾶτο δροσιὰ καὶ ζωντάνια.

Ὁ ὑπηρέτης ποὺ ἔφτιαχνε τὴν βαλίτσα, κύτταζε μὲ μάτια ἐκστατικὰ τὴν Ὀντρεΐ.

— Κυρία σήμερα μοιάζει δέκα ὀκτὼ χρονῶν.

— Ὁ κύριός σου ξύπνησε;

— Κύριος ξυρίζει.

Ἡ Ὀντρεΐ μπῆκε νὰ τὸν χαιρετήσῃ ἐνῷ τῆς ἀνήγγειλαν πὼς ὁ Ρομπὲρ κορνάρει ἕτοιμος ἐμπρὸς στὴν πόρτα.

Ὁ Ἐρμπὲρ τὴν κύτταξε σοκαρισμένος.

— Μὰ σκοπεύετε νὰ πᾶτε ἱππασία στὸ Οὔνταγκόρ;

— Ὄχι, ἀλλὰ ἡ στολὴ αὐτὴ εἶναι πρακτική. Δὲν μοῦ πηγαίνει;

— Πολύ. Ἀλήθεια Ὀντρεΐ, πρώτη φορὰ ποὺ χωριζόμε καὶ αἰσθάνομαι κάπως περίεργα τὸ πρᾶγμα.

— Εἶσαι καλός. Τὴν Δευτέρα βράδυ θὰ εἶμαι πίσω.

Τὴν εἶδε νὰ βγαίνῃ μὲ κάποια θλῖψι δυσάρεστη.

Ἡ Ὀντρεΐ κατέβηκε γρήγορα τὶς σκάλες. Μέσα στὸ σαλόνι τὴν περίμενε ἕνας Κινέζος μὲ μεταξωτὴ ρόμπα.

Κουνοῦσε μιὰ μαύρη φτερένια βεντάγια καὶ φοροῦσε γυαλιά.

Ὑπεκλίθη.

— Μὰ νόμιζα πὼς θὰ ἤρχετο ὁ κύριος Ρομπὲρ Λίντστον.

— Ὁλόκληρος κυρία.

— Ρομπέρ! Εἶσαι ἀστεῖος, πῶς ἔγινες ἔτσι;

— Δὲν μὲ ἀνεγνώρισες λοιπόν;

— Μὰ μαύρισες καὶ τὰ μαλλιά σου; Τρελλόπαιδο!

— Κύτταξε, ἔβαλα τὸ κοστοῦμι τοῦ Λοῦ-Σὶ κι' ἐκεῖνος τὸ δικό μου. Πᾶμε μᾶς περιμένει κάτω.

Μόλις μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο, μιὰ περίεργη χαρὰ ἀπελευθερώσεως πλημμύρισε τὴν Ὀντρεΐ. Ὁ Λοῦ-Σὶ τὴν κύτταζε μὲ γλύκα.

— Ὁ Ρομπὲρ μοῦ ἔχει πῆ τόσα γιὰ σᾶς, κυρία μου! Ξέρω πὼς γράφετε. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ συναντήσῃ κανεὶς συναδέλφους σὰν κι' ἐσᾶς.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε δαιμονιωδῶς κι' ὅλοι γελοῦσαν εὔθυμα σὰν τρελλοὶ κολλεγιόπαιδες.

— Μὴν τρέχεις Ρομπὲρ τόσο γρήγορα, φώναζε ἡ Ὀντρεΐ, ἀποφάσισα νὰ δῶ τὸ Οὔνταγκὸρ πρὶν πεθάνω.

Ξαφνικὰ φρενάρισε ἀπότομα τὸ αὐτοκίνητο.

— Τί τρέχει;

— Τίποτα τὸ ἐξαιρετικό. Πρέπει νὰ γδυθῶ, πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶπε ὁ Ρομπέρ, γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ πᾶμε μὲ βενζινάκατο στὸ Οὔνταγκόρ.

— Καὶ πῶς θὰ πᾶμε;

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι ἡ ἔκπληξις ποὺ σοῦ κρύβομε.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, ἡ ψυχὴ περιβάλλει τὸ σῶμα καὶ ὄχι τὸ σῶμα τὴν ψυχή.

Νίτσε

Ἡ φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς δὲν σημαίνει πάντοτε τὸν θάνατο τοῦ ἔρωτος. Εἶναι ἡ σφήκα ποὺ μεταμορφώθηκε σὲ μέλισσα.

Ἐμὶλ Φαγκὲ

ΣΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΠΟΥ ΦΘΑΝΕΙ ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Μονομαχίαι γίνονται—ἢ μᾶλλον...ἐγίνοντο—μεταξὺ ἀνδρῶν. Ἡ ἱστορία ὅμως ἀναφέρει καὶ μονομαχίες μεταξὺ γυναικῶν, μονομαχίες ἀληθινὲς, μὲ σπαθὶ ἢ μὲ πιστόλι. Οἱ μονομαχίες αὐτὲς εἶχαν κάποτε πρόλογο, θέμα κι' ἐπίλογο πάντοτε τραγικό.

ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΕΤ

Ἡ πρώτη μονομαχία μεταξὺ γυναικῶν ἔγινε στὸ Λίντς τῆς Ἀγγλίας στὰ 1827 κι' ἀντίπαλοι ἦσαν ἡ μὶς Μαργαρὲτ Μάλβερ καὶ ἡ μὶς Ἐλεωνόρα Σάνταβ. Οἱ δύο νέες, δέκα ὀκτὼ ἐτῶν κι' οἱ δυὸ, ἦσαν φοιτήτριες σ' ἕνα κολλέγιο καὶ πολὺ φιλενάδες. Ἡ μὶς Μάλβερ εἶχε ἀδελφὸ τὸν Χριστιανὸ, ἕναν ὡραῖο εἰκοσαετῆ νέο σπουδαστὴ, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ ἐρωτευθῇ τὴν ὡραία φιλενάδα τῆς ἀδελφῆς του καὶ μετὰ δυὸ μῆνες ἀρραβωνιάστηκαν ἐπίσημα. Μετὰ ἕνα μῆνα ἀκόμη θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους των, ὅταν ἡ Ἐλεωνόρα, χωρὶς αἰτία, ἐγκατέλειψε τὸν Χριστιανὸ ὁ ὁποῖος ἀρρώστησε βαρειὰ ἀπὸ τὴν λύπη του. Ἡ Ἐλεωνόρα εἶχε ἀγαπήσει ἕναν ἄλλον νέο πρᾶγμα ποὺ ἦταν μεγάλη προσβολὴ γιὰ τὴν οἰκογένεια τῶν Μάλβερ. Τότε ἡ Μαργαρὲτ πῆγε καὶ βρῆκε τὴν φιλενάδα της καὶ τῆς ἄναψε τὰ μοῦτρα στοὺς... μπάτσους καὶ ἔδωσε τὴν κάρτα της ὡς πρόσκλησι μονομαχίας καὶ τὴν ἄλλη μέρα σ' ἕνα μακρυνὸ τοπεῖο οἱ δυὸ μὶςς μονομαχοῦσαν ἱπποτικώτατα μὲ πιστόλι χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτε, οὔτε οἱ οἰκογένειές τους, οὔτε ἡ ἀστυνομία.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας ἦταν πὼς ἡ Ἐλεωνόρα τραυματίστηκε σοβαρὰ κι' ἔμεινε τρεῖς μῆνες στὸ κρεββάτι. Τότε δημιουργήθηκε σκάνδαλο κοινωνικὸ καὶ ἡ Μαργαρὲτ γιὰ νὰ μὴ συλληφθῇ, ἔφυγε γιὰ τὴν Γαλλία καὶ μόνον μετὰ τρία χρόνια ἡ μὶς ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα της.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ....

Μία ἄλλη μονομαχία μεταξὺ γυναικῶν ἔγινε στὴν Κοπενάγκη στὰ 1862 κι' αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ σπαθί. Πρωταγωνίστριες ἦσαν δυὸ κυρίες καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, ἡ Χρίστα Μέρκεν καὶ ἡ Μάρθα Μπέρκλις. Ἐγνωρίσθηκαν σ' ἕνα σχολεῖο ξιφασκίας καὶ ἔγιναν φιλενάδες ὅταν μιὰ μέρα ἡ φιλία τους διεκόπη—καὶ πῶς!—ὅταν ἡ κυρία Μέρκεν ἀνεκάλυψε πὼς ἡ φίλη της ἦταν...ἐρωμένη τοῦ συζύγου της.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ δημιουργηθοῦν σκηνὲς καὶ νὰ προκαλέσουν τὴν μονομαχία μεταξὺ τῶν δύο συζύγων τους ἡ κυρία Μέρκεν ἐπροτίμησε νὰ κανονίσῃ προσωπικῶς τοὺς λογαριασμοὺς της μὲ τὴν ἀντίπαλο. Ἡ Μέρκεν ἐμονομάχησε καὶ πλήγωσε σοβαρὰ τὴν Μάρθα. Ἀλλὰ τὸ νόστιμο τῆς ὑποθέσεως ἦλθε ἀργότερα, ὅταν δηλαδὴ οἱ σύζυγοι ἔμαθαν τὴν αἰτία τῆς μονομαχίας κι' ὅ,τι οἱ γυναῖκες προσεπάθησαν κατ' ἀρχὴν ν' ἀποφύγουν, ἔγινε ἀργότερα. Ἐμονομάχησαν οἱ ἄνδρες κι' ἐπληγώθησαν κι' οἱ δυὸ πολὺ σοβαρά.

...ΜΕ ΠΙΣΤΟΛΙ !

Στὴν Ἀμερικὴ ἔγιναν πολλὲς μονομαχίες μεταξὺ γυναικῶν. Ἀλλὰ οἱ περισσότερες ἦσαν ψεύτικες, ἔτσι γιὰ ν' ἀκουστοῦν στὸν κόσμο. Οἱ ἄλλες ὅμως ἦσαν σοβαρὲς κι' οἱ σημερινοὶ Ἀμερικανοὶ θυμοῦνται πὼς στὰ 1892, γιὰ λόγους πολιτικο-ἐκλογικούς, δυὸ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ Μπέττυ Νέϋ καὶ ἡ Μὰκ Καντὸρ ἐμονομάχησαν μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θάνατο τῆς Νέϋ ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος. Ἡ Καντὸρ συνελήφθη καὶ ἐδικάσθη. Ἡ δίκη ὑπῆρξε τὸ πιὸ μεγάλο σκάνδαλο τῆς ἐποχῆς, γιατὶ λόγῳ τῆς πολιτικῆς φύσεως τῆς μονομαχίας ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη ἠλεκτρισμὸ κι' ἀνακατεύθηκαν πολλὰ πρόσωπα τῆς Νεοϋορκέζικης ἀριστοκρατίας. Τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τὴν Καντὸρ πέντε χρόνια εἱρκτή. Ἡ καταδίκη ὅμως αὐτὴ ἐτελείωσε στὰ τρία χρόνια ἐπειδὴ ἔγινε ἡ προεδρικὴ ἐκλογὴ καὶ τῆς δόθηκε χάρις.

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Η ΠΕΤΖΥ !

Τρία ἢ τέσσερα χρόνια πρὶν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἡ μὶς Πέτζυ Μάρκελλ, πρωταθλήτρια τῆς ξιφασκίας στὴ Φιλαδέλφεια, εἶχε ἀρραβωνιασθῇ τὸν Ἐδουάρδο Πρίνς, γνωστὸ πρωταθλητὴ τοῦ τέννις. Ἀλλὰ μιὰ κακὴ ἡμέρα, ἡ Πέτζυ ἔνοιωσε πὼς αὐτὸς δὲν ἦταν εἰλικρινὴς μαζύ της. Τοῦ ἄρεσε τὸ «ζητήσατε τὴν γυναῖκα». Κι' ἡ γυναῖκα ποὺ τῆς ἔπαιρνε τὴν εὐτυχία της ἦταν ἀκριβῶς μιὰ φίλη της, μιὰ ξανθὴ καὶ πλούσια κόρη ποὺ παρακολουθοῦσε μαθήματα ξιφασκίας. Ἡ Πέτζυ ἤθελε νὰ τὴν πνίξῃ, ἀλλὰ φοβουμένη τὴν καταδίκη ποὺ θὰ τῆς ἔκανε τὸ δικαστήριο, περιορίσθη νὰ τῆς στείλῃ μιὰ πρόσκληση γιὰ μονομαχία. Ἡ ἀντίπαλος, ποὺ ἴσως νὰ νόμισε πὼς ἦταν μιὰ κωμῳδία γιὰ διαφημιστικὸ σκοπό, δέχτηκε τὴν μονομαχία. Ὅταν ὅμως βρέθηκε στὸ στίβο κι' εἶδε πὼς ἡ Πέτζυ τὴν χτυποῦσε στ' ἀλήθεια, τότε φοβήθηκε τόσο πολύ, ὥστε ἄρχισε νὰ χτυπᾷ σὰν μανιασμένη μὲ τὴν δύναμι τῆς ἀπελπισίας κι' ἡ μὶς Πέτζυ τραυματίσθηκε σοβαρά. Ἡ ἄλλη ὅμως ἂν κι' ἐθριάμβευσε στὸν στίβο, πλήρωσε ἀκριβὰ τὸν θρίαμβό της ἀργότερα. Ὁ Ἐδουάρδος Πρίνς μετάνοιωσε ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν Πέτζυ κι' ἔτρεξε πρῶτος στὸ μαξιλάρι της καὶ μόλις ἔγινε καλὰ τὴν παντρεύθηκε.

ΜΙΑΣ ΩΡΑΣ ΣΠΑΘΙΕΣ !

Μιὰ ἄλλη μονομαχία πολὺ σοβαρή, ἂν καὶ ἀναίμακτος ἔγινε πρὸ δύο ἐτῶν στὴν Βουδαπέστη μεταξὺ δύο κυριῶν. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ; Γιὰ μιὰ παρτίδα «μπρίτζ !»

Οἱ δυὸ κυρίες, ἡ Μπορίσκα Μπάρνα καὶ ἡ Τερέζα Φαρκὰς ἦσαν μέλη μιᾶς γυναικείας λέσχης τῆς πρωτευούσης ὅπου ὅλες εἶχαν τὴν μανία τοῦ «μπρίτζ». Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς παρτίδας οἱ δυὸ κυρίες λογομάχησαν καὶ ἐδημιούργησαν πυγμαχικὸν «μάτς». Ἐπειδὴ ὅμως ἦσαν καλὲς ξιφομάχοι, ἀπεφάσισαν νὰ κατέλθουν στὸ πεδίον τῆς τιμῆς καὶ νὰ χτυπηθοῦν μὲ σπαθί.

Ὁ ἀγὼν διήρκεσε μιὰν ὁλόκληρη ὥρα χωρὶς ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη νὰ καταρθώσῃ νὰ πληγώσῃ τὴν ἄλλη καὶ τόσο εἶχαν κουρασθῆ ὥστε ὁ παρὼν ἰατρὸς ἀπηγόρευσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ μονομαχία. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀναίμακτο μονομαχία οἱ δυὸ κυρίες συνεφιλιώθησαν καὶ τὸ ἄλλο βράδυ κάθονταν στὸ ἴδιο τραπέζι κι' ἔπαιζαν «μπρίτζ !»

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΕΘΝΙΚΗ ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ

Η ΚΟΙΝΩΦΕΛΗΣ ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ Ο. ΣΤΑΘΑΤΟΥ

ΑΙ ΕΘΝΙΚΑΙ ΔΩΡΕΑΙ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ ΣΤΑΘΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ.— Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΣΤΑΘΑΤΟΥ. — Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΑΘΑΤΩΝ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ. —ΠΩΣ ΗΡΧΙΣΑΝ ΑΙ ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΙ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ ΣΤΑΘΑΤΟΥ. — ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ. — Η ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ.—ΠΩΣ ΙΔΡΥΣΕ ΤΟ «ΑΘΛΟΝ».—ΠΟΙΟΙ ΕΣΠΟΥΔΑΣΑΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΘΛΟΝ. — ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ Η ΑΘΗΝΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΦΕΛΗ ΔΡΑΣΙΝ. — ΤΟ «ΚΑΘΙΔΡΥΜΑ» ΠΟΥ ΣΠΟΥΔΑΖΕΙ 40 — 60 ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ. — Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΣΤΑΘΑΤΟΥ.

ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ κράτος δὲν παρατηρεῖται τόση προθυμία τῶν πλουσίων ἰδιωτῶν ὅση στὴν Ἑλλάδα στὸ νὰ χαρίσουν στὸ ἔθνος κοινωφελῆ ἱδρύματα. Τεράστιες περιουσίες ἔχουν διατεθῆ ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἐθνικῶν εὐεργετῶν γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἔθνος μας ἐκπαιδευτήρια, βιβλιοθῆκες, νοσοκομεῖα, φυλακὲς καὶ ἄλλα τόσα χρήσιμα καθιδρύματα. Εἶναι πασίγνωστα τὰ ὀνόματα κι' οἱ δωρεὲς πρὸς τὸ Ἔθνος τοῦ Συγγροῦ, τοῦ Ἀβέρωφ, τοῦ Τοσίτσα, τοῦ Στουρνάρα, τοῦ Βαρβάκη, τοῦ Ζάππα, τοῦ Σίνα, τοῦ Βαλλιάνου, τοῦ Ἀρσάκη, τοῦ Μπενάκη, τοῦ Χαροκόπου, τοῦ Σιβιτανίδη καὶ τόσων καὶ τόσων ἄλλων. Ἑκατομμύρια ἐπάνω σ' ἑκατομμύρια ἔχουν προσφέρει τὰ πλούσια παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν πρόοδο καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία ὅλων μας...

Ἀνάμεσα στὰ τιμημένα αὐτὰ ὀνόματα τῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν ἔχει προστεθῆ τώρα καὶ ἕνα γυναικεῖο ὄνομα: τῆς Ἀθηνᾶς Ὄθωνος Σταθάτου. Ἡ εὐγενικὴ δέσποινα, ποὺ πέθανε τελευταῖα, καὶ στὸ διάστημα ὅλης τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὴν διαθήκη της προσέφερε ἄφθονα χρήματα γιὰ τὴν μόρφωσι τῶν Ἑλλήνων καὶ γιὰ ἄλλα κοινωφελῆ καὶ φιλάνθρωπα ἔργα. Μὰ καὶ ἡ ἴδια μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦσε πῶς χρησιμοποιοῦνται οἱ δωρεές της, ὥστε νὰ φέρουν τοὺς καλλιτέρους καρπούς. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ ὁ σύζυγός της Ὄθων Σταθάτος προσέφερε πολλὰ στὸ Ἔθνος γιὰ κοινωφελεῖς σκοπούς. Παράλληλα μ' αὐτὸν, ὅταν ἔζοῦσε, καὶ σὰ συνέχεια κατόπιν, ἡ Ἀθηνᾶ Σταθάτου ἦταν μιὰ ἀστείρευτη πηγὴ ἀγαθοεργίας....

Μὲ τὰ κοινωφελῆ ἔργα τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς Ἑλληνίδος ἀξίζει ν' ἀσχοληθῇ πλατύτερα ἡ «Γυναῖκα». Μιὰ ἔρευνα γιὰ τὴν δρᾶσιν της ὅταν ἔζοῦσε καὶ γιὰ τὶς μεγάλες κοινωφελεῖς δωρεὲς τῆς διαθήκης της εἶναι τὸ πιὸ ὡραῖο της μνημόσυνο...

* * *

Ἡ Ἀθηνᾶ Ὄθωνος Σταθάτου ἦταν ἀπὸ διαλεχτὴ καὶ μορφωμένη οἰκογένεια τῆς Ἰθάκης.

Οἱ πολυάριθμοι κι' ἐπίλεκτοι συγγενεῖς της μᾶς ἔδωσαν πρόθυμα πολλὲς πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν δρᾶσι τῆς ἀλησμόνητης εὐεργέτιδος. Μεταξὺ αὐτῶν τὶς περισσότερες πληροφορίες μᾶς παρεχώρησεν εὐγενικὰ ὁ συγγενής της φίλος πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» κ. Ἱπποκράτης Καραβίας.

— Ὁ πατέρας τῆς ἀειμνήστου Ἀθηνᾶς Σταθάτου — μᾶς εἶπεν ὁ κ. Καραβίας — ἦτο ὁ Δημήτριος Κυπαρίσσης, πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν, μέλος δὲ παλαιᾶς καὶ ἀρίστης Ἰθακησίας οἰκογενείας. Μητέρα της ἦτο ἡ Μαριέττα Κυπαρίσση, ἐκ τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας Πήλικα.

»Ἐσπούδασε δὲ ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸ Ἀρσάκειον Κερκύρας, κατὰ τὴν ἐποχὴν ποὺ ὁ πατέρας της ἦτο πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν στὴν πόλιν ἐκείνην.

»Ἔπειτα σὲ ἡλικία μόλις δεκαεπτὰ ἐτῶν ἡ νεαρὰ Ἀθηνᾶ ἐνυμφεύθη τὸν Ὄθωνα Σταθάτον, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε στὴν Ρουμανία μαζὺ μὲ τοὺς ἀδελφούς του καὶ εἶχε σπουδαῖες ναυτικὲς ἐργασίες. Ἀπὸ τότε, μαζὺ μὲ τὸν σύζυγόν της ἡ ἀείμνηστος Ἀθηνᾶ Σταθάτου. ἐγκατεστάθη στὴ Βραΐλα καὶ ἤρχισε νὰ καταγίνεται σὲ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἔργα. Μὰ καὶ σ' ὅλη της τὴν ζωὴ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν φιλανθρωπία καὶ γιὰ τὴν μόρφωσι τῶν πτωχῶν...».

* * *

Ἀλλ' ἄς ἰδοῦμε τώρα ποῖος ἦτο καὶ ὁ ἐπίσης ἐθνικὸς εὐεργέτης σύζυγος τῆς ἀειμνήστου Ἀθηνᾶς.

Ὁ Ὄθων Σταθάτος ἦτο γυιὸς τοῦ Ἀντωνίου Σταθάτου, ποὺ ἦτο ὁμοίως Ἰθακήσιος καὶ σοφὸς διδάσκαλος. Ἐπὶ μισὸν αἰῶνα ὁ Ἀντώνιος Σταθάτος εἶχε διδάξει τὰ ἑλληνικὰ γράμματα στὴν Ἀγγλοκρατουμένην Ἰθάκην καὶ ἐτιμᾶτο ἀπὸ ὅλους. Ἡ μητέρα τοῦ Ὄθωνος ἦτο ἡ ὁμοίως Ἰθακησία Ἀνδριάνα Βλασσοπούλου. Εἶχε δὲ ὁ Ὄθων καὶ δύο ἀδέλφια, τὸν Διονύσιον καὶ τὸν Κωνσταντῖνον.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Σταθάτου ποὺ νεώτατοι εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν Ἰθάκη καὶ ἐγκατεστάθησαν στὴ Ρουμανία, ἦσαν ἐπὶ 50 καὶ πλέον χρόνια σπουδαιότατοι συντελεσταὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας. Καὶ οἱ τρεῖς ἐφημίζοντο καὶ στὴν Ρουμανία καὶ στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν ἐξαιρετική τους ἐντιμότητα, γιὰ τὴν παροιμιώδη τους εἰλικρίνεια καὶ γιὰ τὴν ἀξιοθαύμαστη φιλεργία τους. Μὲ τὰ προσόντα αὐτὰ, πολύτιμα γιὰ ἐκεῖνα τὰ χρόνια, ἀπέκτησαν μεγάλες περιουσίες καὶ παγκόσμια ἐκτίμησι.

Μόλις ὁ Ὄθων Σταθάτος ἐτελείωσε τὸ Λύκειον τῆς Ἰθάκης καὶ ἀφοῦ ἔμαθε ἀγγλικὰ καὶ γαλλικά, ἔφυγε νεώτατος ἀπὸ τὴν Ἰθάκη καὶ ἐπῆγε στὴ Ρουμανία. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται κοντὰ στοὺς πρώτους του ἐξαδέλφους, μακαρίτες τώρα, Παναγιώτην, Γιάννη καὶ Ἀντώνιον Θεοφιλάτους. Λίγο ἀργότερα ὁ Ὄθων ἐκάλεσεν ἐκεῖ καὶ τὸν ἀδελφόν του Διονύσιον, ποὺ εἶχεν εἰδικοποιηθῆ στὴ μηχανικὴ καὶ τὸν Κωνσταντῖνο, ποὺ ἐμορφώθη ἐμπορικὰ στὸ Τριέστι.

Οἱ τρεῖς Θεοφιλάτοι καὶ οἱ τρεῖς Σταθάτοι ἵδρυσαν λίγο ἀργότερα τὴν πρώτη σπουδαία Ἑλληνικὴ ἐφοπλιστικὴ Ἑταιρεία «Θεοφιλάτος καὶ Σταθάτος», ποὺ γρήγορα ἀπέκτησε παγκόσμια φήμη. Ἀργότερα, ποὺ ὁ Παναγιώτης Θεοφιλάτος ἀπέθανε καὶ ὁ Γιάννης ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἡ Ἑταιρεία διελύθη. Τότε οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Σταθάτοι ἵδρυσαν νέα Ἑταιρεία μὲ τὸ ὄνομα: «Ἀδελφοὶ Σταθάτοι». Σιγὰ-σιγὰ ἡ Ἑταιρεία ἐξάπλωσε τὶς ἐργασίες της προώδευσε πολὺ καὶ ἐδημιούργησε ὁλόκληρο στόλο ἀπὸ φορτηγὰ ἀτμόπλοια ποὺ εἰργάζοντο στὸ Δούναβι. Ἑκατοντάδες Ἰθακησίων καὶ ἄλλων Ἑλλήνων εἰργάζοντο σ' αὐτὰ καὶ στὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Σταθάτοι ἐγκατεστάθησαν ἔτσι στὴ Βραΐλα καὶ πῆραν γυναῖκες κι' οἱ τρεῖς ἐκλεκτὲς Ἑλληνίδες. Τὰ σπίτια των ἦσαν ἀνοικτὰ στοὺς ὁμογενεῖς καὶ πηγὲς κάθε ἀγαθοεργίας. Κοσμήματα τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας τῆς Ρουμανίας!

* * *

Στὴ Ρουμανία καὶ ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Σταθάτου ἐδημιούργησαν μιὰ φιλανθρωπικὴ καὶ κοινωφελῆ κίνησι. Δὲν ὑπῆρχε κοινωνικὴ ἀνάγκη, ποὺ νὰ μὴν ἔσπευδαν νὰ τὴν ἐπικουρήσουν μὲ χρήματα καὶ μὲ φροντίδες....

Μὰ ἀπὸ τὴν πολλὴ καὶ μακροχρόνια ἐργασία ἡ ὑγεία τοῦ Ὄθωνος ἐκλονίσθη. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὴ Ρουμανία καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Ἀθήνα. Ἔτσι τὸ 1898 ἦλθε μαζὺ μὲ τὴν σύζυγόν του στὴν πρωτεύουσά μας καὶ ἄρχισε τότε ἡ ἐδῶ κοινωφελὴς δρᾶσις τοῦ Ὄθωνος. Ἀργότερα ἦλθαν στὴν Ἀθήνα καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἀδελφοί του.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ὄθων ἵδρυσε νέον ἐφοπλιστικὸν οἶκον μὲ τὸ ὄνομα «Ὄθων Σταθάτος» κι' ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ πλοῖα καὶ νὰ σωρεύῃ ἑκατομμύρια ἐπὶ ἑκατομμυρίων...

Ἔκτισε τότε καὶ τὸ ὡραῖον μέγαρόν του στὴν λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας ποὺ ἔγινε κέντρον κοσμικῆς ζωῆς καὶ φιλανθρώπου δράσεως.

* * *

Κατὰ τὸ 1907, ποὺ ἐγίνετο μεγάλη συζήτησις γιὰ τὴν ἀνάγκην τῆς τελειοποιήσεως τῶν νέων στὰ πρακτικὰ ἐπαγγέλματα, ὁ Ὄθων Σταθάτος ἐσκέφθη νὰ ἱδρύσῃ τὴν πρώτη σχολὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους στὴν Ἑλλάδα. Ἵδρυσε λοιπὸν στὴν Ἰθάκη τὴν «Ἐμπορικὴν καὶ Ναυτικὴν Σχολὴν Σταθάτου». Ἡ Σχολὴ αὐτὴ ἦτο τελεία στὸ εἶδος της καὶ ἑτοίμαζε καλοὺς ἐμποροπλοιάρχους καὶ ἐμπορικοὺς καὶ τραπεζιτικοὺς ὑπαλλήλους. Ἐλειτούργησεν ὅμως τὸ ἵδρυμα αὐτὸ μόνον ἐπὶ 7 χρόνια. Δηλαδὴ ἕως τὸ 1914. Ὡστόσο ἔφερε ἀξιολογώτατους καρπούς. Ἀπὸ τὴν Σχολὴν αὐτὴν ἐβγῆκαν ἄριστα κατηρτισμένοι ἐμποροπλοίαρχοι καὶ τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι.

Ὅταν ἡ Σχολὴ ἔκλεισεν, ὁ Σταθάτος ἐχάρισε τὸ κτίριό της, ποὺ τὸ εἶχε κτίσει μὲ ἔξοδά του, στὸ Κράτος. Ἐκεῖ ἔχει ἐγκατασταθῆ τὸ δημοτικὸ σχολεῖον τῆς Ἰθάκης.

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 19ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ... ΨΕΥΤΩΝ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ

Εἰς τὴν χώραν τῶν παραδοξοτήτων, τὴν Ἀμερικὴν λειτουργοῦν χιλιάδες Συλλόγων, Ἑνώσεων, Λεσχῶν, Ὁμίλων καὶ Σωματείων ἀπὸ τὰ γνωστότερα ἕως τὰ πλέον ἄγνωστα καὶ ἀπὸ τὰ συνηθέστερα ἕως τὰ πλέον ἀπίθανα. Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ μὴ λειτουργῇ καὶ μιὰ Λέσχη Ψευτῶν, μιὰ λέσχη εἰς τὴν ὁποίαν συνάδελφοι τοῦ περιφήμου Μυγχάουζεν νὰ συναγωνίζωνται ποῖος θὰ ξεφουρνίσῃ τὰ μεγαλείτερα φέμματα—φέμματα μὲ οὐρά, ποὺ θὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ τρέψουν εἰς φυγὴν καὶ τὸν περίφημον συμπατριώτην μας Ψευτο - Θόδωρον, ποὺ θὰ ἐνθυμοῦνται ἴσως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Ἀθηναίους ;

Ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος ποὺ ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, πληροφορηθεὶς ὅτι εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην λειτουργεῖ μία Λέσχη Ψευτῶν, ἔσπευσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ὅταν εὑρέθη εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν αὐτὴν μεγαλούπολιν, καὶ νὰ ἀποστείλῃ κατόπιν εἰς τὴν ἐφημερίδα του τὸ κάτωθι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ ἐπιμελῶς τηρούμενα πρακτικὰ μιᾶς συνεδριάσεως τῆς περιφήμου Λέσχης ποὺ ὁμιλοῦν μόνα των διὰ τὴν ψευδολόγον ἱκανότητα ποὺ διακρίνει τοὺς Γιάγκηδες. Ἰδοὺ λοιπὸν, τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο :

* * *

Ὁ ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Ἐλάβομεν, ἀξιότιμοι κυρίαι καὶ κύριοι συνάδελφοι, μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν συνάδελφόν μας κ. Η. Χαίη ἀπὸ τὴν πολιτείαν τοῦ Κανσάς. Ὁ συνάδελφος αὐτὸς διηγεῖται κάτι ποὺ τοῦ συνέβη τελευταίως εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην κατὰ μίαν περιοδείαν του. Ἦτο, γράφει, ἡ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς καὶ κρατοῦσε εἰς τὸ χέρι ἕνα τσὲκ γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσῃ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Τραπέζης καὶ νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ, ὅταν, ξαφνικά, σηκώθηκε μιὰ θύελλα. Ὁ ἄνεμος ἐσφύριζε τόσο δυνατὰ ὥστε ἐπῆρε ἀπὸ τὴν ἐπιταγὴν ὅλα τὰ γράμματα καὶ τοὺς ἀριθμοὺς, καὶ δὲν ἄφησε εἰς τὰ χέρια του παρὰ μόνο ἕνα λευκὸ χαρτί.

Καὶ διὰ νὰ μὴν ὑπάρξῃ καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῶν γραφομένων του ὁ ἔντιμος ἀπὸ τὴν πολιτείαν τοῦ Κανσὰς συνάδελφος ἐπισυνάπτει εἰς τὴν ἐπιστολήν του καὶ τὸ φύλλον αὐτὸ λευκοῦ χάρτου τὸ ὁποῖον θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Θὰ σᾶς ἀναγνώσω ἐπίσης μίαν γνωστοποίησιν τοῦ κ. Α. Σβάρτς ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες. Ὁ συνάδελφος Σβάρτς μᾶς γράφει δι' ἕνα τρομερὸν καύσωνα ποὺ ἐσημειώθη εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Κοιλάδα καὶ τὸν ὁποῖον ὑπέφερε καὶ ὁ ἴδιος. Μερικοὶ ἄφρονες περιηγηταὶ—Ἄγγλοι, καθὼς γράφει ὁ ἐκλεκτὸς συνάδελφος—ὕστερα ἀπὸ ἕνα μεγάλο ταξεῖδι διὰ μέσου τῆς ἐρήμου, εἶχαν τὴν ἀφέλειαν νὰ πηδήσουν μέσα σὲ κάδους γεμάτους κρύο νερό. Ἡ θερμότης ἡ ὁποία ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σῶμα των ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ βράζῃ καὶ οἱ δυστυχεῖς περιηγηταὶ εὗρον οἰκτρὸν θάνατον βρασμοῦ.

Μετ' ὀλίγον, ἀξιότιμοι κυρίαι καὶ κύριοι συνάδελφοι, ἡ συνέλευσις θὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ παγκοσμίου ἄσσου τῶν ψευτῶν διὰ τὸ ἔτος 1937. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ κρίνω σκόπιμον νὰ ὑπενθυμίσω ὅτι ὁ κάτοχος τοῦ τίτλου διὰ τὸ 1936, κ. Τζὶμ Λόρνταν, κατέλαβε τοῦτον, χάρις εἰς τὴν θαυμασίαν διήγησίν του διὰ τῆς ὁποίας περιέγραφε πῶς αἰχμαλωτίσθη ἕνας ποντικὸς μὲ ἕνα κομμάτι τυρὶ ποὺ ἦταν τοποθετημένο κάτω ἀπὸ ἕνα θερμόμετρον. «Τὴν νύκτα, μᾶς ἐπληροφόρησε ὁ ἐξαίρετος συνάδελφος, ἡ θερμοκρασία ἔπεσε τόσο χαμηλά, ὥστε ὁ ὑδράργυρος ἐκόλλησε τὸν ποντικὸ εἰς τὸ πάτωμα».

Πρὸ ὀλίγου ἐλάβομεν μίαν δήλωσιν συμμετοχῆς διὰ τὸ ἔτος 1937 ὑπογραφομένην ἀπὸ τὸν συνάδελφον κ. Τ. Χέγκερ ἀπὸ τὴν Μασσαχουσέτην. Ἀσφαλῶς θὰ ἔτυχε νὰ προσέξετε τὸ πέταγμα ἑνὸς κοπαδιοῦ ἀπὸ ἀγριόπαπιες ποὺ ἀκολουθοῦν τυφλὰ τὸν ὁδηγόν των. Μίαν ἡμέραν ὁ συνάδελφος Χέγκερ ἄκουσε νὰ πετᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπίτι του ἕνα τέτοιο κοπάδι. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ξεκρέμασε τὸ ὅπλο του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ γεμίζῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἀντελήφθη ἐγκαίρως ὅτι θὰ ἔφευγαν οἱ ἀγριόπαπιες μέχρις ὅτου τελειώσῃ τὸ γέμισμα, ἅρπαξε τὴ βέργα καὶ τὴν ἐξεσφενδόνισε ἐναντίον των στὰ τυφλά. Ἡ βέργα ἐκτύπησε τὸν ὁδηγόν των, ὅταν τὸ πουλὶ εὑρίσκετο ἐπάνω ἀπὸ τὴν καπνοδόχον, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἔπεσε ἐλαφρῶς πληγωμένον. Τότε συνέβη κάτι παράδοξον, ἀλλ' ἀληθέστατον : Ὅλες οἱ ἀγριόπαπιες ἔπεσαν μέσα εἰς τὴν καπνοδόχον, εἰς σημεῖον ὥστε αὐτὴ ἔφραξε ἐντελῶς. Ὁ κ. Χέγκερ εὐχαριστημένος διὰ τὸ ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχε ἡ...βεργοβολή του ἐκείνη ἀνέβηκε εἰς τὰ κεραμίδια, ἔκλεισε καλὰ μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα τὸ ἄνω στόμιον τῆς καπνοδόχου διὰ νὰ μὴ διαφύγῃ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἀγριόπαπιες καὶ κατόπιν μὲ τὴν ἡσυχίαν του καὶ μὲ τὴν βοήθειαν μερικῶν ὑποχρεωτικῶν γειτόνων τὰς συνέλαβε.

Κυρίαι καὶ Κύριοι σᾶς παρακαλῶ νὰ ὑπογράψετε τὸ πρακτικόν !»

ΕΝΑ ΑΛΥΤΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΥΠΟ ΧΑΒΕΛΟΚ ΕΛΛΙΣ

(Ἀπὸ τὰ «Νέα Χρονικὰ» τοῦ Λονδίνου παραλαμβάνομεν τὸ κάτωθι ὡραῖον ἄρθρον τοῦ διασήμου Ἄγγλου συγγραφέως Χάβελοκ Ἔλλις, ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ δοκιμασίαι τοῦ γάμου) :

ΥΠΑΡΧΟΥΝ, χωρὶς ἄλλο, γάμοι εὐτυχεῖς. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἡ εὐτυχία φεύγει πολὺ γρήγορα. Λέγεται συνήθως ὅτι εἰς τοὺς σημερινοὺς καιροὺς μόνον μία εἰς τὰς τέσσαρας ἑνώσεις μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ πραγματικὰ εὐτυχὴς καὶ ὅτι ἄλλοτε οἱ εὐτυχεῖς γάμοι ἦσαν συνηθέστεροι ἀπὸ ὅ,τι εἶναι σήμερον. Ἀμφιβάλλω πολύ. Διότι εἶναι γεγονὸς ὅτι ἄλλοτε ὁ γάμος πολὺ συχνὰ ἀπεγυμνοῦτο ἀπὸ κάθε ρωμαντικὸν φωτοστέφανον, ἀφοῦ τὴν παλαιοτέραν ἐποχὴν οἱ ἄνθρωποι ἐνυμφεύοντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἴτε διὰ νὰ ἐκπληρώσουν ἕνα κοινωνικὸν ἢ κοσμικὸν καθῆκον, εἴτε διότι τὸ ἤθελε ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας.

Ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας ἕνα πλῆθος ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γραμμένων κατὰ τὸ παρελθὸν, ἐπιστολῶν ρωμαντικῶν, τρυφερῶν, περιπαθῶν. Ἐλάχιστες ὅμως ἀπὸ αὐτὲς εἶναι ἐπιστολὲς ἀνδρῶν πρὸς τὰς συζύγους των. Καὶ νομίζω πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ ψάξω πολὺ μέσα εἰς τὰ σκονισμένα ἀρχεῖα μου διὰ νὰ εὕρω μίαν ἐπιστολὴν σὰν αὐτὴν ποὺ ἔλαβα τελευταίως ἀπὸ μίαν γυναῖκα ἔγγαμον καὶ μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ: «Εἴμεθα, μοῦ γράφει, εὐτυχισμένοι. Ὁ ἔρως μας εἶναι ἀληθινὰ ὡραῖος καὶ κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾷ μᾶς φέρνει τὸν ἕνα πιὸ κοντὰ στὸν ἄλλον».

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἄλλοτε ὁ γάμος εἶχε διαρκέστερον χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ ἡ διχόνοια — ποὺ δὲν ἐξωθεῖτο ποτὲ εἰς πλήρη ρῆξιν — ἐβασίλευε μέσα εἰς τὸ σπίτι. Σήμερα οἱ γάμοι φαίνονται ὀλιγώτερον εὐτυχεῖς, διότι, ἁπλούστατα, τὰ ἀνδρόγυνα εἰλικρινέστερα μεταξύ των, δὲν ἀποκρύπτουν τὰς ἀμοιβαίας δυσαρεσκείας καὶ δὲν καταφεύγουν εἰς τὴν ὑποκρισίαν. Δὲν ἀφίνουν πλέον τὴν θλῖψιν νὰ τοὺς κατατρώγῃ βραδέως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς. Ἄλλωστε ἡ νομικὴ, οἰκονομικὴ καὶ σεξουαλιστικὴ ἰσότης τῆς γυναικὸς παίζει ἤδη τὸν ρόλον της καὶ καμμία πλέον διαφορὰ δὲν βαρύνει εἰς τοὺς ὤμους τῆς ἐγγάμου γυναικός. Ἔτσι, οἱ σύζυγοι ἠμποροῦν σήμερα ν' ἀντιμετωπίζουν ἀνοικτὰ κάθε παρουσιαζομένην δυσκολίαν.

* * *

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ὁποῖον προέχει διὰ μίαν σύγχρονον νέαν εἶναι ἡ ἐκλογὴ ὡς συζύγου ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ νὰ τῆς ταιριάζῃ. Ἐὰν ἡ ἐκλογὴ δὲν εἶναι εὐτυχής, ματαίως θὰ προσπαθήσουν οἱ δύο σύζυγοι μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου νὰ προσαρμόσουν τὰς (ἀντιτιθεμένας) συνηθείας των, τὰς σκέψεις των, τὸν χαρακτῆρα των. Ματαίως...

«Ἐχαλάσαμε τοὺς ἀρραβῶνας μας», μοῦ ἔγραψε τελευταίως μία ἐξαίρετη γυναῖκα «διότι αἱ θρησκευτικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ μας πεποιθήσεις καὶ ἰδέαι διέφεραν πάρα πολύ». Καὶ φρονῶ ὅτι ἔκαμαν πολὺ καλά. Διότι διαφοραὶ εἰς ζητήματα συνειδήσεως μποροῦν ν' ἀποβοῦν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου μοιραῖαι. Τὸ ἴδιον μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ διὰ τὴν Τέχνην.

Φυσικὰ, ἀπὸ δημοκρατικῆς ἀπόψεως, οἱ ἄνθρωποι κάμνουν πολὺ καλὰ νὰ μὴ λαμβάνουν ὑπ' ὄψει των, προκειμένου περὶ γάμου, τὴν διαφορὰν τῶν τάξεων. Εἶναι ὅμως πολὺ δύσκολον νὰ ὑποφέρῃ, παραδείγματος χάριν, μία καλλιεργημένη ψυχικῶς νέα γυναῖκα τὰς χυδαίας συνηθείας ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὡς σύζυγον, καὶ ὁ ὁποῖος οἱοδήποτε ἀξίωμα ἢ κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἂν κατέλαβε, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐκλεπτυνθῇ ὅσον θὰ ἔπρεπε.

Διὰ τοῦτο καὶ τείνει κανεὶς νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ καλλίτεροι γάμοι εἶναι ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους οἱ σύζυγοι προέρχονται ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς κοινωνικοὺς κύκλους.

Φρόνιμον ἐπίσης εἶναι νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει πρὸ τοῦ γάμου καὶ αἱ τυχὸν ὑπάρχουσαι φυλετικαὶ ἢ ἐθνικότητος διαφοραί. Διότι ἂν αἱ διαφοραὶ αὐταὶ εἶναι ἐλαφραὶ, τότε τὸ ζεῦγος θ' ἀποκτήσῃ λαμπροὺς διαδόχους. Ἡ τεκνοποιΐα των θὰ εἶναι θαυμασία. Ἐὰν ὅμως εἶναι μεγάλαι, τότε τὸ ζεῦγος διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ διαχωρισθῇ ἀπὸ μίαν πραγματικὴν ἄβυσσον.

Συμβαίνει ἀκόμη συχνά, γαμήλιοι ἑνώσεις ποὺ θὰ μποροῦσαν ν' ἀποβοῦν πολὺ εὐτυχεῖς, νὰ ζημιώνωνται λόγῳ τῆς σεξουαλιστικῆς ἀγνοίας ἢ τοῦ ὑπερμέτρου πουριτανισμοῦ τοῦ ἑτέρου τῶν συζύγων. Ἡ πρώτη μάλιστα ἀποκάλυψις προξενεῖ τέτοιον νευρικὸν κλονισμὸν ποὺ ἀφίνει τὰ ἴχνη του ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα. Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου μᾶς παρέχει ἡ ἰατρὸς Κάτεριν Νταίηβις ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφερούσας πληροφορίας εἰς τὸ βιβλίον της «Παράγοντες εἰς τὴν σεξουαλιστικὴν ζωὴν, μελετηθέντες ἐπὶ 2.200 γυναικῶν». Αἱ ἀπαντήσεις αἱ ὁποῖαι δίδονται πολὺ συχνὰ σχετικῶς εἶναι: «Ἐτρόμαξα». Ἤ: «ἀηδίασα». Ἢ ἀκόμη: «ἠγανάκτησα», ἤ: «ἐξεπλάγην» κλπ.

Μερικαὶ μάλιστα γυναῖκες ἐξομολογοῦνται εἰς τὶς φίλες των ὅτι «ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποταχθοῦν» ἢ ὅτι «διεσκέδασαν ἀρκετὰ μ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν» ἢ ὅτι «δὲν μπόρεσαν νὰ κάμουν διαφορετικά». Παρόμοιαι ἑνώσεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ δύο σύζυγοι δὲν ἕλκονται ἀμοιβαίως σεξουαλιστικῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν εὐτυχεῖς.

Τὸ γεγονὸς ὅμως αὐτὸ μᾶς ὑποδεικνύει ὅτι πρέπει νὰ παρασκευάζωμε τοὺς νέους διὰ τὸν γάμον, πρὶν οὗτοι κάμουν τὴν ὁριστικὴν ἐκλογήν των. Ἡ σεξουαλιστικὴ ἄποψις δὲν εἶναι ἡ ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρουσα, προκειμένου μάλιστα διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν ποὺ θὰ γεννηθοῦν. Ἀκόμη καὶ τὰ ζῶα ἀκολουθοῦν ἐνστικτωδῶς τοὺς νόμους τῆς σεξουαλιστικῆς ἐπιλογῆς. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ Ἑταιρεία Εὐγονισμοῦ ἔπραξε ἄριστα τυπώσασα ἕνα εἶδος ἐρωτηματολογίου ποὺ ἀπευθύνεται εἰς ὅσους καὶ εἰς ὅσας προτίθενται νὰ ἔλθουν εἰς γάμον.

Τὸ ἐρωτηματολόγιον αὐτὸ συνετάχθη μὲ πολλὴν φροντίδα καὶ θίγει ὄχι μόνον τὸ πρόβλημα τῆς κληρονομικότητος καὶ τῆς ὑγείας τῶν μελλονύμφων, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὸ ζήτημα τῶν σεξουαλιστικῶν σχέσεων, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, θέλον, τρόπον τινά, νὰ διαφωτίσῃ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὅσους τυχὸν ἐκ τῶν μελλονύμφων τὸ ἀγνοοῦν. Αὐτὸ τὸ ἐρωτηματολόγιον κάθε ἰατρὸς ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ τὸ θέτῃ ὑπ' ὄψει τῶν γονέων, διότι, οὔτε πολὺ οὔτε λίγο, πρόκειται διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν των.

ΧΑΒΕΛΟΚ ΕΛΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ;

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΚΑΤ' ΑΥΤΑΣ στὸ Λονδῖνον κυκλοφορεῖ στοὺς δρόμους ἕνας πολὺ περίεργος ἄνθρωπος ὡς σαράντα χρόνων, ὁ ὁποῖος πωλεῖ στοὺς διαβάτες ἕνα εἶδος μανιφέστου, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ἕνα πλῆρες κυβερνητικὸν πρόγραμμα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας πρώην ἀστυνομικὸς καὶ λέγει πὼς εἶναι ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Τυδὼρ καὶ διεκδικεῖ...τὸν ἀγγλικὸν θρόνον. Ὀνομάζεται Ἀντώνιος Τυδὼρ καὶ ἀπὸ χρόνια διαλαλεῖ ὅτι κι' ἡ πιὸ στοιχειώδης δικαιοσύνη θὰ ἐπέβαλε τὴν παλινόρθωσίν του ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου.

Η ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

Φυσικὰ ὁ Ἀντώνιος Τυδὼρ ἐκλαμβάνεται ὡς ἀκίνδυνος καὶ τρελλὸς καὶ ἡ ἀστυνομία τὸν ἀφίνει νὰ κυκλοφορῇ, ἀπαγορεύοντάς του μόνον κάθε ἐκδήλωσί του ἐναντίον τοῦ ἀγγλικοῦ σημερινοῦ θρόνου.

Κάποιος ὅμως περίεργος ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ, ἂν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πρώην ἀστυνομικόν, ποὺ διεκδικοῦν τὸ Στέμμα τῆς Ἀγγλίας καὶ βρῆκε ἀρκετούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μιὰ γρηὰ κυρία, ἡ ὁποία ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ἀπόγονος τῆς βασιλίσσης Ἐλισσάβετ καὶ διηγεῖται ὅτι αὐτὴ παντρεύτηκε μοργανατικῶς τὸν μέγαν ἐπιστήμονα καὶ ἐξερευνητὴν Οὐῶλτερ Ράλλεϋ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε ἕναν υἱόν, ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας τῆς ἐν λόγῳ κυρίας.

Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ὁ Ράλλεϋ εἰσήγαγε τὸν καπνὸν καὶ τὴν πατάτα στὴν Ἀγγλία κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γρηὰ κυρία δὲν ἐγνώριζε αὐτὴν τὴν μοργανατικὴν ἕνωσιν, ἡ ὁποία, ἂν ἀποδειχθῇ, θ' ἀνέτρεπε ὅλην τὴν ἱστορικὴν κριτικὴν γύρω ἀπὸ τὴν μεγάλην βασίλισσαν.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΛΕΟΝΤΟΚΑΡΔΟΣ

Αὐτὰ τὰ δύο περίεργα ἄτομα εἶναι, καθὼς εἴπαμε, δυὸ ἀκίνδυνοι τρελλοί. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάποιος ἄλλος, τοῦ ὁποίου ἡ τρέλλα εἶναι κάπως ἐπικίνδυνη. Κι' ὁ κάποιος αὐτὸς ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ριχάρδου τοῦ Λεοντόκαρδου κι' ἕνα βράδυ μπῆκε στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ἐγκολπωθῇ τοῦ βασιλικοῦ θησαυροῦ. Ἡ ἀστυνομία δὲν ἔλαβε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν αὐτὴ τὴν πρᾶξί του καὶ δὲν τὸν συνέλαβε. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐπανέλαβε τὸ πείραμα στὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον, ὅπου ἀπεπειράθη νὰ κλέψῃ τὸ ἱστορικὸ κοστοῦμι τὸ ὁποῖον φοροῦν οἱ Ἄγγλοι ἄνακτες κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Στέψεως.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ δισέγγονος τοῦ Ριχάρδου τοῦ Λεοντόκαρδου συνελήφθη καὶ ἐτέθη ὑπὸ ἐξέτασιν ἀπὸ ἕναν ψυχίατρο, ὁ ὁποῖος τὸν εἰσήγαγε σ' ἕνα ψυχιατρεῖο, ὅπου βρίσκεται τώρα.

ΕΝΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ... ΚΑΠΕΛΛΑΣ !

Παρ' ὅλες ὅμως αὐτὲς τὶς τρέλλες τῶν διαφόρων διεκδικούντων τὸν ἀγγλικὸν θρόνον, στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει καὶ ἕνα κόμμα, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ σήμερα βρίσκεται ὑπὸ διάλυσιν, κάποια ἐποχὴ ὑπῆρξε ἰσχυρόν : Εἶναι τὸ κόμμα τῶν Ἰακωβιστῶν, δηλαδὴ τῶν ἀπογόνων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ τοὺς Στούαρτ. Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο κάνουν συνέλευσι καὶ ὑποστηρίζουν ὅτι πρέπει νὰ βασιλεύσῃ ὁ οἶκος τῶν Χανόβερ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδημιουργήθη καὶ ἐκεῖνος τοῦ Οὐΐνδσορ, καὶ διαβάζουν ἕνα κατάλογον τῶν ἀπογόνων τῶν Στούαρτ οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἀνέλθουν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ βασιλευς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος 6ος

Κατὰ τὴν στέψιν τοῦ Ἐδουάρδου 7ου ὁ κατάλογος αὐτὸς περιελάμβανε 508 ὀνόματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐφιγουράριζαν, ἀσφαλῶς χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν καὶ οἱ ἐγγεγραμμένοι, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, τῆς Βουλγαρίας, καθὼς καὶ ὁ... Κάϊζερ!...

Μιὰ τελευταία ὅμως ἔρευνα ἀπεκάλυψε ὅτι ὑπάρχει στὸ Λονδῖνον ἕνας πραγματικὸς Στούαρτ, ὀνομαζόμενος Φρειδερῖκος, ὁ ὁποῖος εἶναι καπελλᾶς, καὶ κάθε χρόνο ὑποστηρίζει τὰ δικαιώματά του. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἐκείνη τοῦ θανάτου τοῦ Καρόλου Α΄.

Ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ὀπαδούς του, ποὺ εἶναι περίπου διακόσιοι, ὁ Στούαρτ καπελλᾶς πηγαίνει στὸ Οὐάϊτ-Χώλλ, μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ δυστυχοῦς ἀποκεφαλισθέντος ἄνακτος καὶ ἐναποθέτει ἕνα στέφανον ἀπὸ λουλούδια.

Κατόπιν οἱ διακόσιοι ὀπαδοὶ ἀνανεώνουν τὸν ὅρκον των ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν καλὸν καπελλᾶν, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς, ἐπιστρέφει στὸ μαγαζάκι του καὶ ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο ἔτος δὲν μιλεῖ καθόλου γιὰ... θρόνο!

Ὥστε λοιπὸν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι εἶναι οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Γεωργίου ΣΤ΄ ; Ἀλλὰ ὁ Ἄναξ, φανταζόμεθα, δὲν θὰ γνωρίζῃ κἂν ὅτι ὑπάρχουν....

CIRO

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΟΙ

Δυὸ Σκωτσέζοι, ὁ Μὰκ Γκρέγκορ καὶ ὁ Σάνδυ ἀπεφάσισαν κάποτε νὰ κόψουν τὰ ποτὰ καὶ νὰ πίνουν στὸ ἑξῆς μονάχα καθαρὸ νεράκι. Πρὶν ὅμως λάβουν γιὰ καλὰ τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι, ὁ Μὰκ Γκρέγκορ ἔκανε τὸν παρακάτω συλλογισμό, τὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωσε ἀμέσως στὸν φίλο του, τὸν Σάνδυ :

— Καλά, κι' ἂν ἀρρωστήσουμε καμμιὰ μέρα καὶ χρειαστοῦμε λίγο οὐΐσκι ; Δὲν θὰ κάναμε καθόλου ἄσχημα ἂν ἀγοράζαμε ἕνα μπουκάλι οὐΐσκι, κι' ἂν τὸ φυλάγαμε γιὰ μιὰ ὥρα ἀνάγκης —ἀχρείαστο νἆναι!...

— Οὔτε συζήτησι !... τοῦ ἀποκρίθηκε προθυμότατα ὁ Σάνδυ. Ἂς ἀγοράσουμε, λοιπόν, ἕνα μπουκάλι οὐΐσκι, ἕνα μεγάλο μπουκάλι, γιὰ νὰ βρίσκεται σπίτι μας, ἂν τύχῃ καμμιὰ φορὰ κι' ἀρρωστήσουμε.

Ἔτσι κι' ἔγινε.

Τρεῖς μέρες πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ οἱ δυὸ Σκωτσέζοι ἔλαβον τὴν γενναία ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναβάλουν οἰνοπνευματώδη ποτὰ στὸ στόμα τους.

Ὁ Μὰκ Γκρέγκορ, στὴν ἀρχὴ βάσταξε ὅσο μποροῦσε στὸν πειρασμό, μὰ τὴν τετάρτη ἡμέρα, νοιώθοντας δυνατὲς ζαλάδες στὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ...ἐγκράτειαν, κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνθέξῃ περισσότερο. Πλησιάζει λοιπὸν τὸν Σάνδυ βογγῶντας :

— Ἄϊ, ἄϊ, ἄϊ!...

— Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε τρομαγμένος ὁ φίλος του.

— Εἶμαι ἄρρωστος, σὲ κακὰ χάλια!... τοῦ ἀπήντησε ὁ Μὰκ Γκρέγκορ. Αἰσθάνομαι πόνους σ' ὅλο μου τὸ κορμί. Λίγες σταγόνες οὐΐσκι θὰ μοῦ ἔκαναν καλό... Τί λές ;

— Πολὺ ἀργὰ τὸ ἀνεζήτησες, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Σάνδυ. Χθὲς ὅλη τὴν ἡμέρα ἤμουν κι' ἐγὼ ἄρρωστος κι' ἄδειασα ὅλο τὸ μπουκάλι!....

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ὁ θεῖος πρὸς τὸν ράφτην τοῦ ἀνεψιοῦ του :

— Ἔμαθα ὅτι ἔκαμες πίστωσι σωστὰ τρία χρόνια στὸν ἀνεψιό μου... Γι' αὐτὸ ἦλθα...

Ὁ ράφτης χαρούμενος:

— Εἶσθε πολὺ εὐγενής, μὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ βία...

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἦλθα. Ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ράβῃς μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους ποὺ ράβεις καὶ τὸν ἀνεψιό μου.

Κόκκαλο ὁ ράφτης.

* * *

Ἡ γεροντοκόρη: Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ μὲ βρῆκε πολὺ ἐνδιαφέρουσαν;

Ὁ συνοδός της: Εἶν' ἕνας φίλος μου ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων!...

⁂

Σὲ μιὰ ταβέρνα :

— Σὲ καλό σου, Μανώλη.... Μὲ τὴν κανάτα βλέπω τὸ ρουφᾶς τὸ ἀφιλότιμο... Τί σοῦ ἦρθε ;

— Τίποτα, βρὲ ἀδερφέ, ἀλλὰ ὡρκίστηκα, ξέρεις, στὴ γυναῖκα μου νὰ μὴν ξαναβάλω... ποτῆρι στὸ στόμα μου!...

⁂

Σ' ἕνα γάμο :

Ὁ ἱερεύς: Καὶ ἡ γυνὴ ὀφείλει ν' ἀκολουθῇ τὸν ἄντρα της παντοῦ!...

Ἡ νύφη: Ἀδύνατον, παπᾶ μου! Ὁ ἄντρας μου εἶναι... καπνοδοχοκαθαριστής!...

⁂

Μεταξὺ δύο δεσποινίδων :

— Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω πιὰ στὰ μάτια μου...

— Κ' ἐκεῖνος τί ἔκανε;

— Ἔσβυσε τὴ λάμπα!...

* * *

— Ὁ τάφος τῆς πεθερᾶς μου θὰ στοιχίσῃ τόσες χιλιάδες ;

— Ναί.

— Θέλεις, λοιπόν, νὰ μὲ κάμῃς νὰ λυπηθῶ ποὺ πέθανε ;

⁂

Ἡ γεροντοκόρη.—Δὲν γυρίζει κανένας σήμερα νὰ μὲ κυττάξῃ. Πρὸ τριάντα χρονῶν οἱ ἄνδρες εἶχαν γοῦστο.

⁂

— Αὐτὸς ποὺ βλέπεις, μπαίνει στὰ καλλίτερα σπίτια...

— Τί λές; Αὐτὸς ἔχει πολὺ ὕποπτο μοῦτρο. Τί εἶναι ;

— Λωποδύτης.

⁂

Ὁ μικρὸς Τοτὸς στὸ φαλακρὸ θεῖο του :

— Νὰ μετρήσω τὰ μαλλιά σου ;

— Μὰ εἶναι ἀδύνατο, μικρέ μου.

— Μπᾶ... Ξέρω νὰ μετρῶ ὡς τὸ δέκα...

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ
Ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένη.
Δέχεται ὁδὸς Ὁμήρου 46
Τηλέφ. 28-129

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἡ ὑγεία καὶ ἡ ζωτικότης ἀποκτῶνται

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Β. ΠΩΣΕ

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ καλὴ ὑγεία καὶ ζωτικότης; Ὑγεία θὰ πῇ ἰσορροπία τῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ. Γερὸ εἶναι τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο ποὺ δὲν πάσχει ἀπὸ ἀσθένειες, δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ τὸ θεωρήσωμε καὶ σὰν πρόσωπο μὲ ἰσχυρὴ ζωτικότητα. Ἕνας γερὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ καλά, γιατὶ δύσκολα καταβάλλεται ἀπὸ κούρασι. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅμως ἕνας ἄνθρωπος δὲν φτάνει νὰ ἐργάζεται κανονικά, πρέπει νὰ ὑπερπαράγῃ καὶ γιὰ νὰ ὑπερπαράγῃ θέλει καὶ κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ὑγεία. Θέλει ζωτικότητα. Τόσο ἡ ὑγεία ὅσο καὶ ἡ ζωτικότης εἶναι δυὸ ἰδιότητες ποὺ ἀποκτῶνται.

Ἡ ὑγεία τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος εἶναι ἀλληλένδετα. Πρέπει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα νὰ εἶναι ὑγιᾶ γιὰ νὰ βοηθῇ τὸ ἕνα τὸ ἔργο τοῦ ἄλλου.

Η ΙΔΙΟΣΥΓΚΡΑΣΙΑ

Ἡ ὑγιεινὴ τοῦ σώματος περιλαμβάνει γενικοὺς κανόνας καὶ εἰδικούς. Οἱ πρῶτοι εἶναι καλοὶ γιὰ κάθε ἄτομο, οἱ δεύτεροι ποικίλλουν σύμφωνα μὲ τὰ ἄτομα. Καθεὶς πράγματι ἔχει μιὰ δική του ξεχωριστὴ ἰδιοσυγκρασία. Ὑπάρχει ἡ ζωϊκὴ ἰδιοσυγκρασία, ἡ ὁποία εἶναι ἥσυχη, ἡ κινητήριος ἰδιοσυγκρασία ποὺ γιὰ ὄργανά της ἔχει τὰ κόκκαλα καὶ τοὺς μῦς καὶ εἶναι πλούσια σὲ δυνάμεις ὅπως: ἀπόφασις, θέλησις, δρᾶσις. Ὑπάρχει ἡ πνευματικὴ ἰδιοσυγκρασία ὅπου ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὸ νευρικὸ σύστημα βασιλεύουν.

Τὴν κινητήριο ἰδιοσυγκρασία θὰ μποροῦσε νὰ τὴν παρομοιάσῃ κανεὶς μὲ μηχανή, τὴν δὲ πνευματικὴ μὲ μηχανικό. Εἶναι βέβαιον, ἐννέα στὰ δέκα, ὅτι ἐσεῖς ποὺ μὲ διαβάζετε εἶσθε πνευματικῆς ἰδιοσυγκρασίας ἄνθρωπος. Αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶσθε καλὰ προικισμένος γιὰ νὰ γίνετε καλὸς μηχανικός. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γνωρίσετε καὶ νὰ μάθετε νὰ διευθύνετε τὴν μηχανή σας.

Ἐὰν ἡ ζωτικὴ ἰδιοσυγκρασία ὑπερισχύει, τότε τὸ ἄτομον αὐτὸ ἀφίνεται χωρὶς προσπάθεια σὲ μιὰ εὔκολη ζωὴ ποὺ δὲν χρειάζεται ἀγῶνες. Ἡ ἔλλειψις ἐνεργείας χαρακτηρίζει καὶ τὴν διατροφὴ ἀκόμα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Γρήγορα παχαίνουν καὶ γίνονται πλαδαροί, ἀτονοῦν οἱ μῦς των χωρὶς γυμναστικὴ καὶ ἡ ὑγεία των χάνει τὴν ἰσορροπία της.

Οἱ ἄνθρωποι μὲ ἰδιοσυγκρασία ἐνεργητική, ξοδεύουν τὴν ζωτικότητά τους, λυώνουν τὰ λίπη τους, κουράζουν τὸν ὀργανισμό τους.

Ὅταν ὑπερισχύει ἡ διανοητικὴ ἰδιοσυγκρασία ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται ὅλο μὲ τὸν νοῦ. Χρησιμοποιεῖ τὸν ἐγκέφαλο καὶ παραμελεῖ τὶς σωματικὲς ἀσκήσεις, τὴν ὑγιεινή, τὴν σωματικὴ ἐν γένει ζωή. Ἔτσι ἐξασθενεῖ καὶ γίνεται νευρικός, νευρασθενικὸς καὶ ἀπαισιόδοξος.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχουν ἰδιοσυγκρασία μικτή. Διαβάζοντας αὐτὰ τὰ ἄρθρα θὰ καταλάβετε σὲ ποιὰ ἰδιοσυγκρασία καθείς σας ἀνήκει. Τώρα ποὺ ξέρετε κάτι ἀπὸ τὰ μυστικὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ὀργανῶστε καλλίτερα τὴν ζωή σας, γυμνάζεσθε, ἀναπνέετε, δυναμῶστε τοὺς μῦς σας, μὴν κλείνεσθε μόνο στὸν πνευματικὸ κόσμο.

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Τὸ πόσες ὧρες πρέπει νὰ κοιμᾶται κανεὶς εἶναι ζήτημα ἡλικίας, ἀσχολιῶν, ἰδιοσυγκρασίας καὶ ἐνεργητικότητος.

Πρέπει νὰ κοιμᾶσθε καλὰ καὶ βαθειά. Παίρνετε τὸ βραδυνό σας φαγητὸ πολλὲς ὧρες πρὶν κοιμηθῆτε, γιὰ νὰ ἔχῃ ἤδη τελειώσει ἡ χώνευσή σας πρὶν πᾶτε στὸ κρεββάτι. Ἐὰν κοιμᾶσθε ἐνωρίς, τρώγετε ἐλαφρά. Οἱ συνήθειές σας πρέπει νὰ εἶναι κανονικές. Ξυπνᾶτε νωρὶς καὶ κοιμᾶσθε νωρὶς γιατὶ οἱ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὧρες τοῦ ὕπνου ξεκουράζουν διπλᾶ.

Ἀποφεύγετε τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου κάθε σωματικὸ ἢ διανοητικὸ ἐρεθισμὸ γιὰ νὰ κοιμᾶσθε ἥσυχα καὶ χωρὶς ἔγνοιες. Ποτὲ μὴν κλέβετε ὧρες ὕπνου ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ σᾶς ὠφελήσουν στὴν ἐργασία σας. Καταστρέφετε τὴν ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ σας. Ἰδίως ἐσὺ ἀναγνώστη ποὺ ἐργάζεσαι πνευματικὰ κινδυνεύεις τόσο ἀπὸ τὴν νευρικότητα ποὺ σὲ κρατεῖ! Δὲν ἀναπνέεις ἀρκετά, δὲν γυμνάζεσαι, δὲν ζῇς ὑγιεινά. Ἐρεθίζεις τὸ πνεῦμα σου, τὶς αἰσθήσεις σου, κάνεις καταχρήσεις στὰ ζητήματα τοῦ σεξουαλισμοῦ. Ἡ διατροφή σου εἶναι κακὴ καὶ βιαστική. Κατατρώγεσαι μὲ πόνους, μὲ περισπασμούς, μὲ ὑπερκόπωσι. Ἐὰν σοῦ συμβαίνουν πράγματι ὅλα αὐτὰ προφυλάξου. Φρόντισε νὰ κοιμᾶσαι καλλίτερα, κάνε τὸ βράδυ χλιαρὸ μπάνιο καὶ βάζε μιὰ κρύα κομπρέσσα στὴν κοιλιά. Ἐὰν βλέπεις πολὺ ἐκνευρισμένο τὸν ἑαυτό του παῖρνε τὸ βράδυ μιὰ κουταλιὰ bromure μέσα σ' ἕνα φλυτζάνι τίλλιο.

Ὁ ὕπνος γεμίζει μὲ βενζίνη τὶς μπαταρίες τῶν νεύρων. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο τὸ στομάχι νὰ εἶναι ἄδειο. Μὴν φοβᾶσθε πὼς τὸ ἄδειο στομάχι θὰ σᾶς κρατῇ ἀγρύπνους: «ὅποιος κοιμᾶται εἶναι σὰν νὰ δειπνῇ». Μὴν μένετε ποτὲ ξυπνητοὶ στὸ κρεββάτι. Ἐὰν δὲν σᾶς παίρνει ὁ ὕπνος δὲν ἔχετε παρὰ νὰ σηκωθῆτε. Κάνετε μπάνιο καὶ γυμναστική. Τὸ νὰ μένῃ κανεὶς ἄϋπνος στὸ κρεββάτι εἶναι χάσιμο ἐνεργειῶν. Ἐὰν δὲν κοιμηθήκατε καλὰ τὸ βράδυ, εἴκοσι λεπτὰ μεσημβρινοῦ ὕπνου εἶναι ἀρκετά. Ἡ πρωϊνὴ τεμπελιὰ στὸ κρεββάτι ἐκνευρίζει καὶ ἀδρανεῖ τὸ σῶμα χωρὶς νὰ ξεκουράζῃ. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἐγκληματικὴ ἕξις ἀπὸ τοῦ νὰ κοιμᾶσθε ἀργὰ καὶ νὰ σηκώνεσθε ἀργά. Ὅπως τρῶτε τακτικά, πρέπει καὶ νὰ κοιμᾶσθε. Ὁρίσατε μιὰ ὥρα ἐγέρσεως καὶ κρατᾶτε την ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ ὥρα ποὺ κοιμηθήκατε.

Ὑπάρχουν πρόσωπα ποὺ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν ὅπου νὰ εἶναι καὶ ὁποιαδήποτε ὥρα. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι εὐτυχῆ. Ὁ Ναπολέων εἶχε τὴν δύναμι αὐτήν. Κοιμότανε ὁπουδήποτε καὶ ὅποια ὥρα μποροῦσε. Ἡ εὐκολία αὐτὴ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ εἶναι μεγαλοφυής.

Ὅταν πέφτετε στὸ κρεββάτι πρέπει νὰ τὰ ξεχνᾶτε ὅλα. Ἐὰν διαβάζετε, τὸ φῶς πρέπει νὰ ἔρχεται δυνατὸ καὶ πίσω ἀπὸ τὸν ὦμο σας. Μὴν διαβάζετε πολλὴ ὥρα ξαπλωμένος. Διαβάζετε ἐνδιαφέροντα πράγματα ὄχι ὅμως καὶ ἐρεθιστικά.

Ἐὰν ἔχετε πνευματικὴ ἐργασία καλλίτερα νὰ τὴν κάμετε τὸ πρωΐ. Εἶναι ζήτημα συνηθείας.

Ὁ ὕπνος εἶναι ἕνας ἄλλος σωτήριος ἥλιος γιὰ τὴν ζωή.

Η ΤΡΟΦΗ

Τὰ 90% τῶν ἀσθενειῶν προέρχονται ἀπὸ κακὴ διατροφὴ ποὺ ὁδηγεῖ στὸν ἀλκοολισμό, στὴν ὑπερτροφία, στὴν μεγάλη κρεωφαγία κλπ.

«Ὁ ἄνθρωπος δὲν πεθαίνει, σκοτώνεται». «Ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγει τὸν τάφο του μὲ τὰ ἴδια του τὰ δόντια». Ἐὰν ἔχετε χώνευσι κανονική, δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνεσθε μετὰ τὸ φαγητὸ οὔτε βάρος, οὔτε πονοκέφαλο, οὔτε θλῖψι, οὔτε ἀϋπνία, οὔτε ἐκνευρισμό. Πρέπει μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ αἰσθάνεσθε ὅτι μπορεῖτε νὰ κάνετε ὅ,τι δήποτε ἐργασία τοῦ χεριοῦ ἢ πνευματική. Ὅπως ἡ καρδιά σας καὶ οἱ πνεύμονές σας δὲν σᾶς ἐνοχλοῦν ποτὲ ὅταν εἶσθε καλά, τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γίνεται καὶ μὲ τὸ στομάχι.

Κάνετε τὸ ἑξῆς πείραμα: μετὰ τὸ φαγητὸ σκύψατε τὸ σῶμα ἐμπὸς καὶ ἐγγίστε τὴν γῆ μὲ τὰ δάκτυλά σας. Κατόπιν σηκῶστε τὸ κορμί σας καὶ γύρτε το πίσω ὅσο μπορεῖτε. Πιέσετε δυνατὰ τὸ σηκότι καὶ τὴν πλευρὰ ἐκείνη τῆς κοιλιᾶς. Ἐὰν κάποια ἀπὸ τὶς ἀσκήσεις αὐτὲς σᾶς ἐνοχλεῖ, θὰ πῇ πὼς ἡ χώνευσίς σας δὲν εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀντὶ μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ αἰσθάνωνται δυνατοί, ἔχουν κάποιο αἴσθημα βάρους καὶ κοπώσεως. Γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς παίρνουν καφὲ ἢ γλυκὰ μετὰ τὸ φαγητό. Ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν κακὴ διατροφὴ ποὺ σὰν συνέπεια ἔχει τὴ μεγάλη μάστιγα τοῦ αἰῶνος μας: τὴν δυσκοιλιότητα.

Τὴν δυσκοιλιότητα μὴν τὴν ἀφίνετε ποτέ, καταπολεμᾶτε την ἀμειλίκτως μὲ ὑγιεινὴ διατροφή, μὲ γυμναστικὴ καὶ κίνησι, μὲ παραφινέλαιο καὶ εἰδικὴ σκυμένη στάσι τὴν ὥρα τῆς ἐκκενώσεως.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πότε πρέπει νὰ τρῶμε; Τί νὰ τρῶμε; Πῶς νὰ τρῶμε; Μπάνια κλπ.

ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό, ζοῦσε ἕνας φτωχὸς κηπουρός, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μεκτίρ. Ὅλο - ὅλο τὸ βιός του ἦτανε μιὰ παληοκαλύβα κι' ὁ κῆπος του. Ὁ κῆπος ἦτανε μικρός, πολὺ μικρός, μὰ τόσο καλὰ καλλιεργημένος, ποὺ ἔφταναν ἐκεῖνα ποὺ ἔβγαζε γιὰ νὰ συντηρεῖται ὁ κηπουρὸς μὲ τὴν φαμίλια του. Τὰ λαχανικά του ἦτανε θαυμάσια καὶ φροῦτα σὰν τὰ δικά του δὲν ἔβρισκες σὲ κανένα ἀπ' τοὺς κήπους τῆς περιφερείας.

Ἕνα πρωΐ ὅμως ὁ Μεκτὶρ βρῆκε τὸν κῆπο του καταπατημένο. Τέσσερα πρόσωπα—ἕνας δερβίσης, ἕνας γιατρός, ἕνας στρατιώτης κι' ἕνας χωριάτης,—ὅπως φαινόντουσαν ἀπὸ τὴν περιβολή τους, εἴχανε μπεῖ στὸν κῆπο του καὶ τοῦ ἔτρωγαν τὰ φροῦτα.

—Τί κάνετε αὐτοῦ ; τοὺς ρώτησε ὁ Μεκτίρ.

—Νά, τρῶμε τὰ φροῦτα σου, καθὼς βλέπεις. τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ χωρικός, γελῶντας ἀδιάντροπα.

Οἱ ἐπιδρομεῖς ἦσαν τέσσαρες. Δὲν μποροῦσε λοιπὸν νὰ τὰ βάλῃ μὲ τέσσαρες ἕνας ἄνδρας. Ὅσο γιὰ τὴν ἀστυνομία, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βασισθῇ στοὺς ἀστυνόμους τῶν Ἰνδιῶν. Ἐξ ἄλλου ὁ κῆπος βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Τότε ὁ Μεκτίρ, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ τοῦ χωρικοῦ, στράφηκε στοὺς ἄλλους τρεῖς ἐπιδρομεῖς, τοὺς ἔκανε μιὰν ὑπόκλιση ὡς κάτω καὶ τοὺς εἶπε :

—Μεγάλη μου τιμή, πολυχρονεμένοι μου ἀφεντάδες, νὰ σᾶς βλέπω στὸν κῆπο μου ! Δὲν μὲ βοηθᾶτε ὅμως νὰ διώξουμε ἀπὸ 'δῶ αὐτὸν τὸν χωριάτη—κι' ἔδειξε τὸν χωρικὸ—ποὺ δὲν στέκει νὰ κάνῃ παρέα μὲ ἄρχοντες, σὰν καὶ σᾶς ;

Οἱ ἄλλοι κολακεύτηκαν ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Μεκτὶρ κι' ἔδιωξαν ἀμέσως τὸν χωρικὸ μὲ τὶς κλωτσιές.

—Ἄχ ! πολυχρονεμένοι μου ἀφεντάδες, ἐξηκολούθησε τότε ὁ κηπουρός, τί εὐτυχὴς ποὺ εἶμαι ποὺ σᾶς βλέπω στὸν κῆπο μου καὶ μπορῶ καὶ κουβεντιάζω μαζύ σας. Ὁ δερβίσης εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ κι' ὁ γιατρὸς ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας. Ὅσο γιὰ τὸν στρατιώτη...μὰ μοῦ φαίνεται πὼς διαλέγει γιὰ τὸν ἑαυτό του τὰ καλλίτερα φροῦτα. Μά, τί θὰ μείνῃ λοιπὸν γιὰ τοὺς ἐξοχωτάτους, ἂν φᾶς ἐσὺ τὰ καλλίτερα φροῦτα, φίλε μου ;

Οἱ δυὸ σοφοὶ συνεφώνησαν μαζύ του καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ στρατιώτης ἔπαιρνε τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε πάρει κι' ὁ χωρικός.

Τότε ὁ Μεκτὶρ θυμήθηκε πὼς κάπου ἀλλοῦ εἶχε συναντήσει τὸν γιατρό.

—Δὲν εἶσαι σύ, τὸν ρώτησε, ποὺ λίγο ἔλειψε ἄλλοτε νὰ μὲ στείλῃς ἄναυλα στὸν ἄλλο κόσμο, ὅταν σὲ φώναξα νὰ μὲ γιατρέψῃς ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια ;

—Ποιός ; Ἐγώ ; διαμαρτυρήθηκε ὁ γιατρός. Πρώτη φορὰ σὲ βλέπω !...

—Δὲν πειράζει... Θὰ ἦτανε κανένας ὅμοιός σου ! Τὸ ἴδιο κάνει. Καὶ μὲ τί δικαίωμα λὲς πὼς μπορεῖς νὰ γιατρέψῃς ἕναν ἄνθρωπο ; Μονάχα ὁ Θεὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γιατρεύῃ τοὺς ἀνθρώπους...Ψέμματα, δερβίση μου ;

Ὁ δερβίσης ἀναγκάστηκε νὰ συμφωνήσῃ μαζύ του καὶ στὸ τέλος τὸν ἔβγαλαν καὶ τὸν γιατρὸ ἔξω.

Ὅταν ὁ Μεκτὶρ γλύτωσε κι' ἀπὸ τὸν τρίτον ἐπιδρομέα, πῆγε στὴν καλύβα του, πῆρε ἕνα μπαστοῦνι καὶ ὕστερα πλησίασε τὸ δερβίση.

—Εἶν' ἀλήθεια, τὸν ρώτησε, πὼς ἡ θρησκεία μᾶς ἀπαγορεύει νὰ κλέβουμε τὴν περιουσία τοῦ διπλανοῦ μας ;

—Ναί !

—Τότε μὲ ποιὸ δικαίωμα μοῦ τρῶς τὰ φροῦτα μου ;

Ὁ δερβίσης ἀνεγνώρισε τὸ σφάλμα του κι' ἔφυγε μόνος του, μὲ σκυφτὸ κεφάλι.

Κι' ἔτσι ὁ Μεκτίρ, χάρις στὴν πονηρία του, γλύτωσε ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς αὐτούς !

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Οἱ γυναῖκες κι' οἱ γιατροὶ εἶνε οἱ μόνοι ποὺ ξέρουν πόσο εἶνε χρήσιμο κι' εὐεργετικὸ στοὺς ἀνθρώπους τὸ ψέμμα.

— Ὅπως θάλλουν τὰ λουλούδια, ἀνοίγοντας τὰ πέταλά τους κάτω ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικον ἥλιο, ἔτσι καὶ οἱ δυνάμεις τῆς καρδιᾶς ἀναπτύσσονται στὴν εὐτυχία καὶ στὸν ἔρωτα.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Δ. ΓΙΟΒΑ
ΕΡΜΟΥ—ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ (ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΤΕΝΑ 4). Τηλέφων. 31 - 926

Σύστημα διδασκαλίας γεωμετρικῆς κοπτικῆς ἁπλοῦν καὶ λίαν εὔληπτον διὰ πᾶσαν νέαν ἔστω καὶ μὴ ἀσχοληθεῖσαν ποτὲ εἰς τὴν Ραπτικήν. Ταχυτάτη καὶ τελεία κατάρτισις. Εἰδικὰ τμήματα ἀρχαρίων, προχωρημένων — πρακτικῶν ραπτριῶν. Ἐπαγγελματικὴ ἐξάσκησις τόσον εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ραπτρίας ὅσον καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν ἐργαστηρίου. Αἱ ἤδη ἐξασκοῦσαι τὸ ἐπάγγελμα τῆς ραπτρίας πρακτικῶς, τελειοποιοῦνται εἰς τὴν γεωμετρικὴν κοπτικὴν ταχύτατα καὶ ἀκόπως.

Μαθήματα συνεχῆ κατὰ τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ ἐργαστηρίου.

Νυκτερινὰ μαθήματα διὰ τὰς ἐργαζομένας. Εἰδικαὶ ὧραι διδασκαλίας ραπτριῶν. Αὐστηρῶς Οἰκογενειακὸν Οἰκοτροφεῖον. Ζητήσατε κανονισμόν.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ — ΓΙΝΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

ΤΗΣ ΑΛΙΣ ΜΑΝΤΖΑΡ

Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

> «Τόσο στὴ γυναῖκα ὅσο καὶ στὸν ἄνδρα τὸ γεροδεμένο σφιχτὸ σῶμα εἶνε ὡραιότερο καὶ ἀπὸ τὸ πιὸ ἑλκυστικὸ πρόσωπο». WALT WHITMAN

Παρακαλοῦμε τὶς ἀναγνώστριες νὰ προσέξουν πολὺ τὴν σελίδα αὐτὴ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς ποὺ ἡ «Γυναῖκα» θὰ προσφέρῃ ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός.

Θὰ τοὺς δώσῃ γνώσεις ἀπαραίτητες, θὰ τοὺς διδάξῃ μιὰ σειρὰ ἀσκήσεις πρακτικές, ἐφαρμόσιμες, ὡραιότατες.

Ἡ Ἀλὶς Μάντζαρ εἶναι μιὰ γυναῖκα μεγαλοφυής, ποὺ κατέχει ὅσο καμμιὰ ἄλλη τὸ θέμα της καὶ ξέρει νὰ διδάσκῃ ἁπλᾶ καὶ καταληπτὰ καὶ ξέρει νὰ μιλᾷ στὶς γυναῖκες καὶ νὰ τὶς πείθῃ. Τὰ ἄρθρα καὶ οἱ ἀσκήσεις τῆς Ἀλὶς Μάντζαρ θὰ σᾶς δώσουν πρακτικὰ ἐκεῖνο ποὺ κάθε μοντέρνα γυναῖκα ἐπιθυμεῖ: καλὸ σῶμα καὶ ὑγεία. Θεωροῦμε ἐντελῶς εὐτυχῆ τὴν ἔμπνευσι νὰ σᾶς προσφέρωμε αὐτὴν τὴν ὑπηρεσία. Σκοπός μας εἶναι νὰ σᾶς τέρψωμε καὶ νὰ σᾶς διδάξωμε, νὰ σᾶς διασκεδάσωμε καὶ νὰ σᾶς δείξωμε πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχισμένη καὶ ὡραία μιὰ γυναῖκα.

Κάθε σειρὰ ποὺ γράφεται στὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἐμπνέεται ἀπὸ τέτοια ἰδανικά, γιατὶ θάρρος καὶ δύναμι στὸ ἔργο μας μᾶς δίνει πάντα ἡ δική σας ἀγάπη καὶ ὑποστήριξις ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες.

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΕΙΝΕ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ο ΣΚΟΠΟΣ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς ἦταν πάντα νὰ μεγαλώσῃ μιὰ γενεὰ ὡραία καὶ ἱκανὴ νὰ δράσῃ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἄνθρωπος διάγει τὴν ζωὴ τοῦ πολιτισμένου, ὤφειλε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν σωματικὴ ἀγωγὴ καὶ τὸ ἔκαμε.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ποτὲ δὲν εἶχε παρουσιασθῇ τόσο ἔντονο καὶ τόσο ἐνδιαφέρον ὅσον μετὰ τὸν μεγάλο πόλεμο. Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι μία περίοδος κρίσεων, οἰκονομικῶν, σωματικῶν, ἠθικῶν. Λίγες γενεὲς εἶχαν τόση ἀνάγκη, ὅσο ἐμεῖς σήμερα, νὰ ξαναφτιάξουν ἕνα κόσμο καὶ νὰ γίνουν εὐτυχεῖς μέσα σ' αὐτόν.

Τὸ ἔργο ὅμως αὐτὸ χρειάζεται νὰ τὸ πάρῃ στὰ χέρια της μιὰ γενεὰ δυνατή, ὑγιής, ἰσορροπημένη σωματικὰ καὶ ἠθικά. Ὥστε ἡ ὑγεία εἶναι ἕνα καθῆκον ἀπέναντι στὸν ἑαυτό μας καὶ ἀπέναντι στὶς μέλλουσες γενεές. Κι' ἀκόμα θἄλεγα, πὼς καὶ νὰ εἶσαι ὡραία κι' αὐτὸ εἶναι καθῆκον! Οἱ δύο αὐτὲς ἔννοιες: ὠμορφιὰ καὶ ὑγεία δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα παρὰ ἀποτέλεσμα σωματικῆς ἀγωγῆς.

Μὲ τὴν σωματικὴ ἀγωγὴ μπορεῖ ἀκόμη καθεὶς νὰ καλλιτερέψῃ τὴν ὑγεία του καὶ νὰ μακρύνῃ τὴν ζωή του. Εἶναι ψέμμα πὼς γερνῶντας πρέπει νὰ γίνῃ κανεὶς ἄσχημος καὶ ἀρρωστιάρης. Φυσικὰ μὲ τὴν ἡλικία τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα ἀλλάζουν καὶ ἡ γοητεία τῶν νειάτων φεύγει.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσχήμια τὰ γηρατειά.

Τὰ γηρατειὰ δὲν εἶναι ἀτέλεια. Μπορεῖ κανεὶς νὰ διατηρήσῃ ἕως τὴν στερνὴ μέρα τῆς ζωῆς του, σῶμα στητὸ καὶ γερό, μέλη εὐκίνητα, μῦς δεμένους καὶ τὸ πρόσωπο παρὰ τὶς ρυτίδες, μπορεῖ νὰ φέρῃ τὴν ἔκφρασι μιᾶς πλούσιας σὲ πεῖρα ζωῆς.

Ἕως τώρα συνήθισαν νὰ λένε: «Στόλισε, κάνε εὐχάριστο τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖς». Σήμερα ὅλοι προσθέτουν: «Στόλισε τὸν ἑαυτό σου μὲ ὑγεία καὶ ὠμορφιά, γίνου εὐχάριστη στὸ περιβάλλον σου, στὴν πόλι ποὺ ζῇς, ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Αὐτὸ εἶναι ὁ πρῶτος αἰσθητικὸς κανόνας τῆς κοινωνικῆς συμβιώσεως.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες λάτρευαν τὴν σωματικὴ ὠμορφιὰ κι' εἶχαν γύρω τους μοντέλλα ζωντανὰ ποὺ μὲ τὴν γυμναστικὴ καὶ τὸν χορὸ ζητοῦσαν τὴν τελειότητα.

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου δὲν ἔγινε ἁπλῶς καὶ κατὰ τύχην. Ἦταν σὰν ἀποτέλεσμα φροντίδων καὶ ἀγωγῆς αἰώνων γιὰ τὸ ὡραῖον.

Λίγοι ἄνθρωποι κατάλαβαν πλέρια πὼς ἡ ζωὴ τῶν πόλεων ποὺ ζοῦμε εἶναι ἔδαφος στεῖρο ποὺ δὲν δίνει πιὰ Ἀφροδίτες.

Ὅλα τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ ἐλαττώματα τῆς ἐποχῆς μας ἀφίνουν τὰ ἴχνη τους ἐπάνω μας. Ἄμεσο ἀποτέλεσμά τους εἶναι οἱ νερουλοὶ μῦς, τὰ πεσμένα στήθη, ὁ σκαμένος θώρακας, ἡ πλατυποδία καὶ ἄλλες ἄπειρες ἀρρώστειες τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἡ ἀνικανότης γιὰ τεκνοποίησι κλπ.

Οἱ ἴδιες παρατηρήσεις μποροῦν νὰ γίνουν γιὰ τὶς γυναῖκες ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο, ἀλλάζουν μόνον τὰ αἴτια. Ἀπὸ τὴν μιὰ εἶναι ἡ ἔκλυτη ζωή, ἡ ἀδράνεια, τὸ κακὸ ντύσιμο, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ξεθεωτικὴ ἐργασία, ἡ πολὺ πρωϊνή, χωρὶς ἀνάπαυσι κλπ.

Καὶ ὅμως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς παρ' ὅλο ποὺ σήμερα οἱ γυναῖκες δὲν ζοῦν τὴν ἴδια ἥσυχη ζωὴ σὰν τὶς γιαγιάδες τους, μένουν περισσότερον καιρὸ νέες καὶ ὡραῖες. Στὴν προηγούμενη γενεὰ μιὰ γυναῖκα 30 ἐτῶν δὲν ἦταν ὁλότελα νέα. Ἐνῷ μιὰ γυναῖκα 40 ἐτῶν σήμερα θεωρεῖται καὶ εἶναι ἀκόμα νέα.

Ἄλλοτε δὲν ἦταν μόνο ἀπὸ τὴν ἡλικία ποὺ ἔκριναν μιὰ γυναῖκα. Μιὰ γυναῖκα 40 ἐτῶν γερνοῦσε ἠθικὰ καὶ ἀπαρνιότανε τὰ δικαιώματά της στη ζωή. Τὸ μόνο ποὺ τῆς ἔμενε ἦταν τὸ σπίτι ὅπου ἔννοιωθε πὼς εἶναι λίγο χρήσιμη ἀκόμα. Κι' ἔτσι μαράζωνε καὶ γερνοῦσε. Ἡ σημερινὴ ὅμως γυναῖκα καὶ σωματικὰ καὶ ἠθικὰ ζῇ μιὰ ζωὴ ἔντονη καὶ ἐνεργητικὴ ποὺ τὴν κρατᾷ νέα καὶ ὤμορφη.

Κυττάξετε μιὰ γυναῖκα τῆς ὑπαίθρου καὶ μιὰ ποὺ ζῇ σὲ μεγαλούπολι. Ἡ πρώτη ἔχει τὴν τύχη νὰ ἀναπνέῃ καθαρώτερο ἀέρα. Καὶ ὅμως πόσο πιὸ γρήγορα γερνᾷ! Ἡ ζωή της περνᾷ μονότονα καὶ μίζερα: οἰκιακὲς ἀσχολίες, ζωὴ στενή, μικροϊστορίες καὶ κουτσομπολιά, κανένα πνευματικὸ ἐνδιαφέρον, καμμιὰ προσπάθεια διατηρήσεως τῆς κομψότητος. Ἡ γυναῖκα τῆς μεγαλουπόλεως, καὶ μονταὶν ἂν εἶναι ἀκόμα, κι' ἂν περνᾷ τὴ ζωή της μὲ ψευτοασχολίες, μόνο μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι παίρνει μέρος στὸν δυναμικὸ στρόβιλο τῆς ζωῆς, διατηρεῖ περισσότερο τὴν ἐλαστικότητά της. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἠθικὸς παράγων.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ διατηρηθῇ γερό, νέο καὶ ὡραῖο τὸ σῶμα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ γυμναστική, ἀπὸ ἀέρα, ἀπὸ κίνησι. Οἱ κλειδώσεις καὶ οἱ μῦς πρέπει νὰ κινοῦνται καὶ νὰ ἐργάζωνται. διαφορετικὰ σκουριάζουν ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἀχρησιμοποίητη κλειδαριά.

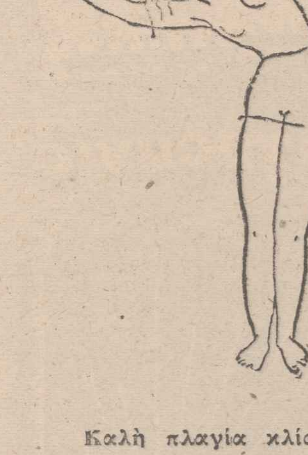

Καλὴ πλαγία κλίσις

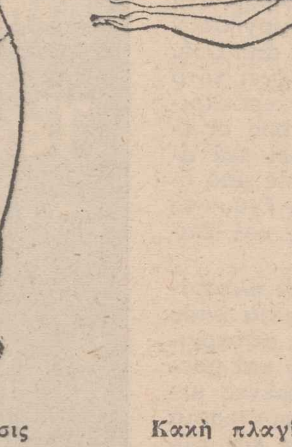

Κακὴ πλαγία κλίσις

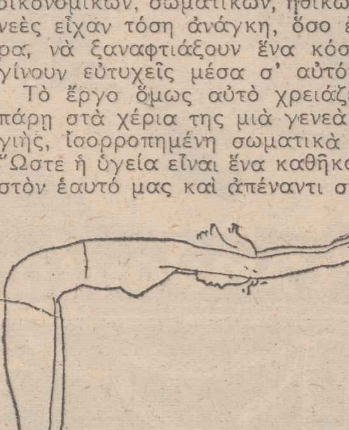

Πῶς πρέπει νὰ στέκεται τὸ σῶμα γιὰ νὰ διαγράφῃ κύκλον, πρὸς τὰ ἐμπρός.

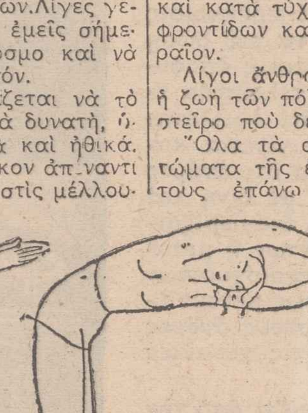

Ἀπὸ πλαγίως πρὸς τὰ ἐμπρός.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΩΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Ἀπὸ τὰ δύο χιλιάδες γυμνάσματα τῆς μεθόδου μου, θὰ σᾶς δίνω κάθε φορὰ τὶς ἀσκήσεις ἐκεῖνες ποὺ νομίζω ἁπλούστερες καὶ ἐντελῶς ἐκτελέσιμες.

Τὰ γυμνάσματά μου τὰ χώρισα σὲ γκροὺπ, ἔτσι ὥστε κάθε μιὰ θὰ παίρνῃ ἐκεῖνο ποὺ τῆς χρειάζεται.

Ὡστόσο δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι κατὰ βάθος πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα μὲ ὅλους τοὺς μῦς τοῦ σώματος, ἐὰν θέλωμε νὰ τὸ γυμνάσωμε πραγματικά. Καὶ βέβαια αὐτὸ δὲν ἀποκλείει νὰ προσέχωμε ἰδιαιτέρως τοὺς μῦς ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη προσοχῆς, εἴτε γιατὶ εἶναι ἀτροφικοί, εἴτε γιατὶ πάσχουν ἀπὸ ὑπερτροφίαν.

Γιὰ κάθε γύμνασμα πρέπει μιὰ γιὰ πάντα νὰ ἐκτεθοῦν οἱ ἑξῆς ὅροι:

1ον) Κάθε σωματικὴ ἄσκησις πρέπει νὰ γίνεται στὸ ὕπαιθρο ἢ ἐμπρὸς σὲ παράθυρο.

2ον) Ἡ γυμναστικὴ πρέπει νὰ γίνεται χωρὶς κανένα ροῦχο ἢ τοὐλάχιστον μὲ γυμνὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος, χωρὶς παπούτσια, ἐμπρὸς σ' ἕναν καθρέπτη γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐπθεωρῇ κάθε μιὰ τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀσκήσεων

3ον) Κάθε γύμνασμα πρέπει νὰ γίνεται ὅσο τὸ δυνατὸν σιγώτερα. Καλλίτερα μιὰ φορὰ καὶ ἀργὰ παρὰ τρεῖς φορὲς καὶ γρήγορα. (Δὲν ἐννοῶ τὰ γυμνάσματα ποὺ θὰ σᾶς ζητῶ νὰ τὰ κάμετε γρήγορα).

4ον) Ὅταν ἐκτελεῖτε ἕνα γύμνασμα πρέπει νὰ εἶσθε συγκεντρωμένος μὲ τὴν προσοχὴ ὁλόκληρη ἐστραμένη πρὸς τοὺς μῦς ἐκείνους ποὺ εἰδικὰ γυμνάζομε.

5ον) Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεχνᾶτε τὴν ἀναπνοὴ γυμναζόμενες. Πρέπει νὰ προσέχετε τὴν ὥρα τῆς συσπάσεως τῶν μυῶν νὰ εἰσπνέετε καὶ τὴν ὥρα τῆς χαλαρώσεως νὰ ἐκπνέετε. Ὕστερα ἀπὸ κάθε γύμνασμα τρεῖς εἰσπνοὲς ξεκουράζουν τὴν καρδιὰ καὶ τοὺς πνεύμονας.

Προσπαθῶ νιὰ νὰ γίνωμαι καταληπτὴ νὰ μὴν μεταχειρίζωμαι νέους ὅρους. Πρέπει ὡστόσο νὰ σᾶς ἐξηγήσω μερικὰ φαινόμενα:

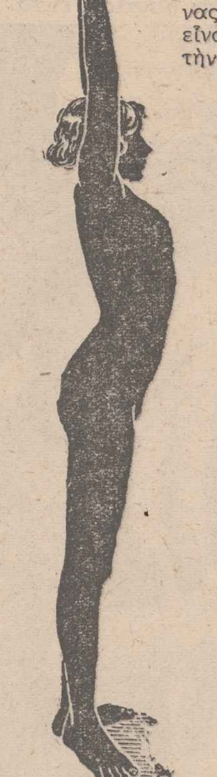

Κακὴ στάσις

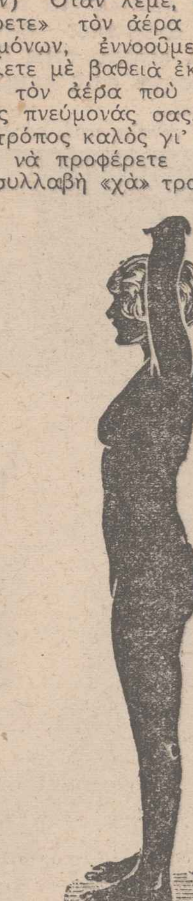

Στάσις κατὰ τὸ σουΐδικ. σύστημα

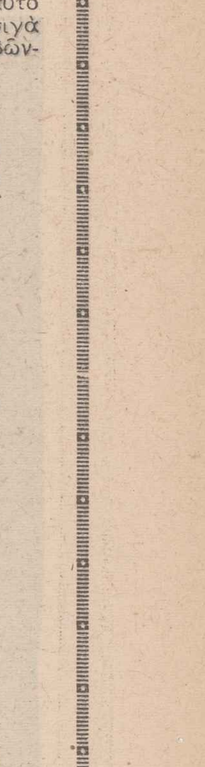

Ἔτσι πρέπει νὰ στεκώμεθα

1ον) Ὅταν λέμε, «τρομπάρετε» τὸν ἀέρα τῶν πνευμόνων, ἐννοοῦμε νὰ βγάλετε μὲ βαθειὰ ἐκπνοὴ ὅλον τὸν ἀέρα ποὺ μένει στοὺς πνεύμονάς σας. Ἕνας τρόπος καλὸς γι' αὐτὸ εἶναι νὰ προφέρετε σιγὰ τὴν συλλαβὴ «χὰ» τραβῶντας τὸ «α» ἕως ὅτου ἀδειάσουν ὁλότελα οἱ πνεύμονες.

2ον) Μὲ τὴν λέξιν ἐνεργοποίησι ἐννοῶ τὴν συνειδητὴ συστολὴ τῶν μυῶν, μὲ προσοχὴ ἐστραμένη πρὸς τὴν πρᾶξι αὐτήν.

3ον) Χαλάρωσις σημαίνει ὅτι ἀφίνομε συνειδητὰ τοὺς μῦς νὰ χαλαρωθοῦν. Ἡ χαλάρωσις ἀναπτύσσει τὴν εὐκαμψία τοῦ σώματος, γρηγορεύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἡ χαλάρωσις ἀναπαύει ἐπίσης τοὺς μῦς.

Γυναικεῖος σκελετός.

4ον) Ἡ ἀντίστασις, ὑποχρεώνει τοὺς μῦς νὰ ἐργασθοῦν περισσότερο. Ὑπάρχουν συστήματα ὅπου μεταχειρίζονται διάφορες ἀντιστάσεις ἢ μπάντες ἐλαστικὲς ἢ σιδερένια ἐργαλεῖα. Ἐμεῖς ἂν καὶ δὲν μεταχειριζόμεθα ποτὲ ἐργαλεῖα, ὡστόσο βάζομε σὲ κίνησι ὡρισμένους μας μῦς γιὰ νὰ προκαλέσωμε ἀντίστασι. Π. χ.

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 21ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΤΑ 7 ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ

Φῶς στὰ ἀξεδιάλυτα σκοτάδια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῆς ψυχῆς

Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν ἴσως ἀρκετὰ σκεφθῇ πόσο μεγάλο ρόλο παίζουν στὴν ζωὴ των οἱ μικροὶ ἐντὸς τοῦ σώματός των ἀδένες ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως.

Κάθε πρᾶξις των, κάθε σκέψις των ἔχει ἄμεση ἐξάρτησι ἀπὸ τὴν καλὴ ἢ κακὴ λειτουργία τῶν ἀδένων αὐτῶν.

Οἱ ἄνθρωποι κάνουν ἁμαρτήματα γιατὶ κανείς τους δὲν ἔχει τελεία ἰσορροπία στὶς ἐκκρίσεις ἐσωτερικῶν ἀδένων.

Κι' αὐτὸς ποὺ λέγεται δίκαιος, ἑπτὰ φορὲς τοὐλάχιστον τὴν ἡμέρα ἁμαρτάνει.

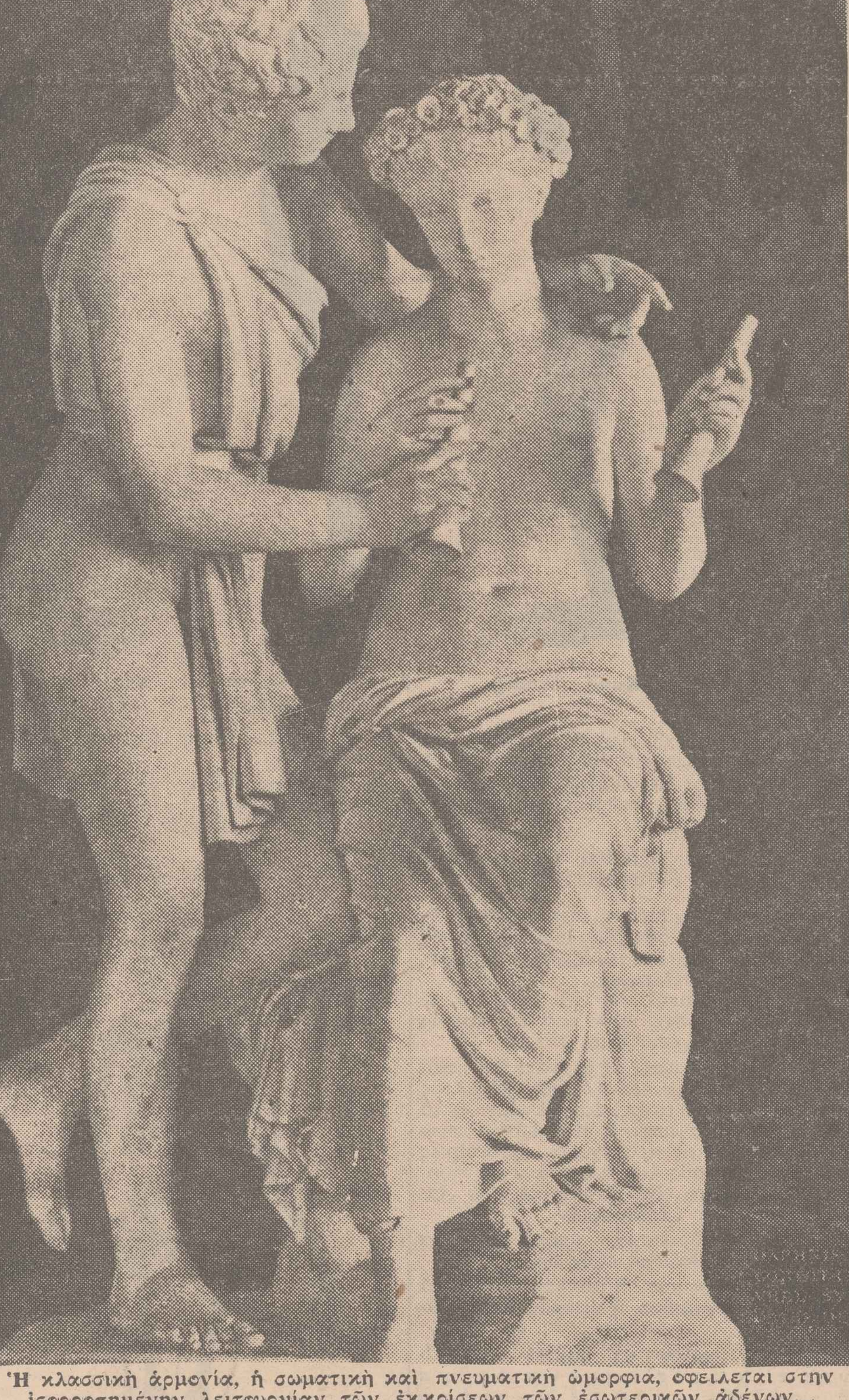

Ἡ κλασσικὴ ἁρμονία, ἡ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ὡμορφιά, ὀφείλεται στὴν ἰσορροπημένην λειτουργίαν τῶν ἐκκρίσεων τῶν ἐσωτερικῶν ἀδένων...

Ἀφήνω πιὰ τοὺς ἄλλους τῶν ὁποίων οἱ ἁμαρτίες μένουν πάντα ἀμέτρητες.

Θὰ πάρω μερικὰ ἁμαρτήματα ἀπ' αὐτὰ ποὺ μᾶς συμβαίνουν κάθε ὥρα καὶ ποὺ θέλομε νὰ τὰ ὀνομάζωμε ἐλαττώματα.

Ἡ ἀλαζονεία, ἡ τσιγκουνιά, ἡ χλιδή, ὁ φθόνος, ἡ λαιμαργία, ἡ τεμπελιά, ὁ θυμὸς εἶναι ἀρρώστειες ποὺ προέρχονται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ κακὴ λειτουργία τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεων καὶ ποὺ θεραπεύονται.

Ὁ ἄνθρωπος στὴν ζωή του, γιὰ τὴν ἐξωτερίκευσι καὶ τῆς πιὸ μικρῆς του σκέψεως ποὺ θὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν δρᾶσι, μεταχειρίζεται τὸν ἐγκέφαλό του καὶ τὰ νεῦρα του, τῶν ὁποίων τὴν τελικὴ ἁρμονία κανονίζουν οἱ ὁρμόνες. (Ὁρμόνες εἶναι οἱ ἐκκρίσεις τῶν ἀδένων). Οἱ ὁρμόνες ἐπίσης συντείνουν στὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἐμβρύου μέσα στὰ σπλάγχνα κάθε μητέρας καὶ πολλὲς φορὲς ἡ ἀνεπάρκειά τους μπορεῖ νὰ φέρῃ ἕνα παιδὶ τερατῶδες.

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα δίνεται ἰδιαιτέρα προσοχὴ στὴν περίοδο αὐτὴ τῆς μητρότητος καὶ ἡ ὀποθεραπεία ποὺ συνηθίζεται διορθώνει ἀκόμα κι' αὐτὲς τὶς ἀπὸ κληρονομικότητα τάσεις.

Γιὰ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο εὐτυχῆ μέσα στὸν Ἐπίγειο Παράδεισο, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ ἔχῃ πλήρη ἰσορροπία στὶς ἐσωτερικές του ἐκκρίσεις. Γιατὶ μόνο τότε θὰ ἔχῃ ὑγεία, ὡμορφιά, φρονιμάδα, καλωσύνη καὶ ζωντάνια.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν γεννᾶται, μπορεῖ νὰ φέρῃ ἀπὸ κληρονομικότητα διάφορες ἀνεπάρκειες τῶν ἐσωτερικῶν του ἀδένων : ἡπατικές, θυρεοειδεῖς, ἀνεπάρκεια τῶν ἐπινεφριδίων, τῆς ὑποφύσεως τοῦ παγκρέατος. Οἱ ἀνεπάρκειες αὐτὲς θεραπεύονται καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπανευρίσκει τὴν σωματικήν του ὑγεία καὶ τὴν πνευματική του δύναμι.

Ὑπάρχουν σὲ κατάστασι σκόνης διάφοροι ὁρμόνες ποὺ θὰ πρέπει ἐὰν τὶς ἔχωμε ἀνάγκη νὰ μὴν παραμελοῦμε νὰ συμβουλευώμεθα τὸ γιατρό μας καὶ νὰ τὶς παίρνωμε.

Ἡ **Ἀλαζονεία**, ποὺ συνίσταται στὸ νὰ ἐξυψώνῃς τὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ ὑποτιμᾷς τοὺς ὁμοίους σου, ὀφείλεται σὲ ἐντατικὴ λειτουργία ὅλων τῶν ἀδένων ποὺ ἐπιτείνουν τὴν ἀρρενωπὴ διάθεσι τοῦ ἀτόμου. Τέτοιοι ἀδένες εἶναι : ἡ ὑπόφυσις, ὁ θυρεοειδής, τὰ ἐπινεφρίδια, οἱ γενετήσιοι ἀδένες. Τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀλαζονείας φεύγει μὲ τὴν παρέλευσι τῆς ἡλικίας, πρῶτον γιατὶ ἀναπτύσει ἡ πεῖρα κάποια λογικὴ στὸν ἄνθρωπο καὶ δεύτερον γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς σημειώνει μιὰ ἐλάττωσι στὶς ὁρμόνες, πρᾶγμα ποὺ ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα τὴν λογικότητα.

Ἡ ζωὴ τὴν ὥρα τῆς πιὸ μεγάλης της ἐντατικότητος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λίγη τρέλλα, τρέλλα ποὺ ἐκδηλώνεται διὰ μέσου τῆς ζωῆς τῆς νεότητος. Τὴν διαφύλαξι τῶν νέων τὴν ἀναλαμβάνει κάπως ἡ ἀλαζονεία καὶ κάποια ὑπερβολὴ ἀνδρισμοῦ κατὰ τὴν περίοδο αὐτήν. Ἔπειτα ὅταν ἔλθει ἡ ἡλικία καὶ κυκλοφορήσουν λιγώτερες ὁρμόνες στὸν ὀργανισμό, παύει ἡ μεγάλη αὐτοπεποίθησις καὶ ἡ μεγάλη αἰσιοδοξία. Τότε ἐμφανίζεται :

Ἡ **Τσιγκουνιὰ** σὰν μιὰ ἀνάγκη ὑπερασπίσεως τοῦ ἀτόμου ποὺ σ' ὅλη του τὴν ζωὴ μάζευε χρήματα γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ τὴν ὥρα τῆς ἀδυναμίας του καὶ τῶν γερατειῶν του. Μαζεύοντας, ὅλο καὶ οἰκονομῶντας ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἡλικία ξεχνᾶ τὸν σκοπὸ τῆς οἰκονομίας ἡ ὁποία τότε παίρνει τὸ δρόμο τῆς τσιγκουνιᾶς.

Ἡ **Χλιδὴ** καὶ ἡ ἀγάπη τῆς πολυτέλειας καὶ τῶν ἀπολαύσεων στὴν ὁποία ἡ φαντασία βοηθουμένη ἀπὸ τὸ ἔνστικτο, παίζουν μεγάλο ρόλο, ἐξάπτει συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα τὴν ἐπιθυμία, τὸν πόθο τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους. Μιὰ ὑπερέκκρισις τοῦ θυρεοειδοῦς, τῆς ὑποφύσεως, τῆς ὠοθήκης στὴ γυναῖκα, μποροῦν νὰ δημιουργήσουν ἕναν τύπο παθητικό, ξέχειλο ἀπὸ ζωή. Ἡ ἀγάπη τῶν ἀπολαύσεων ἔχει τόνο λεπτότατο σὲ ὅσους ἔχουν ὑπερέκκρισι τοῦ θυρεοειδοῦς, ἀντιθέτως οἱ ἔχοντες ἔλλειψιν εἶναι ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι τύποι. Οἱ πάσχοντες ἀπὸ ὑπερέκκρισι τῶν ἐπινεφριδίων ἔχουν τὰ γενετήσιο ἔνστικτο ζωῶδες καὶ ἐπιβλητικό.

Ὡρισμένες γυναῖκες ὅταν πλησιάζουν νὰ φθάσουν τὴν ἡλικία ὅπου παύουν τὰ ἔμμηνα, γίνονται αὐταρχικὲς καὶ ἀνδροποιοῦνται, ἐνῷ καὶ μορφολογικῶς παθαίνουν ὡρισμένες μεταλλαγές. Ἀναζητοῦν τὴν συντροφιὰ ἀνδρῶν πολὺ λίγο δυνατῶν καὶ αὐταρχικῶν καὶ γυναικῶν ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ παίξουν ρόλο ἀνδρικό. Ἀντίθετα στὸν ἄνδρα ἡ ὑπερέκκρισις τοῦ θυρεοειδοῦς μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ γυναικεῖο χαρακτῆρα, τάσεις ὁμοφυλοφιλίας. Γι' αὐτὴν τὴν τελευταία ἔχει πλέον ἐξακριβωθῆ ὅτι ὀφείλεται σὲ ὁρμόνες. Τὸ πρᾶγμα γίνεται καταληπτότερον δεδομένου ὅτι ἄνδρες καὶ γυναῖκες γεννῶνται μὲ ἴχνη καὶ τῶν δύο μαζὺ φύλων καὶ διαχωρίζονται ἀργότερον, ἀτροφούντων ἢ μετατιθεμένων τῶν μὲν καὶ ὑπερισχυόντων τῶν δέ. Πολλὲς φορὲς ὅμως μένουν ὑπολείμματα ποὺ δίνουν στοὺς ἄνδρες γυναικεῖες τάσεις καὶ στὶς γυναῖκες ἀνδρικές.

Ἡ **Ἐπιθυμία** ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ἱκανοποιήσεως ὡρισμένων ζωτικῶν ἀναγκῶν καὶ γίνεται ἁμάρτημα ὅταν τὸ ἄτομον ἐπιθυμεῖ ἕνα ἀντικείμενο τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ἀξίζει. Τὸ παιδὶ ἐπιθυμεῖ ὅ,τι κι' ἂν δῆ : παιχνίδια, φαγώσιμα. Ἡ ἐπιθυμία μάλιστα αὐτὴ μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἕως τὴν βουλιμία ἐξ αἰτίας κακῆς λειτουργίας τοῦ θυρεοειδοῦς ἢ καὶ ἀντιθέτως σὲ πλήρη ἀνορεξιά.

Ἡ ἐπιθυμία, ποὺ ὅταν ὑπάρχει μὲ μέτρο μπορεῖ νὰ δώσῃ τὶς καλλίτερες ἐπιτυχίες στὴν ζωή, κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀποτύχουν ὅταν ἐγγίσῃ τὸν φθόνο ἐξ αἰτίας κακῆς λειτουργίας τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεων.

Ἡ ἐπιθυμία γιὰ πολυτελεῖς τουαλέττες, γιὰ πλούτη, γιὰ τραπέζια καὶ φαγοπότια συχνὰ γεννιέται σὲ ἀνθρώπους ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἀνισορροπία τῶν ὁρμόνων.

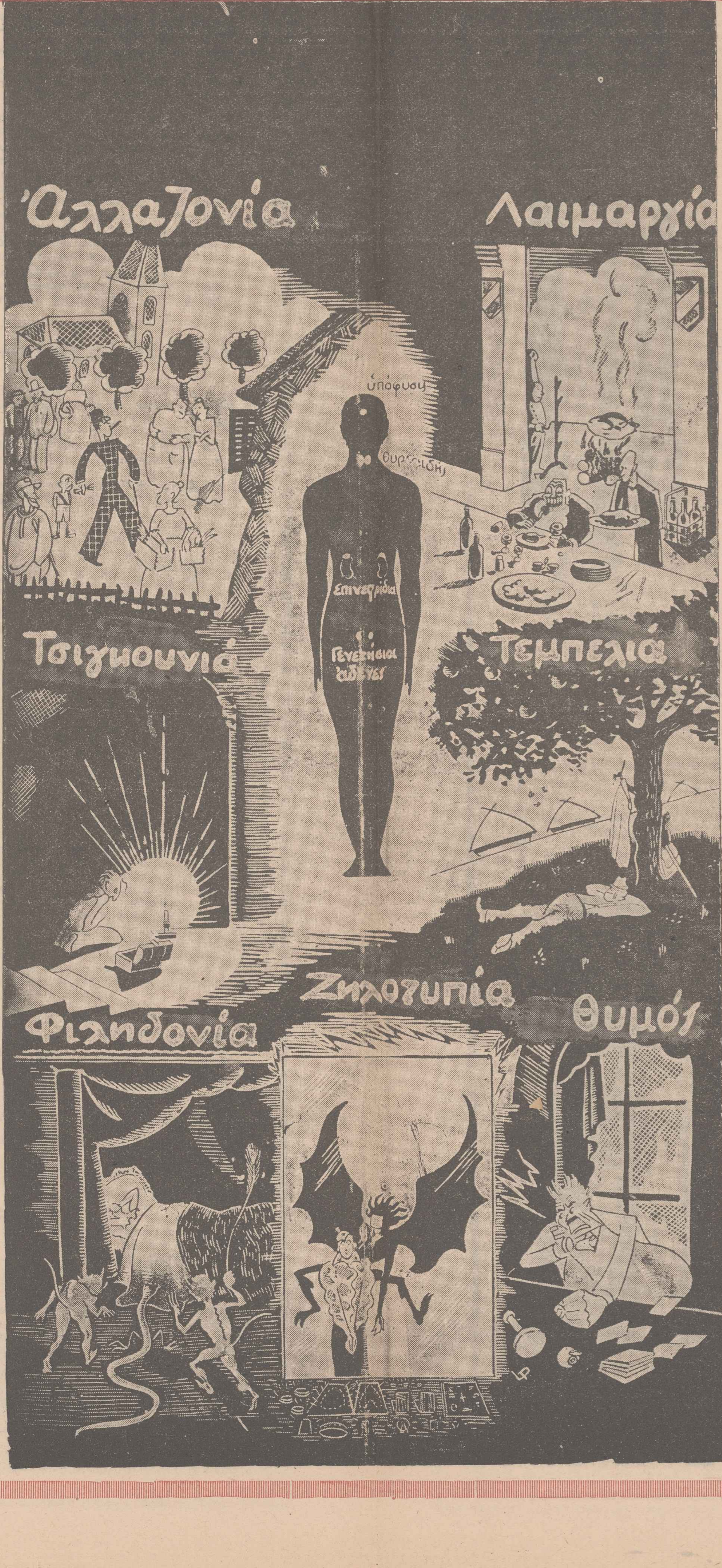

Ἡ **Λαιμαργία** εἶναι μιὰ μορφὴ τῆς πείνας καὶ τῆς ὀρέξεως, ποὺ μᾶς σπρώχνει νὰ τρῶμε γιὰ νὰ ζοῦμε καὶ ποὺ καταντᾶ τὸ ἁμάρτημα τῆς λαιμαργίας ὅταν ἀρχίζει κανεὶς νὰ ζῇ γιὰ νὰ τρώῃ, ἐνῷ τὸ νὰ ἀρκούμεθα σὲ μιὰ ἁπλὴ ζωὴ εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον σωματικῆς καὶ ἠθικῆς ἁρμονίας. Εἶναι γνωστὸν πὼς ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ παγκρέατος ἢ ὁ διαβήτης δίνουν μιὰ πεῖνα καὶ μιὰ δίψα συνεχῆ. Ἡ ἴδια πεῖνα βρίσκεται στοὺς πάσχοντας ἀπὸ ὑπερέκκρισι τοῦ θυρεοειδοῦς καὶ οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλην τὴν τροφὴ ποὺ παίρνουν, μένουν ἀδύνατοι, γιατὶ σ' αὐτοὺς οἱ καύσεις εἶναι πολὺ ἔντονες καὶ καταναλίσκουν ὅλα ὅσα ρίχνονται στὸν ὀργανισμό.

Ὁ **Θυμὸς** εἶναι ἡ συνήθης κατάστασις τῶν πασχόντων ἀπὸ ὑπερέκκρισι τοῦ θυρεοειδοῦς καὶ ἀπὸ βρογχοκήλη. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἀνυπόφοροι γιὰ τοὺς δικούς των. Ἔχουν μίαν εὐαισθησία ἐντελῶς νοσηρά, ἀκόμα καὶ οἱ ἀλλαγὲς τοῦ καιροῦ τοὺς ταράζουν σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο.

Ἐπίσης ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ στὴν πάθησι τῶν ἀδένων τῆς ὑποφύσεως ὀφείλουν τὸν συγκρατημένο θυμώδη χαρακτῆρα τους, ἐνῷ ἀντιθέτως οἱ «φωνακλάδες» οἱ νευρικοὶ ποὺ ξεσποῦν ἀπότομα καὶ ἔντονα πάσχουν ἀπὸ ὑπερθυρεοειδίτιδα.

Μορφολογικῶς, οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἔχουν τὶς ἑξῆς ἐνδείξεις : μάτια λαμπερὰ καὶ λίγο ἐξογκωμένα καὶ μεγάλη ἐνεργητικότητα, ἀφοῦ ὁ θυρεοειδὴς εἶναι ὁ ἀδένας τῆς ἐνεργείας. Οἱ πάσχοντες ἀπὸ ὑπερέκκρισι τῆς ὑποφύσεως παθαίνουν ἕνα εἶδος «γιγαντισμοῦ»: μεγάλα χέρια καὶ πόδια, κάτω σιαγὼν ἐξογκωμένη κλπ. Ὁ Λομπρόζο λέγει πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἔχουν χέρια δολοφόνων. Δὲν εἶχαν ποτὲ διαπαιδαγωγηθῆ, θὰ πῇ ὁ συνήγορός τους, ἀλλὰ ὁ γιατρὸς θὰ προσθέσῃ: ἔπασχαν ἀπὸ ἀστάθεια τῆς λειτουργίας τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεων.

Ὁ ψυχίατρος ὅμως δὲν ἔχει κανέναν λόγο νὰ διαφωνῇ μὲ τὸν δικηγόρο γιατὶ ξέρει πόσο τὰ ψυχικὰ φαινόμενα καὶ οἱ χαρακτῆρες συνδέονται μὲ τὴν ἰσορροπία τῶν ὁρμόνων.

Ἡ **Τεμπελιὰ** εἶναι μήτηρ πάσης κακίας καὶ προέρχεται ἀπὸ τὰ ἐπινεφρίδια καὶ τὸν θυρεοειδῆ. Σὲ ὅσους ἔχουν ἀνεπάρκεια τοῦ θυρεοειδοῦς παρατηρεῖται μιὰ ἀπίστευτη βραδύτης σκέψεως καὶ κινήσεων. Ξυπνοῦν ἀργά, μὲ μάτια βαρειὰ καὶ σηκώνονται μὲ κόπο. Συχνὰ ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ἀστάθεια ὁρμόνων τὸ πρωῒ μποροῦν νὰ ἔχουν ἀνεπάρκεια τοῦ θυρεοειδοῦς, νὰ εἶναι μουδιασμένοι, ψυχροὶ καὶ ἀργοὶ στὴ σκέψι καὶ στὶς πράξεις καὶ τὸ βράδυ νὰ γίνωνται ἀπὸ ὑπερθυρεοειδίτιδα ζωηροί, θυμώδεις, μὲ μάτια λαμπερὰ καὶ δίψα ἐνεργείας. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἀγαποῦν πάντα νὰ ἐργάζωνται τὴν νύκτα γιατὶ τότε αἰσθάνονται πόθο γιὰ δράσι, ὄρεξι γιὰ δουλειά.

Ἡ θεραπεία τοῦ θυρεοειδοῦς μπορεῖ νὰ φέρῃ μιὰ ἰσορροπία στὶς ἀνωμαλίες αὐτές. Παθήσεις τῶν ἐπινεφριδίων ἐπίσης μποροῦν νὰ ἐπιφέρουν γενικὴ ἀτονία, τεμπελιὰ καὶ ἀβουλία. Τότε οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα καὶ σὲ ὅλα βρίσκουν δυσκολίες. Τὸ ἀντίθετο ὅλως ἀποτέλεσμα φέρει ἡ ὑπερέκκρισις τῶν ἐπινεφριδίων.

Αὐτὴ ἡ ἀνισορροπία στὴν λειτουργία τῶν ἀδένων ἐπιδρᾷ καὶ μορφολογικῶς ἐπάνω στὸ ἀνθρώπινο σῶμα, γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς καταντοῦν ἐντελῶς ἀστεῖοι μερικοὶ πάσχοντες. Δὲν θἄμουνα ὑπερβολικὸς ἂν ἐπαναλάμβανα σὰν τὸν ἥρωα τοῦ Ζὺλ Ρομαὶν, τὸν περίφημο γιατρὸ Κνόκ, πὼς ἐκτὸς μικρῶν ἐξαιρέσεων, σχεδὸν ὅλοι πάσχουν ἀπὸ κακὴ λειτουργία τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεων καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸ ἀκριβῶς προέρχονται οἱ ἀτομικὲς διαφορὲς καὶ ποικιλίες, κράσεως καὶ ταμπεραμέντων.

Μόνον οἱ εὐτυχεῖς κάτοχοι ἀδένων μὲ ἰσορροπημένες ἔσω ἐκκρίσεις μποροῦν νὰ εἶναι σωματικὰ ὡραῖοι καὶ ψυχικὰ δυνατοί, οὔτε πολὺ ψηλοί, οὔτε κοντοί, οὔτε πολὺ παχεῖς, οὔτε ἀδύνατοι. Οὔτε ἀλαζόνες, οὔτε τσιγκούνηδες, οὔτε φιλήδονοι, οὔτε ζηλιάρηδες, οὔτε λαίμαργοι, οὔτε θυμώδεις καὶ τεμπέληδες. Ἐὰν ὅμως πέσουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα ἢ σὲ πολλὰ μαζύ, ἂς μὴν ξεχνοῦν πὼς ἡ ἐπιστήμη καὶ κάθε ἡμέρα ρίχνει ὅλο καὶ περισσότερο φῶς σὲ ὅ,τι ἕως χθὲς ἔμενε μυστήριο, τοὺς προσφέρει τὴν περίφημη «ὀποθεραπεία».

Χωρὶς ἀμφιβολίαν οἱ πρωτόπλαστοι ἦσαν οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ἀπόλυτον ἁρμονίαν στὶς ἐκκρίσεις τῶν ἀδένων...

Ἡ ἀγωγὴ καὶ ἡ ἠθικὴ μόρφωσις συνδυασμένη μὲ τὴν «ὀποθεραπεία» θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἄλλοτε ἐπικούρειος, ἄλλοτε στωϊκή, σύμφωνα μὲ τὴν κρᾶσι τοῦ καθενός: οἱ πρῶτοι θὰ λογικεύωνται κάπως γιὰ νὰ διατηρήσουν κάπως περισσότερο τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, οἱ δεύτεροι θὰ μάθουν νὰ ὑποφέρουν μὲ περισσότερη ἐγκαρτέρησι τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς.

Οἱ ἀτέλειες τοῦ ἀνθρώπου μᾶς κάνουν νὰ πιστεύωμε στὸν γιατρὸ Κνὸκ ποὺ λέει «καθένας ποὺ νομίζει πὼς εἶναι ὑγιής, εἶναι ἄρρωστος χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ», ἢ σὰν τὸν Λαφονταὶν ποὺ δηλώνει πὼς : «Δὲν πεθαίνουμε βέβαια ὅλοι, ἀλλὰ εἴμαστε ὅλοι πειραγμένοι ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ θανάτου».

Ὅπως λέει καὶ ὁ ἰατρὸς Κνόκ : «Κάθε ὑγιὴς εἶναι ἕνας ἀγνοημένος ἄρρωστος».

ΑΙ ΝΕΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Διαλέξετε τὴ φούστα ποὺ σᾶς χρειάζεται

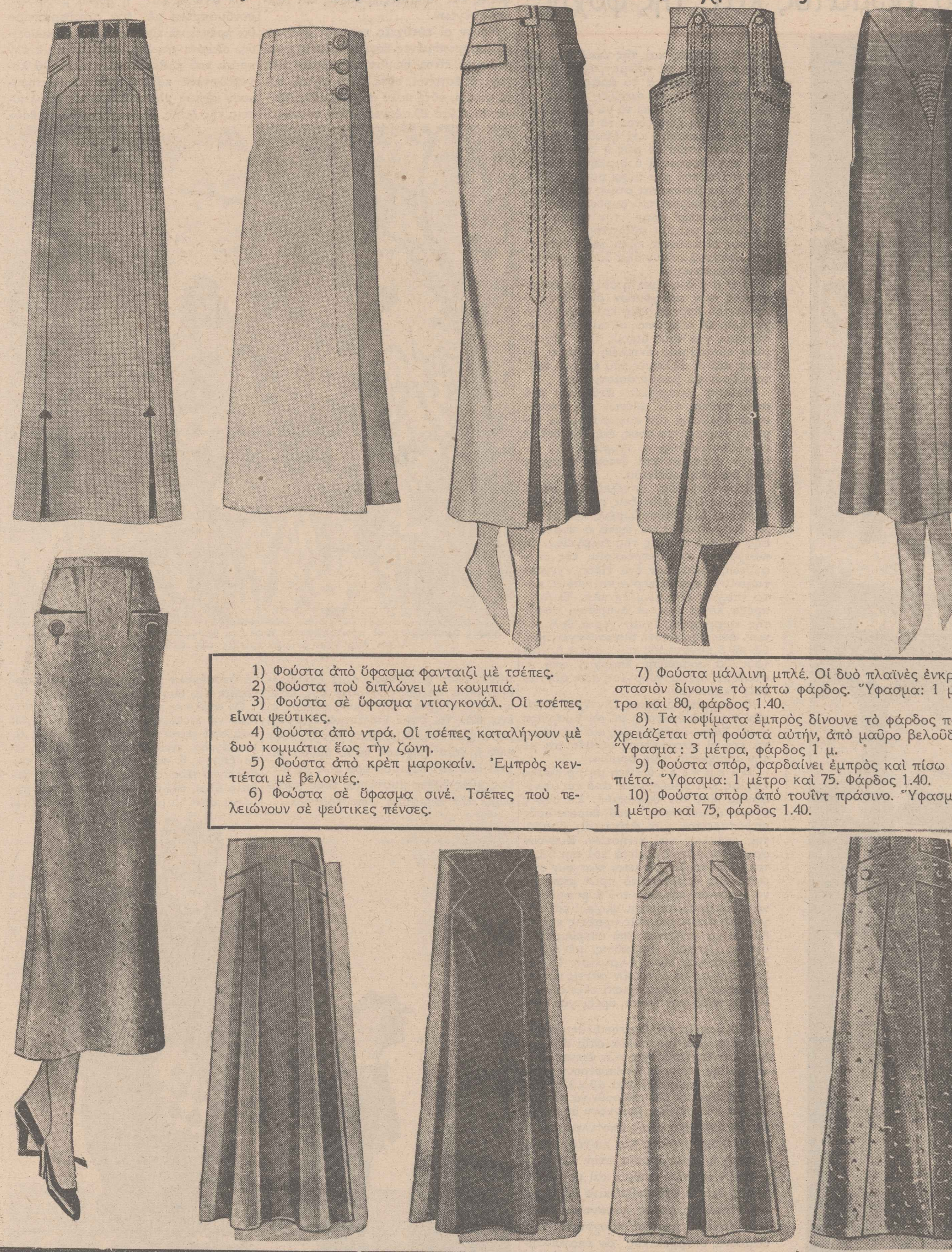

1) Φούστα ἀπὸ ὕφασμα φανταιζὶ μὲ τσέπες.

2) Φούστα ποὺ διπλώνει μὲ κουμπιά.

3) Φούστα σὲ ὕφασμα ντιαγκονάλ. Οἱ τσέπες εἶναι ψεύτικες.

4) Φούστα ἀπὸ ντρά. Οἱ τσέπες καταλήγουν μὲ δυὸ κομμάτια ἕως τὴν ζώνη.

5) Φούστα ἀπὸ κρὲπ μαροκαίν. Ἐμπρὸς κεντιέται μὲ βελονιές.

6) Φούστα σὲ ὕφασμα σινέ. Τσέπες ποὺ τελειώνουν σὲ ψεύτικες πένσες.

7) Φούστα μάλλινη μπλέ. Οἱ δυὸ πλαϊνὲς ἐνκρυστασιὸν δίνουνε τὸ κάτω φάρδος. Ὕφασμα: 1 μέτρο καὶ 80, φάρδος 1.40.

8) Τὰ κοψίματα ἐμπρὸς δίνουνε τὸ φάρδος ποὺ χρειάζεται στὴ φούστα αὐτήν, ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο. Ὕφασμα : 3 μέτρα, φάρδος 1 μ.

9) Φούστα σπόρ, φαρδαίνει ἐμπρὸς καὶ πίσω μὲ πιέτα. Ὕφασμα: 1 μέτρο καὶ 75. Φάρδος 1.40.

10) Φούστα σπὸρ ἀπὸ τουΐντ πράσινο. Ὕφασμα: 1 μέτρο καὶ 75, φάρδος 1.40.

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΔΙΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Τὰ ἔχουν τὰ μεγάλα καταστήματα
Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σια Α.Ε.
ΕΡΜΟΥ 21
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ «παπὰ» εἶναι ἡ ἀδυναμία ὅλων τῶν παιδιῶν καὶ ξεχωριστὰ τῶν μικρῶν πισπιρίκων τῶν 2—3 ἐτῶν, ἀδιακρίτως γένους. Τὰ μάλλινα ὅμως φορεματάκια ἀποτελοῦν ἰδιαίτερη ἀπόλαυσι γιὰ τὸν μικρόκοσμον αὐτόν, γιατὶ καὶ ὡραιότερα εἶναι καὶ δὲν τελειώνουν σὲ μιὰ-δυὸ μέρες, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ γίνονται ἀπὸ ὕφασμα. Ἡ κατασκευὴ τῶν μαλλίνων φορεμάτων διαρκεῖ ἀρκετὸ καιρό. Ὁ πισπιρῖκος ἢ ἡ πισπιρίκα ξέρει, ὅτι τὸ φορεματάκι ποὺ πλέκει ἡ μαμά, ἡ γιαγιὰ ἢ ἡ θεία προορίζεται γι᾽ αὐτὸν· παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἀδημονία τὴν πρόοδό του· καί, ὅταν ἐπὶ τέλους τελειώσῃ καὶ τὸ φορέσῃ, καμαρώνει μὲ ὑπερηφάνεια καὶ δὲν παύει νὰ πληροφορῇ τοὺς πάντας καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτοῦν μάλιστα, ποιὸς τοῦ τὸ ἔπλεξε. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ μαμά, τὴν γιαγιὰ ἢ τὴν θεία, δὲν εἶναι μικρὴ ἱκανοποίησις νὰ βλέπουν τὸν μικρούλη ἢ τὴν μικρούλα, νὰ φορῇ ἕνα φορεματάκι ὡραῖο ποὺ τὸ ἔπλεξαν οἱ ἴδιες μὲ τὰ χέρια των.

Ὅσες, λοιπὸν, ἔχετε μικρὰ παιδάκια, ἐγγονάκια ἢ ἀνηψάκια, καταπιαστῆτε νὰ τοὺς πλέξετε ἕνα φορεματάκι, μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ δίνομε παρακάτω.

Καὶ μία παρένθεσις:

Μᾶς συγκινεῖ πολὺ τὸ γράμμα μιᾶς γιαγιᾶς ποὺ ἐλάβαμε καὶ μᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν ἔμπνευσι ποὺ εἴχαμε, νὰ δίνωμε διὰ τῆς «Γυναίκας» μαθήματα πλεκτικῆς, μὲ τὰ ὁποῖα κατορθώνει νὰ πλέκῃ γιὰ τὰ ἐγγονάκια της διάφορα ὡραῖα πράγματα καὶ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα της καθισμένη στὴ γωνιά της, δίπλα στὴ θερμάστρα.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ μεγάλη ἱκανοποίησι γιὰ τὴν χρησιμότητα τῶν μαθημάτων μας καὶ μᾶς δίνει ἀρκετὸ θάρρος νὰ τὰ συνεχίσωμε μὲ περισσότερο ἐνθουσιασμό.

ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ 3—4 ΕΤΩΝ

Στὸ μικρὸ αὐτὸ φουστανάκι θὰ μεταχειρισθῆτε μαλλὶ τρίκλωνο καὶ βελόνες ἀρ. 3. Θὰ πλεχθῇ δὲ μὲ βελονιές: λάστιχο, πουὰν-ζέρσεϋ, πουὰν-ζαρτιὲρ καὶ μὲ μιὰ βελονιὰ πουὰν-φανταιζὶ, τὴν ὁποίαν ἐξηγοῦμε. Ἀρχίζετε λάστιχο μιὰ καλὴ μιὰ ἀνάποδη. Πλέκετε 3 σειρές. Στὴν τέταρτη σειρὰ πλέκετε ἀντιστρόφως. Στὴν ἀνάποδη καλὴ καὶ στὴν καλὴ ἀνάποδη καὶ πάλι μετὰ κάθε τρεῖς σειρὲς πλέκετε ἀντιστρόφως.

Ἐμπρόσθιο μέρος. Ἡ φούστα γίνεται μὲ 2 κομμάτια. Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Γιὰ κάθε κομμάτι θὰ περάσετε στὴ βελόνα 80 πόντους. Πλέκετε μὲ τὸ «πουὰν φανταιζὶ» ποὺ εἴπαμε παραπάνω. Σὲ κάθε 2 ἑκατοστὰ ἐπὶ 15 φορὲς θὰ κλείνετε στὶς 2 ἄκρες τῆς βελόνας ἀπὸ ἕνα πόντο. Ἡ φούστα πρέπει νὰ ἔχῃ ὕψος 0 μ. 30. Δὲν θὰ κλείσετε τὸ κομμάτι αὐτὸ ἀλλὰ θὰ ἀρχίσετε νὰ πλέκετε καὶ τὸ δεύτερο, ὅμοιο μὲ τὸ πρῶτο. Ἀφοῦ τελειώσετε καὶ αὐτό, τότε θὰ περάσετε ὅλους τοὺς πόντους τῶν δύο κομματιῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι 100 σὲ μιὰ βελόνα. Πλέκετε τότε 6 σειρὲς «πουὰν ζαρτιὲρ» καὶ συνεχίζετε μὲ «πουὰν φανταιζὶ». Ὅταν φθάσετε σὲ ὕψος 0 μ. 36 μετρῶντας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πλεκτοῦ, θὰ σχηματίσετε τὶς μασχάλες. Θὰ κλείνετε στὶς 2 ἄκρες τῆς βελόνας κάθε 2 σειρές, μιὰ φορὰ 5 πόντους, μιὰ φορὰ 3, μιὰ φορὰ 2 καὶ μιὰ φορὰ 1.

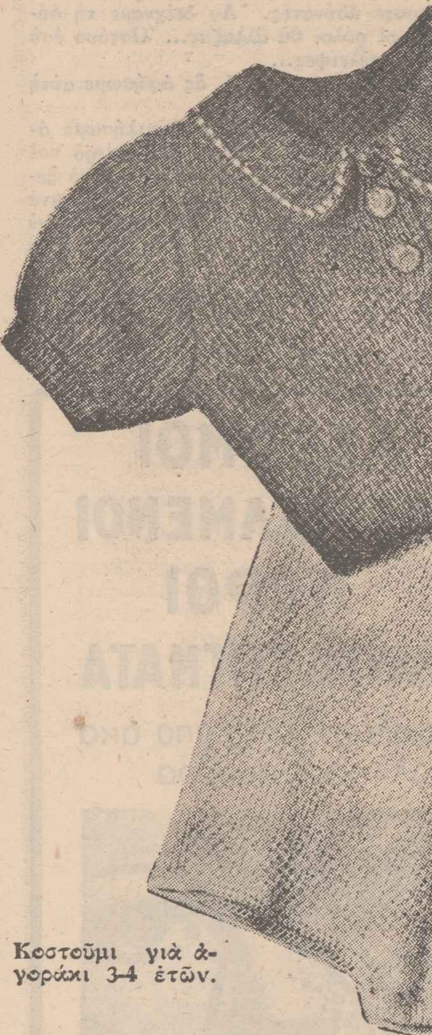

Κοστοῦμι γιὰ ἀγοράκι 3-4 ἐτῶν.

Συνεχίζετε χωρὶς κλεισίματα τοὺς 78 πόντους ποὺ σᾶς μένουν. Στὰ 0 μ. 44, θὰ σχηματίσετε τὸ ντεκολτὲ ὡς ἑξῆς: Κλείνετε 10 πόντους ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τῆς σειρᾶς. Συνεχίζετε ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρά. Κάθε 2 σειρὲς ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ντεκολτὲ θὰ κλείσετε μιὰ φορὰ 4 πόντους, μιὰ φορὰ 3, μιὰ φορὰ 2, καὶ τρεῖς φορὲς ἀπὸ 1 πόντο. Στὰ 0 μ. 48, κλείνετε τὸν ὦμο σὲ τρεῖς φορὲς τοὺς 22 πόντους, ποὺ σᾶς ἔχουν μείνει. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἐκτελεῖτε καὶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ ντεκολτὲ καὶ τὸν ὦμο.

Πλάτη: Σχηματίζεται κι᾽ αὐτὴ μὲ δυὸ κομμάτια. Γιὰ κάθε κομμάτι θὰ περάσετε 80 πόντους. Ἐπὶ 19 φορές, σὲ ἀπόστασι 1½, θὰ κλείνετε ἀπὸ ἕνα πόντο σὲ κάθε ἄκρη, ὥστε στὰ 0 μ. 30 ὕψος θὰ ἔχετε 42 πόντους. Ἑτοιμάζετε καὶ τὸ ἄλλο κομμάτι. Περνᾶτε ὅλους τοὺς πόντους σὲ μιὰ βελόνα, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι 84 ἐν ὅλῳ. Πλέκετε ἕξ σειρὲς «πουὰν ζαρτιέρ». Κατόπιν, συνεχίζετε «πουὰν φανταιζί». Στὰ 0 μ. 36, σχηματίζετε τὶς μασχάλες. Κάθε δυὸ σειρές, κλείνετε μιὰ φορὰ 3 πόντους, μιὰ φορὰ 2 πόντους καὶ δυὸ φορὲς ἀπὸ 1 πόντο. Στὰ 0 μ. 38, θὰ χωρίσετε τὸ πλεκτό σας ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον, γιὰ νὰ σχηματίσετε τὸ ἄνοιγμα τῆς πλάτης. Συνεχίζετε τὸ ἕνα μέρος. Στὴν πλευρὰ τοῦ ἀνοίγματος θὰ πλέκετε τοὺς 3 πόντους «πουὰν ζαρτιέρ». Στὰ 0 μ. 46 σχηματίζετε τὸ ντεκολτέ. Κλείνετε κάθε 2 σειρὲς ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ντεκολτέ, μιὰ φορὰ 8 πόντους, μιὰ φορὰ 5 πόντους. Θὰ σᾶς μείνουν 22 πόντοι καὶ τότε κλείνετε τὸν ὦμο σὲ τρεῖς φορές. Μὲ τὸν αὐτὸ τρόπο σχηματίζετε καὶ τὴν ἄλλη πλευρά.

Μανίκι: Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Περνᾶτε 58 πόντους καὶ πλέκετε 9 σειρὲς λάστιχο, μιὰ καλὴ μιὰ ἀνάποδη. Στὴν ἐνάτη σειρά, κάθε τρεῖς πόντους, προσθέτετε ἄνοιγμα, ὥστε νὰ ἔχετε 78 πόντους, τοὺς ὁποίους πλέκετε «πουὰν φανταιζί». Στὰ 4 ἑκατοστὰ ὕψος, κλείνετε σὲ κάθε ἄκρη μιὰ φορὰ 4 πόντους, 13 φορὲς ἀπὸ 1 πόντο, μιὰ φορὰ 3 πόντους καὶ μιὰ φορὰ 4 πόντους. Ἀφοῦ κάμετε αὐτό, θὰ σᾶς μείνουν 30 πόντοι τοὺς ὁποίους κλείνετε συνέχεια.

Γιακᾶς: Γίνεται μὲ δυὸ ὅμοια κομμάτια. Γιὰ κάθε κομμάτι, θὰ περάσετε 60 πόντους καὶ θὰ πλέξετε 4 σειρὲς «πουὰν ζαρτιέρ». Κατόπιν, πλέκετε πάντοτε τοὺς 4 πόντους στὶς 2 ἄκρες «πουὰν ζαρτιὲρ» καὶ τοὺς μεσαίους 52 «πουὰν ζέρσεϋ». Ὅταν ὁ γιακᾶς ἔχει φάρδος 5 ἑκατοστὰ τὸν κλείνετε.

Τσέπη: Περνᾶτε 22 πόντους καὶ πλέκετε 2 σειρὲς «πουὰν ζαρτιέρ». Κατόπιν «πουὰν ζέρσεϋ». Τοὺς τρεῖς πόντους ὅμως, σὲ κάθε ἄκρη, τοὺς πλέκετε πάντοτε «πουὰν ζαρτιέρ». Πλέκετε 4 ἑκατοστὰ καὶ κλείνετε. Ἀφοῦ σιδερώσετε καλὰ ὅλα τὰ κομμάτια καὶ τὰ συναρμολογήσετε, θὰ κεντήσετε στὸ γιακᾶ καὶ στὶς τσέπες ἄσπρες κουκίδες, σὲ ἀπόστασι περίπου 2 ἑκατοστῶν τὴν μία ἀπὸ τῆς ἄλλης.

ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΓΙΑ ΑΓΟΡΑΚΙ 3—4 ΕΤΩΝ

Θὰ τὸ πλέξετε μὲ μαλλὶ τρίκλωνο σὲ δυὸ χρωματισμούς, τὴν κυλόττα ἀνοικτὸ χρῶμα καὶ τὴν μπλούζα σκοῦρο, κατὰ προτίμησι καφὲ μὲ μπέζ. Βελόνες θὰ μεταχειρισθῆτε ἀρ. 3 καὶ ἀρ. 2½ καὶ βελονιὲς πουὰν-ζέρσεϋ «λάστιχο» καὶ «πουὰν φανταιζί». Τὸ «πουὰν φανταιζὶ» γίνεται ὡς ἑξῆς: Ἀρχίζετε «πουὰν ζέρσεϋ». Σὲ κάθε 5 πόντους, πλέκετε ἕνα πόντο ἀνάποδη. Στὴν ἀνάποδη σειρὰ πλέκετε ὅλους τοὺς πόντους ἀνάποδη. Στὴν καλὴ πάλι, κάθε 5 πόντους ἕνα ἀνάποδη.

Κυλόττα: Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος. Περνᾶτε 70 πόντους καὶ πλέκετε μὲ «πουὰν ζέρσεϋ» 11 σειρές. Κατόπιν χωρίζετε τὸ πλεκτό σας σὲ τρία μέρη, γιὰ νὰ κάνετε τὶς κουμπότρυπες ποὺ θὰ περάσῃ ἡ ζώνη. Οἱ κουμπότρυπες θὰ σχηματισθοῦν σὲ δέκα σειρές. Ὅταν τελειώσουν, πλέκετε ἕξ σειρὲς καὶ ἔπειτα ἀρχίζετε ἀνοίγματα εἰς τὸ μέσον. Ἀπὸ κάθε πλευρά, στοὺς 4 πόντους τῆς μέσης, ἀνοίγετε ἀπὸ ἕνα πόντο, δηλαδὴ πλέκετε 2 φορὲς στὸν ἴδιο πόντο. Αὐτὸ γίνεται κάθε 4 σειρές, ἐπὶ 18 φορές. Ἔχετε τότε 106 πόντους καὶ κλείνετε συνέχεια, ἀπὸ 41 πόντους στὶς δύο ἄκρες τῆς βελόνας σας. Κατόπιν 2 φορὲς ἀπὸ 1 πόντο κάθε 2 σειρές. Ὅταν σᾶς μείνουν 20 πόντοι, πλέκετε 12 σειρὲς καὶ σχηματίζετε τὸ μέρος μεταξὺ τῶν σκελῶν καὶ συνεχίζετε τὸ πίσω μέρος, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι, ὅπου κλείνατε στὸ ἐμπρὸς, στὸ πίσω θὰ ἀνοίγετε καὶ ὅπου κάνατε ἀνοίγματα, θὰ κλείνετε. Τελειώνετε ὅμοια μὲ τὸ ἐμπρὸς μὲ 2 κουμπότρυπες εἰς τὸ ἐπάνω μέρος. Σιδερώνετε τότε καὶ ράβετε τὶς πλευρές. Στὸ ἐπάνω μέρος θὰ κάνετε στρίφωμα γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ζώνη. Στὰ δὲ ἀνοίγματα τῶν σκελῶν πλέκετε ἕνα τελείωμα μὲ κροσεδάκι.

Μπλούζα: Θὰ μεταχειρισθῆτε βελόνες ἀρ. 3 καὶ ἀρ. 2½. Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Περνᾶτε 78 πόντους καὶ πλέκετε 12 σειρὲς λάστιχο, μιὰ καλὴ μιὰ ἀνάποδη. Κατόπιν ἐξακολουθεῖτε μὲ βελόνες ἀρ. 3 καὶ μὲ τὸ «πουὰν φανταιζὶ» ποὺ σᾶς ἐξηγήσαμε στὴν ἀρχή. Στὶς δύο ἄκρες τῆς βελόνας θὰ ἀνοίγετε ἀπὸ ἕνα πόντο, ἐπὶ 4 φορές, κάθε 2½ ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 13 ὕψος, θὰ σχηματίσετε τὶς μασχάλες. Στὶς δύο ἄκρες κάθε 2 σειρές, θὰ κλείσετε μιὰ φορὰ 4 πόντους, μιὰ φορὰ 2 πόντους καὶ δυὸ φορὲς ἀπὸ ἕνα πόντο. Στὰ 0 μ. 14 ὕψος, χωρίζετε τὸ πλεκτό σας εἰς τὸ μέσον καὶ πλέκετε πρῶτα τὸ δεξιὸ μέρος. Στὰ 0 μ. 22 ὕψος σχηματίζετε τὸ ντεκολτέ. Κάθε δυὸ σειρὲς στὸ μέρος τοῦ ντεκολτὲ θὰ κλείσετε μιὰ φορὰ 5 πόντους, δυὸ φορὲς ἀπὸ 3, μιὰ φορὰ ἀπὸ 2 καὶ τρεῖς φορὲς ἀπὸ 1. Στὰ 0 μ. 27, κλείνετε τὸν ὦμο. Θὰ σᾶς ἔχουν μείνει στὸν ὦμο 19 πόντοι, τοὺς ὁποίους κλείνετε σὲ 3 φορές. Πλέκετε τότε τὸ ἀριστερὸ μέρος ὅμοιο μὲ τὸ δεξιό, ἀλλὰ εἰς τὸ χώρισμα θὰ προσθέσετε 3 πόντους, ὥστε νὰ γίνῃ μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ δεξιό, γιὰ νὰ ραφθοῦν τὰ κουμπιά. Στὸ ντεκολτὲ θὰ κλείσετε μιὰ φορὰ 8 πόντους, δυὸ φορὲς 3, μιὰ φορὰ 2 καὶ τρεῖς φορὲς ἀπὸ 1 πόντο.

Πλάτη: Περνᾶτε 78 πόντους. Πλέκετε 12 σειρὲς λάστιχο, μιὰ καλὴ μιὰ ἀνάποδη. Κατόπιν ἐξακολουθεῖτε μὲ «πουὰν φανταιζί». Στὰ 0 μ. 13, σχηματίζετε τὶς μασχάλες, ὅπως καὶ στὸ ἐμπρὸς μέρος. Στὰ 0 μ. 25, κλείνετε τὸν ὦμο. Κλείνετε πρῶτα τοὺς 19 πόντους σὲ κάθε ἄκρη τῆς βελόνας, σὲ 4 φορὲς καὶ τοὺς 24 πόντους, ποὺ θὰ σᾶς μείνουν, τοὺς κλείνετε συνέχεια.

Μανίκι: Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Περνᾶτε στὴ βελόνα σας ἀρ. 2½ 56 πόντους. Πλέκετε 18 σειρὲς λάστιχο, μιὰ καλὴ μιὰ ἀνάποδη. Στὴ 18η σειρὰ προσθέτετε 18 ἀνοίγματα. Κάθε 2 ἢ 3 πόντους, θὰ πλέκετε 2 πόντους μέσα σὲ ἕναν, ὥστε νὰ ἔχετε 74 πόντους, τοὺς ὁποίους πλέκετε μὲ βελόνες ἀρ. 3 «πουὰν φανταιζί». Στὰ 4 ἑκατοστὰ ὕψος, κλείνετε στὶς 2 ἄκρες, κάθε 2 σειρές, 9 φορὲς 1 πόντο, 3 φορὲς 2 πόντους, 2 φορὲς 3 πόντους καὶ 2 φορὲς 5 πόντους καὶ τότε κλείνετε συνέχεια τοὺς 12 πόντους ποὺ θὰ σᾶς μείνουν.

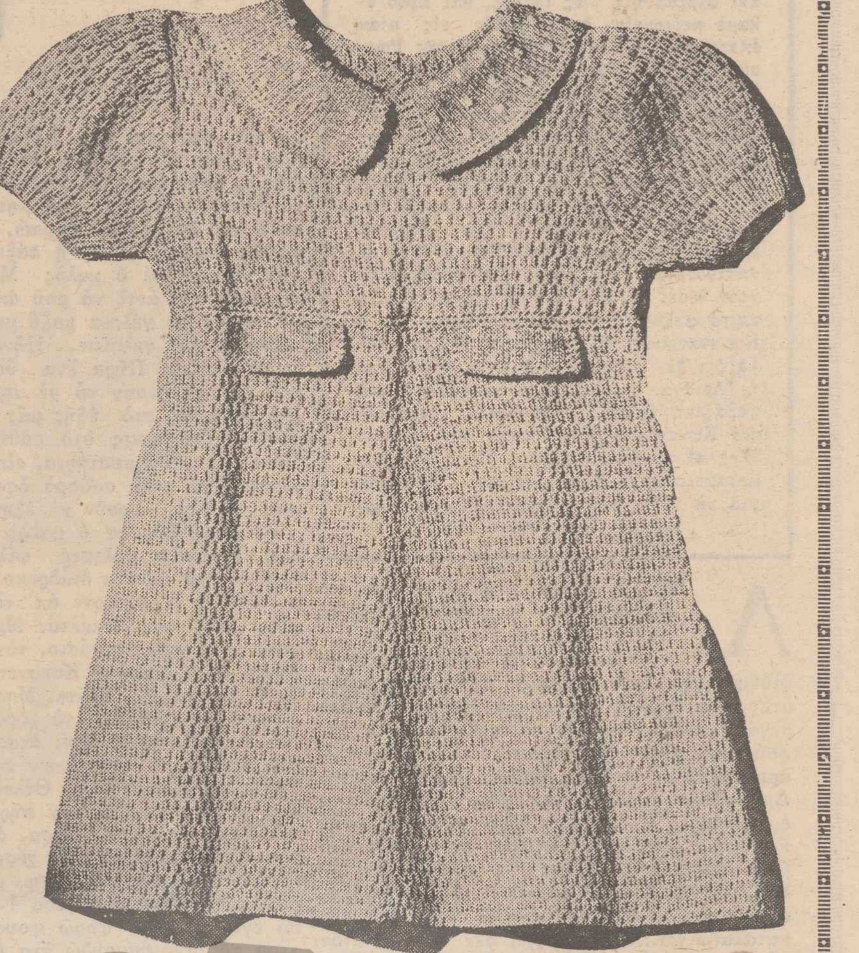

Φουστανακι γιὰ μικρο κοριτσάκι 3—4 ἐτῶν

Γιακᾶς: Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος. Περνᾶτε 116 πόντους καὶ πλέκετε «πουὰν ζέρσεϋ» μὲ βελόνες ἀρ. 3. Στὰ 3½ ἑκατοστά, κλείνετε σὲ κάθε ἄκρη 2 σειρές, ἐπὶ 3 φορὲς 1 πόντο. Στὴν κατόπιν σειρά, πλέκετε 2 πόντοις μαζύ, κάθε 4 πόντους καὶ ἔπειτα, τελειώνετε τὸν γιακᾶ, κλείνοντας συνέχεια ὅλους τοὺς πόντους.

ΜΙΚΡΗ «ΠΑΤ» ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΥΜΠΟΤΡΥΠΕΣ

Περνᾶτε 10 πόντους στὶς βελόνες ἀρ. 3. Πλέκετε λάστιχο, μιὰ καλὴ μιὰ ἀνάποδη. Εἰς τὸ μέσον ἀφίνετε κουμπότρυπες. Ἡ πρώτη θὰ γίνῃ μετὰ 2 σειρὲς καὶ οἱ ἄλλες σὲ ἀπόστασι 2 ἑκατοστῶν. Στὰ 8 ἑκατοστά, ἀρχίζετε νὰ σχηματίζετε τὴ μύτη. Στὴν ἀρχὴ κάθε σειρᾶς πλέκετε 2 πόντους μαζύ, ἕως ὅτου τελειώσουν.

Τσέπη: Περνᾶτε 24 πόντους καὶ πλέκετε «πουὰν ζέρσεϋ» 4 ἑκατοστὰ καὶ κλείνετε.

Σιδερώνετε τότε καλὰ τὰ κομμάτια σας καὶ τὰ συναρμολογεῖτε. Στὸν γιακᾶ καὶ στὴν τσέπη, θὰ κάνετε ἕνα στρίφωμα, περίπου μισὸ ἑκατοστό. Νὰ προσέξετε, ὅμως, νὰ γίνουν οἱ ἄκρες στρογγυλὲς καὶ νὰ τὸ ράψετε μὲ μεγάλες βελονιές, μὲ μαλλὶ στὸ χρῶμα τῆς κυλόττας. Τὰ κουμπιὰ νὰ τὰ συμφωνήσετε μὲ τὴ ζώνη.

Η ΕΙΔΙΚΗ

ΑΡΙΑΝΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

—Ἡ Ἀριάνα εἶνε μία νεαρὰ Ρωσσὶς φοιτήτρια, ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα. Τὴν ἀνέθρεψε ἡ θεία της, ἡ Βαρβάρα Πετρόβνα, ἡ ὁποία ἔχει ζήσει μιὰ ζωὴ ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη ὡς ἰατρός, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε περιουσίαν ἐγκατεστάθη εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν τῆς Μεσημβρινῆς Ρωσσίας, ὅπου καὶ ἀνέθρεψε τὴν ἀνεψιά της. Ἡ Ἀριάνα εἶνε ὡραία καὶ εὐφυεστάτη. Ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο, μόλις 17 ἐτῶν, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατέρα της φεύγει ἀπ' τὴν ἐπαρχίαν καὶ ἐγγράφεται στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Μόσχας. Ἐκεῖ, ἕνα βράδυ στὴν Ὄπερα, συναντᾷ τὸν Κωνσταντῖνο Μιχαήλ. Τὴν δεύτερη βραδειὰ τοῦ παραδίδεται. Μεταξύ των ἀναπτύσσεται ἕνας παράδοξος δεσμός. Ἔχουν θέσει ὡς ὅρον ὅτι θὰ περάσουν λίγο καιρὸ μαζὺ γιὰ νὰ «διασκεδάσουν» ὅσο ὁ Κωνσταντῖνος θὰ μείνῃ στὴ Μόσχα, ἀλλὰ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀγαπηθοῦν. Καὶ ἡ Ἀριάνα ποὺ ἀρχίζει νὰ ἐξασκῇ μιὰ παράξενη γοητεία στὸν ὡραῖο, τὸν πλούσιο Κωνσταντῖνο, ποὺ πίσω του τρέχουν ὅλες οἱ κομψὲς γυναῖκες τῆς Μόσχας, μεταχειρίζεται ὅλην της τὴν ἐξυπνάδα γιὰ νὰ τὸν τυραννῇ, ὑπενθυμίζουσα διαρκῶς τὸ «παρελθόν» της.

Λ ΙΓΟ ἀργότερα, ἐνῷ ἐτελείωναν τὸ φαγητό, τοῦ διηγήθη ἀναμνήσεις ἀπ' τὴ ζωή της:

— Εἴχαμε ἕναν παπᾶ ποὺ μᾶς ἐδίδασκε τὴν Ἱερὰ Ἱστορία. Ἦταν ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, καμμιὰ πενηνταριὰ χρονῶν, μὲ μιὰ μεγάλη γκρίζα γενειάδα, μὲ γαλανὰ μάτια χαρούμενα, τόσο χαρούμενα... Τὸν ἀγαπούσαμε ὅλες κι' ἐκεῖνος ἐπίσης μᾶς ἀγαποῦσε. Διασκέδαζα τυραννῶντας τον μὲ δύσκολες ἐρωτήσεις. Ἤμουν τότε δέκα τεσσάρων ἐτῶν κι' ἔγινε μεγάλο σκάνδαλο στὴν τάξι μιὰ μέρα ποὺ μᾶς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας. Τοῦ εἶπα: «Μπατιούσκα, ἐξηγῆστε μου σᾶς παρακαλῶ, κάτι ποὺ δὲν καταλαβαίνω... Στὴν ἀρχὴ δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμο κανεὶς παρὰ μόνο ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα, δὲν εἶναι ἔτσι; Κανεὶς ἄλλος...—Μὰ βέβαια, κανείς, παιδί μου. — Καὶ εἴχανε παιδιὰ τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἄβελ, ξέρω. Μὰ τότε, πῶς αὐτοὶ οἱ τέσσαρες ἀπέκτησαν παιδιά; Μήπως στὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ γυιοὶ μποροῦσαν νὰ παντρεύωνται μὲ τὴ μητέρα τους, ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν Φαραώ, οἱ κόρες μὲ τὸν πατέρα τους;» Ὅλη ἡ τάξις ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια καὶ ὁ καλὸς Μπατιούσκα, βλέποντας ἔτσι, ἀντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἀρχίζει κι' αὐτὸς τὰ γέλοια μαζύ μας. Μόνο ἡ ἐπιμελήτρια δὲν γελοῦσε. Πῆγε κι' ἔφερε τὴν διευθύντρια... Πῆρα ἕνα ὕφος τόσο ἀθῷο, ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ μὲ τιμωρήσουν, ἀλλὰ ἀπὸ τότε καὶ στὸ ἑξῆς μᾶς ἀπηγόρευσαν νὰ κάνωμε ἐρωτήσεις στὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας. «Τὰ μυστήρια, εἶπε ἡ κυρία διευθύντρια μὲ πολὺ σοβαρὸ ὕφος, εἶναι μυστήρια καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγηθοῦν».

Δὲν μοῦ θύμωσε ὁ καλὸς αὐτὸς Μπατιούσκα. Γενήκαμε μάλιστα φίλοι. Συχνὰ μ' ἐπερίμενε σὲ κανένα διάδρομο, μὲ χάϊδευε στὸ μάγουλο ἢ μ' ἔπαιρνε ἀπ' τὸ χέρι. Ἐγὼ ἤμουν μαζύ του κοκκέτα. Μιὰ μέρα ποὺ εἴχαμε χορὸ στὸ γυμνάσιο, τὸν συνήντησα στὸ διάδρομο.« Λοιπόν, Κουσνετσόβα, θὰ χορέψετε ἀπόψε...— Ἐλᾶτε, Μπατιούσκα, τοῦ ἀπάντησα, θ' ἀνοίξω τὸ χορὸ μαζύ σας... — Δὲν μπορῶ, παιδί μου, ἀναστέναξε, δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίνωμε στοὺς χορούς. — Τότε δὲν ξέρετε χορό. Θέλετε νὰ σᾶς δώσω ἕνα μάθημα;» Καὶ τὸν πῆρα ἀπ' τὸ χέρι. «Ἤξερα, μοῦ εἶπε, ἤξερα, ἀλλὰ τώρα ξέχασα». Στὸ μεταξὺ πῆρε τὸ χέρι μου καὶ πέρασε τὸ μπράτσο του στὴ μέση μου. «Κι' ἔπειτα αὐτὰ τὰ κατηραμένα ράσα !...» — Μπᾶ! εἶπα ἐγώ, κι' ἐγὼ φορῶ φουστάνια». Κι' ἄρχισα νὰ σιγοτραγουδῶ ἕνα βάλς. Καὶ νά, ὁ Μπατιούσκα ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζῃ ἐλαφρά, κι' ἐγὼ στὴν ἀγκαλιά του. Καθὼς ἔγερνε, τὸ ράσο του σκούπιζε τὸ παρκέττο καὶ σήκωνε σκόνη... Ἀκούσαμε μιὰ πόρτα ποὺ ἄνοιγε. Σταμάτησε ἀπότομα... «Τί τρέλλα! ...» εἶπε κι' ἔφυγε τρέχοντας ξεκαρδισμένος στὰ γέλοια... Ἄ, τί καλὸς ἄνθρωπος ! Μ' ἀγαποῦσε ἀληθινὰ αὐτός. Ἀλλὰ ὁ καϋμένος εἶχε βάσανα. Εἶχε μιὰ κόρη ἕνα χρόνο πιὸ μεγάλη ἀπὸ μένα. Δὲν ἦταν ὄμορφη στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ εἶχε θαυμάσιο σῶμα καὶ τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ τὸ δείχνῃ. Εἶχε τοῦ κόσμου τοὺς ἐραστὰς καὶ παράπινε σαμπάνια. Φαντάσου, ἐρωτεύθηκε ἕνα γέρο ἠθοποιό, κι' ὅταν αὐτὸς ἔφυγε ἀπ' τὴν πόλι μας, ἔφυγε κι' αὐτὴ μαζύ του. Ὅλοι τὸ ἔμαθαν, ἔγινε σκάνδαλο, ἡ θέσις τοῦ Μπατιούσκα ἔγινε δύσκολη... Ἀλλὰ ἡ διευθύντρια τοῦ γυμνασίου, ἡ κυρία Ζναμενσκάγια, τὸν ὑπερασπίσθηκε καὶ τὸν κράτησε... Νομίζω ὅμως ἀπὸ τότε ὁ καϋμένος τὄρριξε στὸ πιοτό...»

Ἔτσι, μὲ τὶς διηγήσεις τῆς Ἀριάνας ἀπ' τὸ γυμνάσιο, πέρασαν μιὰ ὡραία βραδειά. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐγνώριζε κιόλας ὅλους τοὺς πρωταγωνιστὰς τῶν διηγήσεων καὶ ἐθαύμαζε τὴν τέχνη μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀριάνα ἤξερε νὰ τοῦ ζωντανεύῃ τοὺς συντρόφους τῆς παιδικῆς της ἡλικίας. Ἦταν ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ποὺ ἐκινεῖτο κάτω ἀπ' τὴ μπαγκέττα αὐτῆς τῆς μάγισσας, ἕνας κόσμος ποὺ ἐγέμιζε τὸ δωμάτιο καὶ ἦταν σὰν οἱ σκιές του νὰ πετοῦσαν ἀκόμα ὁλόγυρα μερικὲς στιγμὲς ἀφοῦ σώπαινε ἐκείνη, ὥς που νὰ χαθοῦν καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὸ σκοτάδι, ἀπ' ὅπου τὶς εἶχε ζωντανέψει.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἔλεγε στὴν Ἀριάνα:

—Ἡ πόλις ποὺ γνωρίζω καλλίτερα στὴ Ρωσσία, εἶναι ἐκείνη ποὺ δὲν πῆγα ποτὲ καὶ ὅπου ἐσὺ ἔζησες τὰ μικρά σου χρόνια.

IX

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ

Ἀλλά, ἄλλες φορές, θἄλεγε κανεὶς πὼς ἕνας δαίμονας κυριαρχοῦσε τὴν νεαρὴ κόρη. Δὲν ἔκανε σκηνές, ὅπως κάνουν συνήθως οἱ γυναῖκες. Δὲν ὕψωνε τὴν φωνή της. Δὲν ἔκανε ποτὲ καμμιὰ παρατήρησι στὸν Κωνσταντῖνο. Ἀλλὰ μὲ ὑπονοούμενα, μὲ ἀοριστίες, σὲ σιωπές, μὲ κομμένα λόγια, ἄφινε νὰ διαφαίνεται ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο προσποιόταν πὼς δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ καθαρά. Ἔτσι ἔρριχνε ἀπροσδόκητο φῶς στὴν παληά της ζωὴ καὶ στὰ πειράματα ποὺ τὴν εἶχε παρασύρει ἡ περιέργειά της καὶ τὸ «θερμό της τεμπεραμέντο» — ἦταν ἡ ἔκφρασις ποὺ μεταχειριζόταν γιὰ νὰ κάνῃ τὸν Κωνσταντῖνο νὰ καταλάβῃ πώς, ὅταν κανεὶς ἔχῃ αἰσθήσεις, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὶς ἀναπτύσσῃ, ὅπως ὀφείλει νὰ ἀναπτύσσῃ καὶ τὴν διάνοιά του. Συχνὰ τῆς ἄρεσε νὰ συζητῇ μὲ τὸν πιὸ κυνικὸ τρόπο γιὰ τὶς σεξουαλικὲς σχέσεις. Ἡ ἐλευθερία στὸν ἔρωτα ἦταν τὸ ἀγαπημένο της θέμα.

—Βέβαια, ἔλεγε, βλέπει κανεὶς πὼς εἶναι οἱ ἄνδρες ποὺ ἔφτιαξαν τὸν κόσμο σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα τους καὶ πρὸς ὄφελός τους. Ἐπέβαλαν τὴν ἠθικὴν ποὺ τοὺς πήγαινε καὶ ἦσαν ἀρκετὰ ἐπιδέξιοι νὰ σχηματίσουν μιὰ παγκόσμια γνώμη, ποὺ, ὅ,τι κι' ἂν κάνωμε ἐμεῖς, μᾶς κρατάει σκλάβες. Δὲν εἶμαι φεμινίστρια μὲ τὴ μοντέρνα ἔννοια τῆς λέξεως. Σπουδαῖο πλεονέκτημα νὰ γίνωμε βουλευτίνες στὴ Δούμα ! Σκέπτομαι ὅτι θ' ἀποκτήσωμε τὰ πραγματικά μας δικαιώματα ὅταν θὰ σβύσουν οἱ προλήψεις ποὺ μᾶς δεσμεύουν πιὸ σφικτὰ ἀπ' τοὺς γραπτοὺς νόμους. Συχνὰ τὸ σκέφθηκα αὐτό. Καὶ θὰ σοῦ πῶ ποῦ βλέπω τὴν ἀληθινὴ ἀδικία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

—Κατάλαβέ με καλά... διέκοψε εἰρωνικὰ ὁ Κωνσταντῖνος, μεταχειριζόμενος αὐτὴ τὴ φράσι ποὺ συχνὰ μεταχειριζόταν ἡ Ἀριάνα.

— Μὴ μὲ περιπαίζεις! Θὰ ἰδῇς ποῦ θέλω νὰ φθάσω... Ὁ Δὸν Ζουὰν εἶναι ἕνας αἰώνιος ἥρως μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, γιατὶ εἶχε χίλιες γυναῖκες. Ὑπερηφανεύεται γι' αὐτὸ κι' αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴ δόξα του. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἔκριναν μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ εἶχε χίλιους ἐραστάς; Θὰ τὴ θεωροῦσαν σὰν τὴν ἔσχατη παληογυναῖκα. Θὰ τὴν περιφρονοῦσαν. Ἂν δὲν τὸ εἶχε γιὰ ἐπάγγελμα, ἡ οἰκογένειά της θὰ τὴν ἔκλεινε στὸ φρενοκομεῖο ὡς ὑστερική... Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ἀδικία, αὐτὴ τὴν ὑψίστη ἀδικία θέλω νὰ κτυπήσω. Ὅσο διατηρεῖται αὐτὴ ἡ πρόληψις, δὲν θὰ γίνωμε ἴσιες σας. Ἂν ἔχωμε ἕνα ἐραστή, πρέπει νὰ τὸ κάνωμε κρυφά. Οἱ ἄνδρες μιλοῦν ἐλεύθερα γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ εἶχαν. Ἐμεῖς εἴμαστε καταδικασμένες νὰ σωπαίνωμε. Γιατί; Δὲν εἴμαστε ἐλεύθερες σὰν καὶ σᾶς; Δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ πάρωμε ὅπως σεῖς τὴν ἡδονὴ ὅπου τὴ βρίσκομε; Οἱ ἄνδρες θέλουν νὰ ἔχουν πολλὲς ἐρωμένες καὶ νὰ τοὺς εἶναι πιστὲς οἱ ἐρωμένες τους. Γι' αὐτὸ ἐξύμνησαν μὲ τὴν τέχνη, μὲ τὴν ποίησι, μὲ τὴ φιλολογία τοὺς γόητες κι' ἐσκέπασαν μὲ ἀτιμία τὴ γυναῖκα ποὺ ἔχει πολλοὺς ἐραστάς. Νά, ποιὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀγῶνας μας, τί πρέπει νὰ κτυπήσωμε. Πρέπει νὰ κάνωμε νὰ θριαμβεύσῃ ἡ ἠθικὴ τῆς γυναίκας. Καὶ ἐγὼ ἐργάζομαι γι' αὐτό...

Ὁ Κωνσταντῖνος κύτταξε τὴν Ἀριάνα, ποὺ εἶχε ἐξαφθῆ μιλῶντας. Ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ: Αἰσθανόταν νἄρχεται ἡ καταιγίδα. Εἶχε τὴν ἀπερισκεψία ν' ἀντιτείνῃ στὴν Ἀριάνα ρίχνοντας αὐτὴ τὴ φράσι:

— Πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς τί γυρεύει. Θέλεις νὰ σ' ἀγαποῦν οἱ ἐρασταί σου; Ἂν ναί, σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ τοὺς μιλεῖς γιὰ τὴν ἡδονὴ ποὺ βρῆκες στὴν ἀγκαλιὰ τῶν προκατόχων των.

— Καὶ γιατί; ρώτησε ἡ Ἀριάνα ἐπιθετική.

— Γιατί, κοριτσάκι μου, θὰ τοὺς ἀηδιάσῃς καὶ θὰ σὲ ἐγκαταλείψουν.

— Κι' ἂν θέλω νὰ μ' ἀγαπήσουν ἀπάνω ἀπ' ὅλα καὶ μ' ὅλα αὐτά; Μὲ ξέρεις, νομίζω, καὶ ξέρεις πώς, καθὼς ἐσύ, δὲν μ' ἀρέσουν τὰ εὔκολα πράγματα καὶ πώς, ὅπως σύ, δὲν φοβᾶμαι τὸν κίνδυνο. Ἔ, λοιπόν, δὲν θέλω νὰ χρωστῶ τὴν εὐτυχία μου στὸ ψέμα. Ν' ἀπατοῦμε τοὺς ἄνδρες, ἔ; νὰ τοὺς πείθωμε πὼς δὲν ἀγαπήσαμε κανένα πρὶν ἀπ' αὐτούς, πὼς παίρνουν στὰ χείλη μας τὸν πρῶτο ἀναστεναγμὸ τῆς εὐτυχίας... Τί ντροπή! Μήπως ἐσεῖς νομίζετε πὼς εἶσθε ὑποχρεωμένοι νὰ μεταχειρίζεσθε τέτοιες ὑποκρισίες; Μήπως ἐσὺ μοῦ ἔκανες τέτοιες δηλώσεις ὅταν μ' ἐγνώρισες; Λοιπόν, γιατί ἐγὼ νὰ ταπεινωθῶ; Θέλω νὰ μ' ἀγαποῦν μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ νὰ παραδέχωνται ὅλα, νὰ μὲ παίρνουν ὅπως εἶμαι, μὲ τὸ παρελθόν μου... Κι' ἂν δὲν θέλουν, καλά! ἂς φύγουν! Κι' οὔτε θὰ λυπηθῶ καθόλου ἐκεῖνον ποὺ θὰ μ' ἀφήσῃ....

Ἔρριξε αὐτὴ τὴ φράσι μὲ ἕνα τόνο προκλητικό, κυττάζοντας κατάματα τὸν Κωνσταντῖνο, περιμένοντας τὴν ἀπάντησί του. Ἐκεῖνος ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, ἔπειτα μὲ μιὰ ἀδιάφορη φωνὴ εἶπε:

— Ὑπάρχει πολλὴ σοφιστεία σ' αὐτὰ ποὺ λές. Καὶ μισῶ τὰ σοφίσματα. Δὲν μπορῶ νὰ σκέπτωμαι ὅπως ἴσως θὰ σκέπτωνται ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Ζῶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐποχή μου καὶ μὲ τοὺς συγχρόνους μου. Ἂν μιὰ γυναῖκα δὲν ξέρῃ νὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένο, τὴν ἀφίνω καὶ βρίσκω ἄλλη. Εἶναι πιὸ εὔκολο αὐτὸ παρὰ νὰ ἀλλάξω τὸν κόσμο.

Ἡ Ἀριάνα ὠχρίασε.

— Ὁ ἄνδρας δὲν θριαμβεύει παρὰ γιατὶ ἐμεῖς εἴμαστε ἀδύνατες. Ἂν δείχναμε τὴ δύναμί μας, οἱ ρόλοι θὰ ἄλλαζαν... Ὡστόσο ἐσὺ δὲν μ' ἐγκατέλειψες...

— Ἀριάνα, σὲ παρακαλῶ, ἂς ἀφήσωμε αὐτὴ τὴ συζήτησι.

— Ὄχι, εἶπε ἡ Ἀριάνα, ἂς μιλήσωμε ἀνοικτά, μιὰ γιὰ πάντα. Κάτι τὸ τρομερὸ καὶ τὸ ἀνεξήγητο μᾶς βαραίνει. Πρέπει νὰ τὸ ξεκαθαρίσωμε, κι' ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνει! Συχνὰ προσπάθησα νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, καὶ πάντα μὲ σταμάτησες. Σήμερα θὰ τὰ ποῦμε ὅλα, θὰ ἐξηγηθοῦμε...

Ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε σηκωθῆ. Στάθηκε μπροστὰ στὴν Ἀριάνα ποὺ τὸν κύτταζε μὲ μῖσος...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΙΧΩΣ ΑΦΕΝΤΗ;

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα ἑτοίμασα τὸ σχέδιό μου. Λίγο πρὶν ἀπ' τὴ μιὰ ντύθηκα καὶ σκεπάσθηκα μ' ἕνα πέπλο. Διέσχισα τὸν κῆπο. Ἔτρεχα, γιατὶ φοβόμουνα μήπως καὶ ἡ Σάλχα ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία της νὰ φύγῃ, ξεκινοῦσε κι' αὐτὴ πιὸ γρήγορα ἀπ' τὴ μιά. Ἔφθασα κοντὰ στὸν τοῖχο. Ἐκεῖ, περίμενε ἕνας ἄνδρας. Παίρνοντάς με γιὰ τὴ Σάλχα, μοῦ πέταξε ἕνα σχοινὶ καὶ μ' ἐβοήθησε νὰ πηδήσω ἔξω. Δυὸ βήματα παρακάτω περίμενε ἕνα ἁμάξι.

Ὅλη τὴ νύχτα τρέχαμε στὰ βουνά. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Σάλχας ὡδηγοῦσε τ' ἄλογα. Δὲν ἀνταλλάξαμε οὔτε λέξι. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μοῦ χάϊδευε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι.

Τὴν αὐγὴ εἴμαστε πιὰ ἐκτὸς κινδύνου. Τότε μ' ἕνα αἴσθημα ἀπελευθερώσεως, κατεβήκαμε ἀπ' τὸ ἁμάξι...

Ὁ νεαρὸς Ἀρμένιος μ' ἐπλησίασε. Ἐγὼ ἐσήκωσα τὸν πέπλο μου.

Θυμᾶμαι ἀκόμα τὴν κατάπληξί του, τὴν τρομάρα του. Ἐγὼ ἔσκασα στὰ γέλια. Μέσα στὰ δάκρυά του, ἔβλεπα νὰ λάμπῃ ἡ ἐλευθερία μου.

Ἔπειτα ὅμως πῆρε μιὰ τέτοια ἔκφρασι θυμοῦ, ποὺ τρομαγμένη ἄρχισα νὰ τρέχω ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς βράχους, πρὸς τὴν κοιλάδα. Μοῦ ἔρριξε πέτρες. Μιὰ μὲ βρῆκε στὸν ὦμο. Ἀλλὰ ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέχω κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ βουνό.

Τράβηξα κατὰ τὰ χωράφια. Ἐκεῖ, κουρασμένη στάθηκα μπροστὰ σ' ἕνα καπνὸ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴν γῆ. Ἦταν ἕνα ἀρμένικο καταφύγιο, ἕνα εἶδος σπηλιᾶς σκαμμένης στὴ γῆ, ὅπου κατοικοῦσαν παληὲς οἰκογένειες. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μ' ἔσωσαν.

. . . .

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες ἔφθασα στὸ Παρίσι. Ἔγινα χορεύτρια.

Ἀπὸ τότε χόρεψα στὸ Λονδῖνο, στὸ Ρίο Ἰανέϊρο, στὸ Μπουένος Ἄϋρες, στὴ Νότιο Ἀφρική. Γνώρισα ἐπιτυχίες, δόξες, τόπους καὶ ἀνθρώπους.

Ἀλλά, γυναῖκα ὑπερήφανη, δὲν δόθηκα ποτὲ χωρὶς ν' ἀποσπασθῶ ἀμέσως. Κανένας ἄνδρας δὲν μπόρεσε νὰ μὲ συγκινήσῃ τόσο, ὥστε νὰ γίνω σκλάβα του.

Καὶ κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ὑποτάξῃ!

ΙΟΥΚΑ HADJI

ΑΣΧΗΜΟΙ ΔΙΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΜΑΥΡΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ

προξενηθέντα ἀπὸ ἀκατάλληλον πούδρα

Μία νέα ἐφεύρεσις κάνει τὴν πούδρα νὰ μὴ φράσῃ τοὺς πόρους.

Ὁ ἰατρὸς κ. Catrin τοῦ Ἰατρικοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων δηλώνει ὅτι: Αἱ πολὺ πλούσιαι εἰς ἄμιλλον πούδραι ὑπεισέρχονται εἰς τοὺς πόρους καὶ τοὺς φουσκώνουν προκαλοῦσαι τὸν ἐρεθισμόν των. Αἱ πούδραι αἱ περιέχουσαι μικρὰ τμήματα γρανιτώδη, ἐρεθίζουσι τοὺς διεσταλμένους πόρους τῆς ἐπιδερμίδος καὶ προκαλοῦν τὸν σχηματισμὸν ρυτίδων καὶ μαύρων στιγμάτων, ἀλλὰ ἡ ἀεροποιημένη ποῦδρα ἡ πλέον καθαρά, ἡ περιέχουσα Mousse de Créme ἔχει πράγματι μίαν τονωτικὴν καὶ ἐξωραϊστικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Ἡ «ἀεροποιημένη» ποῦδρα εἶνε παρεσκευασμένη χάρις εἰς ἕνα νέον ἐκπληκτικὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον περισυλλέγεται μόνον ἡ ποῦδρα ὅπου κυμαίνεται εἰς τὸν ἀέρα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρασκευάζεται ἡ ποῦδρα Tokalon. Ὡς ἐκ τούτου εἶνε ἀδύνατον ἡ ποῦδρα Tokalon νὰ περιέχῃ σκληρὰ τμήματα ποὺ φράσσουν καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ποῦδρα Tokalon ἐξαπλοῦται κανονικῶς καὶ ἐνιαίως καλύπτουσα τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἕνα λεπτὸν πέπλον ὡραιότητος, σχεδὸν ἀδιόρατον. Ἐξ ἄλλου ἡ ποῦδρα Tokalon εἶνε συνδυασμένη μὲ Mousse de Créme κατὰ τρόπον πατενταρισμένον. Κάνει τὴν ποῦδρα νὰ κρατᾷ ἐπὶ ὀκτάωρον. Εἰς τὸ πλέον θερμὸν ρεστωρὰν δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ ξαναπουδραρισθῆτε. Ἔπειτα ἀπὸ μία νύκτα χοροῦ, τὸ χρῶμα σας εἶνε πάντα φρέσκο καὶ ἀπηλλαγμένο γυαλάδας. Δοκιμάσατε σήμερα ἕνα κουτὶ πούδρας «Petalia-Tokalon» τὴν ἀεροποιημένην πούδραν. Εἶνε κάτι τὸ νεώτερον καὶ ἀπολύτως διάφορον. Ἐὰν δὲν μείνετε ἐνθουσιασμένη τὰ χρήματά σας ἐπιστρέφονται.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΑΧΩΒΙΤΙΣΣΑΣ ΤΡΕΦΕΙ ΤΟ ΑΡΑΧΩΒΙΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ!...

Τὰ περίφημα ὑφαντὰ προϊόντα γυναικείων χεριῶν

Πῶς τὰ Ἀραχωβίτικα σπίτια ξαναπέκτησαν ἀργαλειοὺς ἀπὸ τὶς Δελφικὲς γιορτὲς καὶ δῶθε.— Οἱ χωριατοποῦλες στὸν ἀργαλειό.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ἑλληνικὴ χειροτεχνία ποὺ ἄλλοτε εἶχε τόσο μεγάλη διάδοσι στὴν Ἑλλάδα, ὥστε ἀπὸ τὰ προϊόντα της νὰ καλύπτωνται ὅλες οἱ ἀνάγκες ἀμφιέσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἄρχισε πάλι τὰτελευταῖα χρόνια νὰξαναπαίρνῃ τὴν θέσι της μέσα στὴν ἐθνικὴ παραγωγή. Πρὸ παντὸς στὴν ὕπαιθρο Ἑλλάδα, ποὺ τοὺς ἀργαλειοὺς εἶχε ἐκτοπίσει τὸ ἐργαστήριο ὑφαντουργικῆς κατὰ πρῶτον, κι' ὕστερα τὸ ἐργοστάσιο τῆς πόλεως, ἡ γυναικεία χειροτεχνία αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἄρχισε νὰ ξαναζῇ καὶ νὰ ἀποδίδῃ πολύτιμα γιὰ τὴν ἐργαζόμενη γυναῖκα τοῦ χωριοῦ ἀποτελέσματα.

Φανερὸ παράδειγμα τοῦ ἐνθαρρυντικοῦ αὐτοῦ φαινομένου ἡ γενίκευσις τοῦ ἀργαλειοῦ. Καὶ ἡ νέα ἀνάπτυξις τῆς γυναικείας χειροτεχνίας στὴν Ἀράχωβα.

Εἶναι γνωστὸ πὼς στὴν ὤμορφη αὐτὴ κωμόπολι τοῦ Παρνασσοῦ, ποὺ τ' ὄνομά της ἔχει τουριστικὴ σημασία, κι' εἶναι γνωστὸ ἀκόμα καὶ στὸ ἐξωτερικὸ ἐπειδὴ εἶναι τὸ μεγαλείτερο χωριὸ τοῦ ὡραίου καὶ φημισμένου γιὰ τὶς ὠμορφιὲς του ἑλληνικοῦ βουνοῦ, τὰ παληὰ χρόνια καὶ ἰδίως ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὁ ἀργαλειὸς εἶχε μεγάλη διάδοσι στὰ χωριατόσπιτα.

Κάθε γυναῖκα, κάθε νοικοκυροῦλα τοῦ χωριοῦ, κάθε γερόντισσα καὶ κάθε χωριατοποῦλα ἤξερε τὴν τέχνη νὰ ὑφαίνῃ. Κι' ἀπὸ τὰ ὑφαντὰ τῆς γυναικείας ἐργασίας ντυνόντανε ὅλες οἱ οἰκογένειες τοῦ χωριοῦ, γινόντανε ἀκόμα καὶ τὰ σκεπάσματα καὶ κάθε ὑφαντὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὸ ντύσιμο τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ.

***

Τὸ πρᾶγμα ἔχει βεβαίως τὴν ἐξήγησί του.

Κάθε γυναῖκα σ' ὁποιαδήποτε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος κι' ἂν ζοῦσε τότε, σ' ὁποιοδήποτε χωριό, ἔπρεπε νὰ ξέρῃ νὰ γνέθῃ καὶ νὰ ὑφαίνῃ γιατὶ χωρὶς αὐτὲς τὶς ἱκανότητες τῶν γυναικείων χεριῶν ἦταν ἀδύνατο νὰ συντηρηθῇ τὸ χωριατόσπιτο καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες ἀνάγκες του, τὴν ἀνάγκη τοῦ ντυσίματος. Τότε φυσικὰ δὲν ὑπῆρχαν σὲ τόση ἀφθονία, ὅπως σήμερα, τὰ προϊόντα τῶν μεγάλων ἐργοστασίων ὑφαντουργίας ποὺ στέλνουν τὴν παραγωγή τους σ' ὅλον τὸν κόσμο. Κι' ἂν ὑπῆρχαν τὰ προϊόντα αὐτά, ἐπειδὴ συγκοινωνίες δὲν ὑπῆρχαν, δὲν ἦταν τόσο εὔκολες, στοίχιζαν πολὺ ἀκριβώτερα ἀπ' ὅ,τι στοίχιζαν τὰ προϊόντα τοῦ ἀργαλειοῦ στὴν Ἑλλάδα.

Στὴν Ἀράχωβα ὅμως κι' ἕνας ἄλλος λόγος ἐπέβαλλε τὴν ἀνάπτυξι τῆς χειροτεχνίας αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ἡ ἀφθονία τῆς πρώτης ὕλης. Τὸ ἄφθονο μαλλί.

Τὰ μεγάλα κοπάδια ποὺ ἔτρεφαν οἱ τσελιγγάδες τοῦ Παρνασσοῦ, ἀπὸ χιλιάδες κεφάλια γιδοπρόβατα, τὰ κοπάδια ποὺ ἔβοσκαν στὶς ἀπόκρημνες πλαγιὲς τοῦ ἑλληνικοῦ βουνοῦ, ἔδιναν τὸ ἄφθονο μαλλί τους στ' Ἀραχωβίτικα σπίτια. Κι' οἱ γυναῖκες τῆς Ἀράχωβας μιὰ καὶ εἶχαν τὴν πρώτη ὕλη μὲ τόση ἀφθονία, ἔμαθαν πῶς νὰ τὴν ἐπεξεργάζωνται, πῶς νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν, γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν διάφορες ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ τους !

Αὐτοὶ ὑπῆρξαν οἱ λόγοι ποὺ ἔκαναν τὰ παληὰ χρόνια ξακουστὰ τὰ ὑφαντὰ τῆς Ἀράχωβας σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ ἐξωτερικὸ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ξένους περιηγητὲς ποὺ πήγαιναν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἱερὸν τῶν Δελφῶν καὶ ν' ἀνέβουν στὸν Παρνασσό.

Γιὰ πολλὰ ὅμως χρόνια ἡ γυναικεία χειροτεχνία ὑπεχώρησε καὶ στὴν Ἀράχωβα, ὅπως καὶ σ' ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἔπεσε σὲ μαρασμὸ καὶ στὸ τέλος σιγὰ - σιγὰ ἐγκατελείφθη μιὰ καὶ καινούριες συνθῆκες δημιουργήθηκαν στὴν ὑφαντουργικὴ παραγωγή.

***

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια πάλι ἡ γυναικεία ἐργασία ξαναπῆρε πρωτεύουσαν θέσιν στὴν οἰκονομία τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ τῆς Ἀράχωβας. Ἡ νέα ἀνάπτυξις τῆς χειροτεχνίας σημειώνεται ἀπὸ τὸ 1927 καὶ ἐντεῦθεν.

Τότε ἀκόμα οἱ ἀργαλειοὶ δὲν ἦταν πολλοί. Οἱ γυναῖκες ποὺ εἶχαν στὰ σπίτια τους ἀργαλειὸ δούλευαν ἕνα - δυὸ μῆνες μονάχα τὸ χρόνο καὶ τὰ ἔσοδα τῆς ἐργασίας των ἦταν φυσικὰ πολὺ λίγα ἐν συγκρίσει μὲ τὸν προϋπολογισμὸ τῶν ἐξόδων τοῦ σπιτιοῦ. Σήμερα ἀντιθέτως τὰ περισσότερα σπίτια στὴν Ἀράχωβα συμπληρώνουν τὰ ἔξοδά τους ἀπὸ τὸ προϊὸν τῆς γυναικείας ἐργασίας.

Ἀφορμὴ στὴ νέα αὐτὴ ἀνάπτυξι τῆς γυναικείας χειροτεχνίας ἔδωσαν οἱ Δελφικὲς γιορτὲς ποὺ ὀργανώθηκαν, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἀπὸ τὸ ζεῦγος Σικελιανοῦ.

Μὲ τὶς Δελφικὲς γιορτὲς ἕνα μέρος τῶν ξένων ποὺ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀράχωβα ἀκόμη καὶ Ἑλλήνων, ἐγνώρισαν καὶ ἐξετίμησαν τὴν τέχνη τῶν Ἀραχωβίτικων ὑφαντῶν. Μιὰ Ἀραχωβίτισσα, ἡ Γιαννοῦλα Κρίκου, ἀπὸ τὶς πιὸ ἄξιες κεντίστρες τῆς Ἀραχώβης, ἀπὸ τὶς πιὸ ἄξιες δουλεύτρες τοῦ ἀργαλειοῦ, πρωτοστάτησε στὴν νέα αὐτὴ ἀνάπτυξι τῆς γυναικείας χειροτεχνίας στὸ χωριό της. Ἔτσι κατωρθώθηκε σιγὰ-σιγὰ νὰ ὀργανωθῇ ἡ πώλησις τῶν προϊόντων τῶν ἀργαλειῶν τῆς Ἀράχωβας ἀπὸ τὸ Πρατήριον «Ἑλληνικῶν Τεχνῶν» στὴν Ἀθήνα. Κι' ἀπὸ τότε ὅλα τὰ σπίτια τῆς ὡραίας κωμοπόλεως τοῦ Παρνασσοῦ εὑρίσκουν τρόπον νὰ διοχετεύουν στὴν Ἀθηναϊκὴ ἀγορὰ τὰ προϊόντα τῆς γυναικείας ἐργασίας.

Χωριατοποῦλες τῆς Ἀράχωβας στὸν ἀργαλειό

Στὰ δέκα χρόνια ποὺ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ 1927 ὁ ἀργαλειὸς ἔκαμε θαύματα στὴν Ἀράχωβα.

Σήμερα κάθε Ἀραχωβίτικο σπίτι ἔχει τὸν ἀργαλειό του. Πολλὰ σπίτια ἔχουν μάλιστα καὶ δυὸ καὶ τρεῖς ἀργαλειούς, ὅπου ἐργάζονται κορίτσια, παντρεμμένες γυναῖκες καὶ γρηοῦλες ἀκόμη. Φτιάνουν διάφορα σχέδια ὡραῖα καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ἡ γυναικεία ἐργασία μετεμόρφωσε τὴν Ἀράχωβα σ' ἕνα ἀπέραντο ἐργοστάσιο, ποὺ κάθε μέρα ἀρχίζει τὴ δουλειά του ἀπὸ τὶς πρωϊνὲς ὧρες, ἀπὸ τὴν νύχτα σχεδόν, καὶ τὴν συνεχίζει ὅλη τὴν ἡμέρα ἕως ὅτου ξανανυχτώσῃ.

⁂

Ποιὰ εἶναι τὰ προϊόντα τῆς γυναικείας ἐργασίας στὴν Ἀράχωβα σήμερα; Εἶναι πολλά.

Ὑφάσματα μάλλινα ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα μὲ ὑπερόχους χρωματισμούς. Κουβέρτες ὁλόμαλλες μὲ διάφορα σχέδια καὶ χρώματα. Ἐπιπλώσεις σπιτιῶν. Χαλιά, κουρτίνες, ντιβάνια, στρωσίδια διαδρόμων, μαξιλάρια, τσάντες, καλύμματα ἐπίπλων, κουρτίνες πάνινες, τραπεζομάνδηλα, πάνινα καὶ μάλλινα, διάφορα εἴδη προικὸς κ.λ.π.

Ἄλλοτε ὅλα τὰ προϊόντα τῆς γυναικείας ἐργασίας τῆς Ἀράχωβας ἐπωλοῦντο στὰ πλησιέστερα κέντρα: Λειβαδιά, Ἄμφισσα, Ἰτέα καὶ Γαλαξεῖδι. Τότε κάθε φορὰ ποὺ γινότανε πανηγῦρι σ' αὐτὲς τὶς πόλεις οἱ γυναῖκες τῆς Ἀράχωβας κατέβαιναν καὶ πωλοῦσαν τὰ προϊόντα τῆς δουλειᾶς τῶν πολλῶν μηνῶν, ὅπως γίνεται ἀκόμα καὶ σ' ἄλλα ἑλληνικὰ χωριὰ ποὺ ἔχουν μικρὴ χειροτεχνία. Σήμερα ὅμως στὴν Ἀράχωβα γίνεται κάτι πολὺ σπουδαῖο ἀπὸ ἀπόψεως διαδόσεως τῶν προϊόντων τῆς γυναικείας ἐργασίας.

Τὰ προϊόντα τοῦ Ἀραχωβίτικου ἀργαλειοῦ πωλοῦνται στὸ Αἴγιον, στὰς Πάτρας, στὸν Πειραιᾶ, στὴν Ἀθήνα, στὴν Θεσσαλονίκη, καὶ μιὰ σημαντικὴ ποσότης πηγαίνει στὸ ἐξωτερικὸ κατόπιν παραγγελιῶν.

Ἔτσι τὰ περισσότερα σπίτια στὴν Ἀράχωβα ζοῦν σήμερα ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς γυναικείας ἐργασίας.

Οἱ Ἀραχωβίτισσες συναγωνίζονται ποιὰ νὰ βγῇ καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη στὸν ἀργαλειό. Καὶ καταπιάνονται μὲ τὴν πανάρχαιη αὐτὴ τέχνη κοριτσόπουλα ἀκόμα 13 καὶ 15 χρονῶν, ποὺ δουλεύουν συνεχῶς ὥς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου των.

Ἀπὸ τὶς πιὸ ἄξιες τεχνίτρες τῶν ἀργαλειῶν, εἶναι ἡ Ἀγγελικὴ Οἰκονόμου, Λουκία Τρούβαλη, Αἰκατερίνη Γκίκα, Ἀσήμω Κραβαρίτη, Μόρφω Διαλεμένου, Ἀλτάνα Κρίκου, Παγώνα Γρατζιώτη, Εὐσταθία καὶ Εὐμορφία Γεωργίου, Ἑλένη Παπαλέξη, Χρυσοῦλα Κοπανιᾶ, Ζαφείρα Ταλλιάνη, Στυλιανὴ Οἰκονόμου, Οὐρανία Γρανιτσώτη, Κοντυλία Κλεφτάκη, Γεωργία Ἀνάγνου καὶ πολλὲς ἄλλες Ἀραχωβίτισσες.

Ἡ Ἀράχωβα, μὲ τὴν ἐπιμέλεια, μὲ τὴν φιλοπονία καὶ ἀξιοσύνη τῶν γυναικῶν της ἔχει γίνει ἕνα ἀπέραντο ἐργοστάσιο, στὴν ζωὴ τοῦ ὁποίου ἕνας ρυθμὸς ὑπάρχει, ὁ ρυθμὸς τοῦ ἐργαζομένου ἀργαλειοῦ, καὶ μιὰ μουσικὴ τὸ τρίξιμό του, ποὺ ἀκούγεται ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ χωριοῦ ὥς τὴν ἄλλη, ἄνοιξι, καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα, ὅταν τὰ χιόνια σκεπάζουν τὶς ἀγέρωχες κορυφὲς τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τὸ χωριό, ὥς τοὺς Δελφούς, κι' ὅταν τὴν ἄνοιξι ἢ τὸ καλοκαῖρι οἱ πρασινάδες καὶ τ' ἀγριολούλουδα στολίζουν τὶς πλαγιές τους.

Φ. Α. Μ.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Ἀποδοχὴ προσκλήσεως

Ἕνας φιλάργυρος προσεκάλεσε ἕναν φίλο του νὰ φᾶνε μαζί. Ἀλλὰ τὸ δεῖπνο ἦταν τόσο πενιχρό, ποὺ στὸ τέλος ὁ καλεσμένος ἔνοιωθε τέτοιες κοιλιακὲς διαμαρτυρίες, σὰν νὰ μὴ εἶχε φάγει καθόλου! Ὅταν λοιπὸν ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ὁ ἀμφιτρύων τοῦ λέγει φιλοφρονέστατα:

— Καὶ πότε θέλεις, ἀγαπητέ μου, νὰ ξαναφᾶμε μαζύ;

— Τώρα ἀμέσως!... ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

***

— Δὲν θὰ ξεχνοῦσε...

Ἐκεῖνος.— Ἀγάπη μου, μόλις χρειασθῇς χρήματα, μὴ ξεχάσῃς νὰ μοῦ γράψῃς ἀμέσως νὰ σοῦ στείλω !

Ἐκείνη.— Τὸ ἔχω ὑπ' ὄψει μου, χρυσέ μου. Αὔριο κιόλας θὰ λάβῃς γράμμα μου!...

***

— Ἀσφαλὴς ἐπινόησις

Ἐκεῖνος.— Κι' ἂν ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς σου καὶ μᾶς εὕρῃ ἐδῶ;

Ἐκείνη.— Μὴ φοβᾶσαι, καλέ μου! Πρὶν φύγω, ἐτρύπησα μ' ἕνα καρφὶ τὸν σωλῆνα τοῦ νεροῦ. Κι' ὥσπου νἄρθῃ ὁ ὑδραυλικὸς νὰ τὸν ἐπιδιορθώσῃ, ὁ μπαμπᾶς θὰ βαστᾷ τὸ δάκτυλό του πάνω στὴν τρύπα τοῦ σωλῆνος !...

***

— Ἀπορία

— Μὰ αὐτὴ ἡ γυναῖκα μου κοντεύει νὰ μὲ καταστρέψῃ μὲ τὶς πολλὲς τουαλέττες της !

— Μὰ σὺ δὲν μοὖχες εἰπῆ ἄλλοτε πὼς τὴν ἐγνώρισες στὸν Σύλλογο τῶν Γυμνιστῶν;

— Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἀπορῶ. Πῶς μετέβαλε τόσο γρήγορα τὶς ἀρχές της!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΤΟΥ ΛΑΦΙΤ

Ὁ Λαφίτ, ὁ περίφημος Γάλλος τραπεζίτης, ὤφειλε τὰ πλούτη του στὸ ἑξῆς περιστατικό:

Ὅταν πρωτοπῆγε στὸ Παρίσι, ἐντελῶς ἀπένταρος, ἀπευθύνθηκε σ' ἕνα γνωστὸ τραπεζίτη καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς ὑπάλληλο.

— Ἔχω σπουδάσει λογιστικά, κύριε, κι' ἔχω ἐργασθῆ ἀρκετὸ διάστημα σ' ἕναν ἐμπορικὸ οἶκο, τοῦ εἶπε.

— Δυστυχῶς, παιδί μου, δὲν ἔχω κενὴ θέσι γιὰ νὰ σὲ τοποθετήσω, τοῦ ἀπήντησε ὁ τραπεζίτης.

Ὁ Λαφὶτ πῆρε τὸ καπέλλο του τότε κι' ἔφυγε, ἀπελπισμένος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Ἐνῷ λοιπὸν πλησίαζε στὴν ἔξοδο, παρετήρησε κάτω στὸ πάτωμα μιὰ καρφίτσα κι' ἔσκυψε νὰ τὴν πάρῃ.

— Τί βρῆκες ἐκεῖ; τοῦ φώναξε ὁ τραπεζίτης, ὁ ὁποῖος τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα.

— Μιὰ καρφίτσα, κύριε.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάνῃς;

— Θὰ τὴν καρφώσω στὴ ραφὴ τοῦ σακκακιοῦ μου. Μπορεῖ νὰ μοῦ χρειασθῇ καμμιὰ φορά. Ἀφοῦ τὴν εἶδα γιατὶ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πάῃ χαμένη;

Ὁ τραπεζίτης διαβλέποντας μέσα στὸ νέον ἐκεῖνον ἀγάπη πρὸς τὴν οἰκονομία καὶ τὴν νοικοκυρωσύνη, τὸν προσέλαβε ἀμέσως ὑπάλληλό του καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ τὶς σπάνιες ἀρετές του. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ μάλιστα τοῦ ἔδωκε τὴν κόρη του σὲ γάμο καὶ τὸν ἔκαμε συνέταιρό του.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἀμερικάνικο ρωμάντσο

ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ ΛΕΜΠΑ

Η ΛΙΝΑ Μὰκ Ἔναν κόρη τοῦ Ἄρθουρ Μὰκ Ἔναν, τοῦ βασιλέως τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ἀμερικῆς ἦτο περίεργο πλάσμα. Ἐταξείδευε διαρκῶς καὶ μὲ τὰ ἑκατομμύριά της ἔκανεν ὅ,τι τῆς ἄρεσε. Συχνὰ στὰ ταξείδια της εἶχε καὶ ὡραῖες περιπέτειες.

Μιὰ μέρα, ἐνῷ ἡ Λίνα ἐταξείδευε, ἕνας ἄνδρας μὲ ἀθλητικὸ παράστημα, ὁ Ρότζερς ἤθελε νὰ μπῇ διὰ τῆς βίας στὸ βαγόνι. Δὲν εἶχε προφθάσει ν' ἀγοράσῃ εἰσιτήριο καὶ γι' αὐτὸ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου τὸν ἐμπόδιζαν. Ἐκεῖνος ὅμως ἐχρησιμοποίησε τὴν δύναμί του καὶ μπόρεσε νὰ σπρώξῃ ὅλους γύρω καὶ νὰ στρογγυλοκαθήσῃ σ' ἕνα βαγόνι τῆς πρώτης θέσεως. Στὴ στιγμὴ ἄναψε τὴν πίπα του καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ, σκεπάζοντας τὴν Λίνα μὲ πυκνὰ σύννεφα καπνοῦ.

—Μ' ὅλο ποὺ τὸ τραῖνο ξεκίνησε, θὰ σᾶς πετάξω ἔξω ! τοῦ εἶπεν ὁ εἰσπράκτορας.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, εἶπεν ὁ Ρότζερς.

Ἡ νέα, ποὺ καθόταν ἀντίκρυ του, ἐγέλασε. Τῆς ἄρεσεν αὐτὸς ὁ παλληκαρᾶς !

—Φαίνεται πὼς θάσαστε μποξὲρ ἢ ἀθλητής, τοῦ εἶπεν ἡ νέα. Μόνον τέτοιοι ἄνθρωποι ἔχουν αὐτὴ τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ μάλιστα ὅταν τοὺς ἀπειλοῦν ὅτι θὰ τοὺς πετάξουν ἀπὸ τὸ τραῖνο.

—Ὄχι, μίς, ἀποκρίθηκεν ὁ Ρότζερς. Εἶμαι χημικὸς μηχανικὸς ἐργοστασίου ἐκρηκτικῶν ὑλῶν. Μὰ ἔχω βιαστικὴ δουλειὰ στὴ Βαλτιμόρη καὶ γερὰ μπράτσα. Δὲν μὲ μέλει, λοιπόν, ἂν ἡ ἑταιρία τῶν σιδηροδρόμων ἔχει ἀρκετὰ διαμερίσματα ἢ ὄχι καὶ ἂν ἔχῃ περιορισμοὺς στὴν ἔκδοσι τῶν εἰσιτηρίων...Καταλαβαίνετε ;

***

Τὸ τραῖνο ἄφησε πιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη.

Σὲ λίγο φάνηκε στὸ βαγόνι ἕνας ἐπιθεωρητὴς καὶ δυὸ εἰσπράκτορες τοῦ σιδηροδρόμου.

—Τὸ εἰσιτήριό σας, κύριε, εἶπεν ὁ ἕνας εἰσπράκτορας στὸ Ρότζερς.

—Σᾶς ἔδωσα πρὶν δυὸ δολλάρια, μὰ δὲν θέλατε νὰ τὰ πάρετε κι' ἔτσι τὰ ξανακράτησα. Ἂν ὅμως ἔχετε μετανοήσῃ, πάρτε τα.

Καὶ ὁ Ρότζερς ἔδωσε δυὸ δολλάρια. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τοῦ ἐπετέθη ἕνας ἀράπης, ἐργάτης τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ θέλησε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Σὲ λίγο ὅμως ὁ ἀράπης ἦταν ξαπλωμένος κάτω καὶ ὁ Ρότζερς ἔσπρωχνε τώρα τοὺς δυὸ εἰσπράκτορες ποὺ τοῦ ρίχτηκαν.

—Τώρα θὰ δῆτε, μίς, εἶπεν ἐκεῖνος, πῶς πετοῦν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ τραῖνα ποὺ τρέχουν.

—Σᾶς παρακαλῶ ἀφῆστε τους καὶ καθῆστε.

Ὁ νέος ἐπλησίασε τὴ Λίνα κι' ἐκάθησε διορθώνοντας τὸ κολλάρο του καὶ τὴν γραβάτα του.

—Ἡ μὶς ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσῃ, εἶπε. Δὲν φταίω ἐγώ, ἂν παραφέρθηκα.

Ἐκύτταξε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ προσοχὴ τὴ Λίνα. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν πραγματικὰ πολὺ ὡραία καὶ φαινότανε καὶ πολὺ ἰδιότροπη.

Στὸν πρῶτο σταθμὸ μπῆκε στὸ διαμέρισμα ἕνας ἀστυνομικὸς καὶ δυὸ σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι, ποὺ παρατηροῦσαν περίεργα, μὰ μὲ κάποιο δισταγμὸ τὸν Ρότζερς.

—Μὴ τὸν πειράξετε, εἶπεν ἡ νέα μὲ φωνὴ προστακτική. Εἶμαι ἡ μὶς Λίνα Μὰκ Ἔναν καὶ βεβαιώνω ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος εἶναι τελείως ἀθῶος.

Ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφυγαν.

Ὅταν τὸ τραῖνο ξεκίνησε πάλι, ὁ Ρότζερς ἐρώτησε τὴ νέα :

—Μὲ συγχωρεῖτε, μίς... εἶσθε ἡ κόρη τοῦ μίστερ Ἄρθουρ Μὰκ Ἔναν, τοῦ βασιλέως τῶν σιδηροδρόμων ;

—Ναί. Γιατί ;

—Μὰ ξέρετε, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ρότζερς, ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ γάμο..Εἶσθε πολὺ ὡραία καὶ καλή. Μὰ τώρα δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάμω, γιατὶ εἶσθε πολὺ πλούσια κι' ἐγὼ γιὰ τὴν ὥρα εἶμαι ἀκόμα φτωχός. Σκεφθῆτε ὅμως ὅτι μόλις πέρυσι ἐτελείωσα τὶς σπουδές μου. Γρήγορα θὰ γίνω κι' ἐγὼ πλούσιος. Μὰ ἀκόμα δὲν ἐπρόφθασα....

—Μοῦ ἀρέσετε πολύ, εἶπεν ἡ Λίνα καὶ τοὔδωσε τὸ χέρι. Καὶ πότε φαντάζεσθε πὼς θἄχετε πολλὰ χρήματα ; Μπορεῖ πραγματικὰ αὐτὸ νὰ μὴν ἀργήσῃ. Καὶ τότε θὰ σᾶς περιμένω.

—Σᾶς βεβαιώνω, πολὺ σύντομα ! εἶπεν ἐκεῖνος. Ἐργάζομαι γιὰ μιὰ νέα ἐφεύρεσί μου. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα ἐκρηκτικὴ ὕλη, γιὰ μιὰ δυναμίτιδα μὲ τρομερὴ δύναμι. Ἂν ἐπιτύχω, θὰ γίνω ἀμέσως πολὺ πλούσιος.

— Θαυμάσια ! Πιστεύετε νἄχετε πλουτίσῃ ὡς τὸ ἐρχόμενο Πάσχα ;

—Ἐλπίζω...

—Λοιπόν, τὴν πρώτη μέρα τοῦ Πάσχα, εἶπεν ἡ Λίνα, θὰ βρίσκωμαι στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Ἐλᾶτε νὰ μιλήσωμε...Καὶ ὅλα θὰ τελειώσουν. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου.

—Σύμφωνοι ! ἔκαμεν ὁ Ρότζερς.

Τὸ τραῖνο τὴν ἴδια στιγμὴ σταμάτησε στὸ σταθμὸ τῆς Βαλτιμόρης. Οἱ δυὸ νέοι χωρίστηκαν μὲ μιὰ δυνατὴ χειραψία καὶ σύμφωνοι πὼς θὰ ξαναβλέποντο τὸ Πάσχα...

***

Ὁ Ρότζερς ἀφοσιώθηκε στὴν ἐφεύρεσί του καὶ ἡ Λίνα ταξειδεύοντας... Ὁ καιρὸς περνοῦσε...Ἐκεῖνος συλλογιζόταν τὴν Λίνα καὶ ἡ Λίνα ἐκεῖνον... Ἦρθε ἡ ἄνοιξις κι' ἔφθασε τὸ Πάσχα.

Ἡ Λίνα Μὰκ Ἔναν, γεμάτη συγκίνησι ἐπῆγε στὴν ἐκκλησία καὶ τὸν πρόσμενε τὴν πρώτη μέρα τοῦ Πάσχα. Ἔβαλε κι' ἕνα λευκὸ ὤμορφο κοστοῦμι, τὸ ἴδιο ποὺ φοροῦσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸ τραῖνο. Μὰ ὁ Ρότζερς δὲν ἦρθε !... Περίεργο ! Ἡ Λίνα ἔφυγε κλαίοντας !

Ἐπίστευσε πὼς τὴν ξέχασε. Κι' ὅμως ὄχι. Λίγες μέρες πρὶν ὁ Ρότζερς κλειδώθηκε στὸ δωμάτιο τοῦ ἐργαστηρίου του μόνος. Πολλὲς σκέψεις τὸν ἀπασχολοῦσαν. Ἦταν νευρικὸς καὶ ἀφηρημένος. Κι' ἔτσι μιὰ στιγμή, καθὼς ἦταν βυθισμένος στὰ ὀνειροπολήματά του, δὲν ἐπρόσεξεν ὅτι τὸ θερμόμετρον ἔδειχνεν ὑπερβολικὰ ὑψηλὴ θερμοκρασία στὸ δοχεῖο ὅπου ἑτοίμαζε τὴν δυναμίτιδά του. Σὲ λίγο ὑψώθηκε ἕνας κόκκινος ἀποπνικτικὸς καπνὸς κι' ἔπειτα ἁπλώθηκεν ἕνας τρομακτικὸς κρότος. Μιὰ δυνατὴ ἔκρηξη γέμισε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ θόρυβο καὶ ὁλόκληρο τὸ ἐργαστήριο γίνηκε σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια. Ὁ Ρότζερς σκοτώθηκε στὴ στιγμὴ ! Μὰ ἡ Λίνα δὲν εἶχε μάθει τὸ θάνατό του. Πῶς συνέβη αὐτό ; Ἁπλούστατα : Ἡ Λίνα δὲν ἐρώτησε τ' ὄνομά του καὶ ὅταν εἶδε τὴν εἴδησι στὴν ἐφημερίδα δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἦταν αὐτὸς ὁ ἀγαπημένος της. Αὐτὰ συμβαίνουν συχνὰ στὴν Ἀμερική.

ΖΑΝΕΤ ΛΕΜΠΑ

ΟΣΟΙ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑΝ. ΚΑΛΟΥΣ, ΣΚΛΗΡΥΝΣΕΙΣ, ΚΟΤΣΙΑ

καὶ λοιπὰς ἀνωμαλίας τῶν ποδιῶν.

Τὸ Φαρμακεῖον μας, ἀντιπροσωπεῦον τὸν μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον Οἶκον Scholl, ἵδρυσε τμῆμα Chiropodie ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπίβλεψιν ξένου εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου ἐκ Λονδίνου μὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐξαρτήματα τοῦ Οἴκου Scholl εἰς τιμὰς λογικάς. **ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΩΡΕΑΝ.**

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

Ἴσως ξανάρθῃ

ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΖΑΛΟΥ

ΑΝ ΜΑΝΤΕΨΗΣ ποιὸν συνήντησα σήμερα στὶς πηγές ! ἐφώναξεν ἡ Ὀντέττη Μπουρσὼ στὴν φίλη της Ματθίλδη Δουφόν, μιὰ νέα ξανθή, πολὺ ὤμορφη γυναῖκα, μὲ παιχνιδιάρικα μάτια.

—Ποῦ θὲς νὰ τὸ ξέρω ; ἀπήντησε ἐκείνη, ἐξακολουθῶντας νὰ μακιγιάρεται μπρὸς στὸν καθρέφτη της.

—Τὸ Λουκιανό, τὸν πρῶτο μου ἄνδρα.

Ἡ Ματθίλδη τώρα γύρισε πρὸς τὴν φίλη της ζητῶντας νὰ διακρίνῃ στὰ χαρακτηριστικά της τὸ παραμικρὸ ἴχνος συγκινήσεως. Ἡ Ὀντέττη τὸ μάντεψε κι' εἶπε :

—Θέλεις νὰ πληροφορηθῇς, ἂν συγκινήθηκα; Ἔ, λοιπόν, σὲ βεβαιῶ πὼς δὲ μ' ἔνοιασε διόλου. Σὰν ἀπίστευτο δὲν σοῦ φαίνεται ; Κι' ὅμως ὁ Θεὸς ξέρει πόσο τὸν ἀγαποῦσα καὶ τὶ δάκρυα ἔχυσα γιὰ τὸ διαζύγιο, πόσους μῆνες ἔκανα νὰ παρηγορηθῶ !...

—Κι' εἶχες νὰ τὸν δῇς, θαρρῶ, ἔξη χρόνια !... Μά, γιὰ πές μου, δὲν ταράχτηκες διόλου, ἢ μήπως μάθαινες στὸ μεταξὺ γι' αὐτὸν κι' ἔτσι...

—Σὲ βεβαιῶ, πὼς τὸ μόνο ποὔξερα ἦταν ὅτι βρισκότανε στὸ Μαρόκο...Κι' ὡστόσο δὲν ἔνοιωσα στ' ἀντίκρυσμά του οὔτε ἕνα παλμό.

—Περίεργο...Νὰ ξαναπαντρεύτηκε ἆρά γε ;

—Γιατὶ νὰ ξαναπαντρευτῇ; εἶπε τώρα ἡ κυρία Μπουρσὼ κι' ἀνατινάχτηκε ζωηρά.

—Ἐσὺ πῶς ξαναπαντρεύτηκες ; ἀπήντησε ἤρεμα ἡ Ὀντέττη.

—Ἐγώ ; Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι τὸ ἴδιο... Κι' ἐξ ἄλλου ἐγὼ δὲν ξαναπαντρεύτηκα ἀπὸ ἔρωτα.

—Κι' αὐτὸς ἴσως νἄκανε τὸ ἴδιο.

Ἡ κυρία Μπουρσὼ δὲν ἀπήντησε.

⁂

Τὸ βράδυ, σὰν πάντα, οἱ δυὸ φίλες πήγανε στὸ Καζῖνο κι' ἔξαφνα εἴδανε νὰ μπαίνῃ ὁ Λουκιανὸς δ' Ἐρβὰλ συνοδεύοντας μιὰ ὤμορφη, ψηλόσωμη, μὰ ἄκομψα ντυμένη νέα γυναῖκα. Ἡ Ὀντέττη ἐνευρίασε. Ἄφησε τὴν φίλη της μὲ μιὰ ἄλλη παρέα καὶ περνῶντας ἐπιδεικτικὰ μπρὸς ἀπ' τὸ Λουκιανό, ποὺ δὲν τὴν εἶχε προσέξει καὶ μόλις τὴν εἶδε ταράχτηκε, ἔφυγε. Τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ τῆς εἶχε πῆ τὸ πρωῒ ὅτι μένει.

Μόλις ἀντίκρυσε τὸν πορτιέρη ρώτησε νευρικά :

—Ἐδῶ μένει ὁ κ. Λουκιανὸς δ' Ἐρβάλ ;

—Μάλιστα. Κρατεῖ τὸ 144 γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ 146 γιὰ τὴν κυρία του.

Ἔφυγε νευριασμένη. Ὥστε ἀλήθεια λοιπὸν εἶχε ξαναπαντρευτῇ ; Ὅλη τὴν νύχτα ἀπ' τὴν στενοχώρια της δὲν ἔκλεισε μάτι. Ἤθελε νὰ ξέρῃ ἂν παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα ἢ ἀπὸ συμφέρον, ἂν τὴν ἐξέχασε ὁλότελα ἢ τὴν θυμόταν νοσταλγικά. Ὅσο τὸν φανταζόταν μακρυά της πὼς τὸν εἶχε ξεχάσει, πὼς τῆς ἦταν ἀδιάφορος. Τώρα ὅμως, ποὺ τὸν εἶδε στὸ πλευρὸ μιᾶς ἄλλης ὡραίας γυναίκας, τὸ σαράκι τῆς ζήλειας τῆς δάγκωνε τὴν ψυχή. Ὁ ἔρωτας ποὖχε γι' αὐτὸν ἕνα καιρὸ εἶχε ξαναγεννηθῇ θερμότερος... Ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου τὴν ξαναβρῆκε τσακισμένη ἀπ' τὴν ἀγρύπνια καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμεινε κλεισμένη στὴν κάμαρά της. Τ' ἄλλο πρωῒ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῇ. Κατέβηκε, πῆγε στὸ πάρκο κι' ἔστησε καρτέρι. Σὲ λίγο εἶδε τὸ Λουκιανὸ νὰ περνᾷ χαρούμενος μὲ τὴν γυναῖκα του. Συζητοῦσαν ζωηρὰ καὶ γελοῦσαν. Αὐτὸ τὴν τάραξε. Πέρασαν μπρός της χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν, κι' ἐπήγανε στὸ ξενοδοχεῖο. Εἶπε τότε νὰ φύγῃ, μὰ σὲ λίγο εἶδε τὸ Λουκιανὸ ποὺ κατέβηκε καὶ πῆγε στὸ περίπτερο νὰ πάρῃ ἐφημερίδες... Δὲν ἐκρατήθηκε. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὸ ἀνάρμοστο τοῦ διαβήματός της, τὶς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ἂν τὴν ἔβλεπε ὁ ἄνδρας της, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τοῦ μιλήσῃ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν πλησίασε.

—Λουκιανέ ! φώναξε.

Ἐκεῖνος γύρισε τὴν εἶδε καὶ ταράχτηκε.

—Ὀντέττη σύ ; Τὶ ἔκπληξι ἀλήθεια.

Χωρὶς νὰ τῆς πῇ ἂν ἡ ἔκπληξί του ἦταν εὐχάριστη ἢ δυσάρεστη, χωρὶς νὰ τῆς κάνῃ λόγο γιὰ τὴν συνάντησι τοῦ καζίνου, τῆς ἔδωκε τὸ χέρι.

—Κάθε ἄλλο περίμενα παρὰ νὰ σὲ βρῶ ἐδῶ...τοὖπε ἐκείνη...

—Οἱ περιστάσεις... τῆς εἶπε ἁπλᾶ. Καὶ σὺ τὶ νέα ; Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπ' τὴν νέα σου ζωή ;

—Εἶχα ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῶ ! Μ' ἔστειλε ὁ γιατρὸς ἐδῶ...

—Ξαναπαντρεύτηκες Ντέττη ;

—Δυστυχῶς ναί ! Πῆρα τὸν κ. Μπουρσώ, ὅπως θὰ ἔπαιρνα κι' ἕναν ἄλλον.

—Δὲν τὸν ἀγαπᾷς λοιπόν ;

—Ὄχι ! Ἐσύ, γιὰ πές μου, ἀγαπᾷς τὴν γυναῖκα σου ;

—Ναί ! τὴν ἀγαπῶ.

—Τὴν.... ἀγαπᾷς ! κι' ἡ φωνή της ἔτρεμε. Καὶ τὸ λὲς αὐτὸ σὲ μένα ; τὴν γυναῖκα σου ;

—Μὰ τρελλάθηκες ἀγαπητή μου ! Πῶς μπορεῖ νἆσαι γυναῖκα μου, ἀφοῦ χωρίσαμε ἔξη χρόνια τώρα ;

—Χωρίσαμε ; Τὶ θὰ πῇ χωρίσαμε Λουκιανέ, ἀφοῦ ἀγαπιόμαστε πάντα ; Ναὶ ξέρω ὅτι ὅταν ζήτησες διαζύγιο ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴν γκρίνια μου, τὶς σκηνές, τὰ νεῦρα μου, στὄδωσα μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ὑπέφερες περισσότερο ἀπὸ μένα. Πίστευα πὼς θὰ μετάνοιωνες, πὼς θὰ ξαναγύριζες.

—Λυποῦμαι ἀγαπητή μου Ὀντέττη μὰ ἐσὺ ἦσουν ἡ ἀφορμή. Σ' ἀγαποῦσα βέβαια πολύ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ ἀνεχθῶ τόσους ἐξωφρενισμούς, τόσα καπρίτσια... Μὰ πρὸς τὶ τώρα νὰ τὰ θυμώμαστε ὅλ' αὐτά ; Τώρα καθ' ἕνας μας ἔχει τὶς καινούργιες του ὑποχρεώσεις...τὰ νέα του καθήκοντα. Ἀντίο.

***

Τοὔκλεισε τὸ δρόμο καθὼς ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ κυττάζοντάς τον στὰ μάτια φώναξε :

—Κύτταξέ με Λουκιανέ. Δὲν εἶμαι πάντα ἡ ἴδια, ἡ ὤμορφη, ἡ χαριτωμένη, ἡ γλυκειά σου Λουκιανή ; Ἡ ἀγαπημένη γυναικοῦλα σου ;

Εἶδε τὴν ὄψη του νὰ χλωμαίνῃ, τὰ μάτια του νὰ θολώνουνε, εἶδε τὸ ρίγος τῆς συγκινήσεως ποὺ τοῦ γεννοῦσε ὁ πόθος νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἦταν σαγηνευτικὰ ὡραία μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά, τὸ κάτασπρο δέρμα, τὸ στητὸ στῆθος, τὸ χυτὸ κορμὶ καὶ τὰ γυμνὰ μπράτσα της.

Ὁ Λουκιανὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ νικηθῇ. Καὶ τότε, τρελλὴ ἀπὸ πόθο νὰ τὸν κερδίσῃ καὶ πάλι, αὐτὴ ποὺ ἔλεγε πρὶν δυὸ μέρες πὼς τῆς ἦταν ἀδιάφορος, μ' ἕνα παράτολμο κίνημα ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της, τὸν ἔσφιξε στὸ στῆθος της καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὰ δικά του, δίνοντάς του ἕνα ἀπὸ τὰ ρουφιχτά, τὰ μεθυστικὰ ἐκεῖνα φιλιὰ ποὺ τὸν ἔκαναν ἄλλοτε σκλάβο της.

Ὁ φτωχὸς Λουκιανὸς σάστισε.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε γοργά.

Τὸ αἷμα κόχλαζε ἀπὸ πόθο στὶς φλέβες του.

Ἀπ' τὴν σκέψι του περνοῦσαν τώρα ὅλα τὰ περασμένα.

Ἡ ἀγάπη του στὴν Ὀντέττη, οἱ γλυκὲς στιγμές, ποὖχε περάσει στὴν ἀγκαλιά της.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χέρια του κινήθηκαν νὰ τὴν ἀγκαλιάσουν κι' ἕνας θεὸς ξέρει πῶς συγκρατήθηκε, πῶς δὲν τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του καὶ πῶς δὲν τῆς εἶπε : Ἔλα πᾶμε, ἀγάπη μου. Εἶμαι δικός σου γιὰ πάντα.

Ἡ Ὀντέττη ἐσκίρτησε χαρούμενη. Νόμιζε πιὰ πὼς εἶχε θριαμβεύσει. Κι' ἑτοιμάσθη νὰ τοῦ δώσῃ καὶ νέο φίλημα.

Ὡστόσο ἐκεῖνος βρῆκε τὸ θάρρος νὰ ξεφύγῃ τὸ τρελλό της ἀγκάλιασμα καὶ νὰ τῆς φωνάξῃ :

—Τρελλάθηκες λοιπόν ; Ἂν μᾶς δῇ ἡ γυναῖκα μου...

Ταράχτηκε. Ἡ γυναῖκα του ! Τὶ τὴν ἔνοιαζε αὐτὴ γιὰ τὴν γυναῖκα του, ἀφοῦ τὸν ἀγαποῦσε κι' ἀφοῦ ἔνοιωθε, πὼς κι' αὐτὸς στὸ βάθος του εἶχε νικηθῇ ; τέλος εἶπε :

—Ἄκουσε. Φεύγω ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι. Νὰ ξέρῃς, ὅμως, ὅτι σ' ἀγαπῶ καὶ πὼς θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα. Θέλεις σήμερα, αὔριο, σ' ἕνα - δυὸ χρόνια, θὰ σὲ καρτερῶ καὶ θἆμαι πάντα δική σου, ἕτοιμη νὰ τὰ ἐγκαταλείψω ὅλα γιὰ χάρι σου... Θὰ σὲ περιμένω.

Ὁ Λουκιανὸς ἔμεινε σὰ χαμένος στὴ μέση τοῦ δρόμου μὴ τολμῶντας νὰ ξαναφωνάξῃ. Κι' ἐκείνη χάθηκε σὲ μιὰ ἀλλέα τοῦ πάρκου μουρμουρίζοντας :

—Ἴσως ξανάρθῃ σὲ μένα. Ἴσως καὶ νὰ μὴ τὸν δῶ πιά. Ἡ εὐτυχία του, ὅμως, εἶναι δηλητηριασμένη. Πονεῖ κι' αὐτὸς ὅπως κι' ἐγώ.

ΕΔΜ. ΖΑΛΟΥ

ΕΛΣΑ!... Ποιὸς φωνάζει Ἔλσα; Εἶνε ὁ Πάουλ. Θἆνε σίγουρα πίσω μου. Νοιώθω ἕνα ρεῦμα ἀέρος στὴν γυμνὴ πλάτη μου. Τ' αὐτιά μου βουΐζουν. Μήπως εἶμαι κιόλας νεκρή; Τί θέλετε κ. Ντόρσδαιη; Γιατί εἶστε τόσο μεγάλος καὶ ὁρμᾶτε ἀπάνω μου; Χά, χά, χά!

Μὰ τί ἔχω κάμει λοιπόν ; Τί ἔχω κάμει ; Τί ἔχω κάμει ; Πέφτω. Ὅλα ἐτελείωσαν. Γιατί δὲν ὑπάρχει πειὰ μουσική ; Ἕνα μπράτσο ἀγκαλιάζει τὸ λαιμό μου. Εἶνε ὁ Πάουλ. Ποῦ εἶνε ὁ ἀπατεώνας; Νά με τώρα ξαπλωμένη. Χά, χά, χά!

Τὸ πανωφόρι πέφτει ἀπάνω μου. Καὶ νά με ξαπλωμένη. Θαρροῦν πὼς εἶμαι λιποθυμισμένη. Ἀλλὰ ὄχι, δὲν εἶμαι λιποθυμισμένη. Ἔχω πλήρη συνείδησι γιὰ ὅλα. Εἶμαι ἑκατὸ φορές, χίλιες φορὲς ζωντανή ! Μόνο ποὺ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ γελάω ἀδιάκοπα. Χά, χά, χά!

Τώρα ἔχετε αὐτὸ ποὺ θέλατε, κύριε Ντόρσδαιη, πρέπει ὅμως νὰ στείλετε τὰ λεπτὰ γιὰ τὸν μπαμπᾶ. Ἀμέσως. Ἀααα!... Δὲν θέλω νὰ φωνάζω, καὶ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ φωνάζω. Γιατί λοιπὸν εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ φωνάζω ;

Τὰ μάτια μου εἶνε κλεισμένα. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μὲ δῇ. Ὁ μπαμπᾶς σώθηκε.

—Ἔλσα !

Εἶνε ἡ θεία Ἔμμα.

—Ἔλσα ! Ἔλσα !

—Ἕνα γιατρό, ἕνα γιατρό !

—Γρήγορα εἰδοποιῆστε τὸν θυρωρό !

—Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν ;

—Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό !

—Τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι !

Τί λένε ; Τί μουρμουρίζουν ; Δὲν εἶμαι καϋμένο κορίτσι. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη. Ὁ ἀπατεώνας μὲ εἶδε γυμνή. Ὤ! Ἔχω τέτοια ντροπή, τί ἔκαμα ; Δὲν θὰ ξανανοίξω ποτὲ πειὰ τὰ μάτια μου.

—Σᾶς παρακαλῶ, κλεῖστε τὴν πόρτα !

Γιατὶ τάχα πρέπει νὰ κλείσουν τὴν πόρτα; Τί φασαρία! Εἶνε γύρω μου χίλια πρόσωπα. Ὅλοι μὲ θαρροῦν λιποθυμισμένη. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι λιποθυμισμένη. Μονάχα ὀνειρεύομαι.

— Μὰ ἡσυχᾶστε λοιπόν, κυρία !

— Ἔστειλαν γιὰ τὸν γιατρό ;

— Εἶνε μιὰ λυποθυμία.

Πόσο μακρυὰ εἶνε ὅλοι τους ! Φαίνονται σὰν νὰ μοῦ μιλοῦν ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ Σιμόν.

— Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ τὴν ἀφήσουμε ἔτσι ξαπλωμένη χάμω !

— Μιὰ κουβέρτα !

— Σιωπή, παρακαλῶ.

— Στὸ ντιβάνι !

— Κλεῖστε λοιπὸν τὴν πόρτα, ἐπὶ τέλους !

— Ἡσυχᾶστε, εἶνε κλειστή.

— Ἔλσα, Ἔλσα !

Οὔφ, ἐὰν τουλάχιστον μοὔκανε τὴ χάρι νὰ σωπάσῃ ἡ θεία Ἔμμα !

— Μ' ἀκοῦς, Ἔλσα ;

—Μὰ ἀφοῦ βλέπεις, μαμά, πὼς εἶνε λιποθυμισμένη.

—Ναί, δόξα σοι ὁ Θεός. Γιὰ ὅλους σας εἶμαι χωρὶς αἰσθήσεις. Καὶ ἔτσι θά μένω.

— Πρέπει νὰ τὴν μεταφέρωμε στὸ δωμάτιό της.

—Μὰ τὶ συνέβη, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ;

Ἡ Σίσσυ ! Μὰ πῶς βρίσκεται ἡ Σίσσυ στὸ λιβάδι ; Ἀλλὰ ὄχι, δὲν εἶνε τὸ λιβάδι.

— Ἔλσα !

—Σιωπή !

— Πειὸ πίσω λίγο, σᾶς παρακαλῶ !

Χέρια, χέρια ἀπὸ κάτω μου. Τὶ θέλουν νὰ μὲ κάμουν ; Τὶ βαρειὰ ποὺ εἶμαι ! Τὸ χέρια τοῦ Πάουλ. Μακρυὰ ἀπὸ δῶ, μακρυὰ ἀπὸ δῶ! Ὁ ἀπατεώνας δὲν εἶνε μακρυά μου, τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλὰ ὁ Ντόρσδαιη εἶνε μακρυά. Πρέπει νὰ πᾶνε νὰ τὸν βροῦν. Δὲν πρέπει νὰ σκοτωθῇ προτοῦ στείλῃ τὶς πενῆντα χιλιάδες. Κυρίες καὶ κύριοι μοῦ χρωστάει λεπτά. Πιᾶστε τον !

— Ἔχεις ἰδέα, ἀπὸ ποιὸν ἦταν τὸ τηλεγράφημα, Πάουλ ;

— Καλησπέρα σας, κυρίες καὶ κύριοι !

— Ἔλσα, μ' ἀκοῦς ;

— Ἀφῆστε την λοιπόν, κυρία Σίσσυ.

— Ἆ ! Πάουλ !

— Ὁ διευθυντὴς λέει ὅτι μπορεῖ νὰ περάσουν καὶ τέσσερες ὧρες, πρὶν φτάσῃ ὁ γιατρός.

—Φαίνεται σὰν νὰ κοιμᾶται.

Βρίσκομαι ἀπάνω στὸ ντιβάνι. Ὁ Πάουλ κρατάει τὸ χέρι μου, καὶ κυττάζει τὸ σφυγμό μου. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἶνε γιατρός.

—Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος, μαμά. Μιὰ... κρίσις.

— Δὲν μένω οὔτε μιὰ μέρα πειὰ στὸ ξενοδοχεῖο.

— Σὲ παρακαλῶ, μαμά.

— Αὔριο τὸ πρωῒ φεύγομε.

— Ἁπλούστατα, ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ φορεῖο θὰ φτάσῃ σὲ λίγο.

Φορεῖο ; Μὰ δὲν βρισκόμουν ἤδη ἀπάνω σ' ἕνα φορεῖο σήμερα; Δὲν ἤμουν ἤδη νεκρή; Θὰ χρειαστῇ λοιπὸν νὰ πεθάνω ἄλλη μιὰ φορά ;

—Δὲν μᾶς κάνετε τὴ χάρι, κύριε διευθυντὰ νὰ φροντίσετε νὰ φύγουν ἐπὶ τέλους οἱ ξένοι ἀπὸ τὴν πόρτα ;

—Μὰ μὴν κάνεις ἔτσι, μαμά !

—Τὶ ἀδιακρισία ποὺ ἔχουν ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι !

Γιατὶ σιγομιλοῦν τώρα ὅλοι τους ; Σὰν νὰ βρίσκωνται μέσα σὲ νεκρικὸ δωμάτιο. Τὸ φορεῖο θὰ φτάσῃ σὲ λίγο. Ἀνοῖξτε τὴν πόρτα, κύριε ματαντόρ !

— Ὁ διάδρομος εἶνε ἐλεύθερος !

—Θὰ μποροῦσαν νὰ δείξουν μεγαλείτερη εὐγένεια !

— Σὲ παρακαλῶ, μαμά, ἡσύχασε λοιπόν!

—Σᾶς παρακαλῶ, κυρία !

— Μοῦ κάνετε τὴν χάρι νὰ κυττάξετε λίγο τὴν μητέρα μου, κυρία Σίσσυ;

Εἶνε ἡ μαιτρέσσα του, ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσο ὡραία σὰν ἐμένα. Τὶ εἶνε πάλι ; Ἆ , εἶνε τὸ φορεῖο. Τὸ βλέπω μὲ κλειστὰ μάτια. Εἶνε τὸ φορεῖο, μὲ τὸ ὁποῖο μεταφέρουν τοὺς πληγωμένους. Ἆ ! Ὄχι, δὲν θέλω νὰ ξαναρχίσω νὰ φωνάζω.

Γύρω μου μουρμουρίζουν. Ποιὸς σκύβει ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου ; Τὰ τσιγάρα μυρίζουν ὤμορφα. Τὸ χέρι του εἶνε κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Χέρια κάτω ἀπ' τὴ ράχι μου, χέρια κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου.

Μακρυά ! Μακρυὰ ἀπὸ δῶ, μὴ μ' ἀγγίζετε! Εἶμαι γυμνή. Τὶ ζητᾶτε λοιπόν ; Ἀφῆστε με ἥσυχη. Τὸ ἔκαμα μόνο γιὰ τὸν μπαμπᾶ μου.

—Προσέξετε, σιγὰ-σιγά !

— Ἡ κουβέρτα ;

— Ναί, εὐχαριστῶ, κυρία Σίσσυ.

Γιατὶ τὴν εὐχαριστεῖ ; Τὶ ἔχει κάμῃ ; Τὶ μοῦ συμβαίνει ; Ὤ, τὶ καλὴ ποὺ εἶνε, τὶ καλή ! Πετῶ, πετῶ. Πετῶ ψηλά. Μὲ σηκώνουν καὶ μὲ κουβαλοῦν, μὲ κουβαλοῦν, μέ κουβαλοῦν στὸν τάφο.

—Μὰ δὲν εἶνε τίποτα γιὰ μᾶς, κύριε γιατρέ. Ἔχουμε μεταφέρει καὶ βαρύτερα φορτία. Τὸ φθινόπωρο μάλιστα, μιὰ φορὰ ἦταν δυὸ μαζί.

—Ψίτ ! Ψίτ !

— Θὰ εἴχατε ἴσως τὴν καλωσύνη νὰ πᾶτε ἐμπρός, κυρία Σίσσυ καὶ νὰ δῆτε ἂν στὴν κάμαρα τῆς Ἔλσας εἶνε ὅλα ἐν τάξει ;

Τὶ ἔχει νὰ κάμῃ ἡ Σίσσυ στὸ δωμάτιό μου ; Τὸ βερονάλ, τὸ βερονάλ ! Φτάνει νὰ μὴν τὸ χύσῃ. Τότε θἄπρεπε νὰ πέσω ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Εὐχαριστῶ, κύριε διευθυντά, μὴν ἐνοχλεῖσθε περισσότερο.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ζητήσω νεώτερα ἀργότερα.

Ἡ σκάλα τρίζει. Οἱ κουβαλητάδες φοροῦν χοντρές ἀρβύλες. Ποῦ εἶνε τὰ λουστρίνια μου ; Μέσα στὴν αἴθουσα τῆς μουσικῆς. Θὰ μοῦ τὰ κλέψουν. Θὰ ἤθελα νὰ τὰ χαρίσω στὴν Ἀγάθη. Ὁ Φρέδ θὰ πάρῃ τὸ στυλογράφο μου.

Μὲ κουβαλοῦν, μὲ κουβαλοῦν. Μιὰ νεκρικὴ πομπή. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Ντόρσδαιη, ὁ δολοφόνος ; Αὐτὸς εἶνε μακρυά. Κι' ὁ ἀπατεώνας τὸ ἴδιο. Ἔφυγε πάλι βιαστικά. Εἶχε ξανάρθει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δῇ τὰ λευκά μου στήθη.

Καὶ νάτος ἀκόμα μακρυά.... Πετῶ, πετῶ.

— Τὸ εἶχα δῇ νὰ ἔρχεται, Πάουλ.

Τὶ εἶχε δῇ ἡ θεία μου νὰ ἔρχεται ;

— Ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες ἔνοιωθα νἄρχεται κάτι τέτοιο. Ἀφῆστε αὐτὴ δὲν εἶνε στὰ καλά της. Φυσικὰ θὰ χρειαστῇ νὰ τὴν βάλωμε σὲ μιὰ κλινική.

— Ἀλλά, μαμά, δὲν εἶνε τώρα ἡ ὥρα νὰ μιλήσωμε γι' αὐτό.

Σὲ κλινική ;... Σὲ κλινική ;

— Δὲν φαντάζεσαι βέβαια, Πάουλ, πὼς θὰ ταξειδέψω στὴ Βιέννη μέσα στὸ ἴδιο διαμέρισμα μὲ τὴν κοπέλλα αὐτήν. Θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς κάμῃ κι' ἄλλες ὡραῖες ἱστορίες.

— Μὰ ὄχι, δὲν θὰ γίνῃ τίποτα, μαμά. Σοῦ ἐγγυῶμαι πὼς δὲν θἄχῃς καμμιὰν ἐνόχλησι.

— Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ ἐγγυηθῇς ;

— Ὄχι θεία μου, δὲν θἄχῃς ἐνοχλήσεις, κανεὶς δὲν θἄχῃ. Οὔτε κἂν ὁ κύριος Ντόρσδαιη. Ποῦ βρισκόμαστε ; Σταματᾶνε. Εἴμαστε στὸ δεύτερο πάτωμα. Θὰ μισοανοίξω τὰ μάτια μου γιὰ νὰ δῶ. Ἡ Σίσσυ εἶνε ὄρθια κοντὰ στὴν πόρτα καὶ μιλάει στὸν Πάουλ.

— Ἐδῶ, σᾶς παρακαλῶ. Ναί, ἐδῶ. Εὐχαριστῶ. Βάλτε τὸ φορεῖο κοντὰ στὸ κρεβάτι.

Σηκώνουν τὸ φορεῖο. Τὶ καλά ! Βρίσκομαι τώρα στὴν κάμαρά μου. Ἆ !...

— Εὐχαριστῶ. Καλὰ εἶνε ἔτσι. Κλεῖστε τὴν πόρτα παρακαλῶ.

— Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ βοηθήσετε, Σίσσυ ;

— Ὤ, εὐχαρίστως, γιατρέ.

— Σιγά-σιγά, παρακαλῶ. Πιᾶστε την ἀπ' ἐκεῖ, Σίσσυ, ἀπὸ τὰ πόδια. Προσοχή ! λοιπόν.... Ἔλσα ;.... Μ' ἀκοῦς, Ἔλσα ;

Μὰ βέβαια σ' ἀκούω, Πάουλ. Τ' ἀκούω ὅλα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σᾶς ἀφορᾷ. Εἶνε τόσο ὡραῖο νὰ βρίσκεται κανεὶς ἀναίσθητος ! Ὤ, κάντε ὅ,τι θέλετε!

— Πάουλ ;

— Κυρία ;

— Πιστεύεις ἀλήθεια ὅτι εἶνε ἀναίσθητη, Πάουλ ;

Τοῦ μιλάει στὸν ἑνικό; Ἆ, σᾶς τσάκωσα! Τοῦ μιλάει στὸν ἑνικό!

— Ναί, εἶνε ἀναίσθητη. Αὐτὸ συμβαίνει γενικῶς ἔπειτα ἀπὸ τέτοιες κρίσεις.

— Ὄχι, Πάουλ, μὰ τὴν ἀλήθεια εἶνε νὰ πεθαίνῃ κανεὶς στὰ γέλια ὅταν παίρνῃς ὕφος γιατροῦ.

Ἆ ! Τώρα σᾶς ἔχω πιάσει, κατεργάρηδες! Δὲν σᾶς ἔπιασα ;

— Σώπα, Σίσσυ !

—Γιατί, ἀφοῦ δὲν μ' ἀκούει ;

Τί συνέβη ; Εἶμαι γυμνὴ στὸ κρεββάτι κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματά μου. Πῶς μέ φέρανε ἐδῶ ;

— Λοιπὸν πῶς πάει ; Καλλίτερα ;

Πάλι ἡ θεία Ἔμμα. Τὶ θέλει λοιπόν ;

— Πάντα ἀναίσθητη ;

Πλησιάζει στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της. Ἂς πάῃ στὸ διάβολο ! Δὲν θ' ἀφήσω νὰ μὲ κλείσουν σὲ κλινική. Δὲν εἶμαι τρελλή.

— Δὲν μποροῦν νὰ τὴν ξυπνήσουν ;

— Θὰ συνέλθῃ γρήγορα, μαμά. Τώρα τῆς χρειάζεται μόνο ἀνάπαυσις. Ἀλλὰ καὶ σὲ σένα τὸ ἴδιο, μαμά. Δὲν θέλεις νὰ πᾷς νὰ πλαγιάσῃς ; Δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως κανεὶς κίνδυνος. Θὰ προσέχω τὴν Ἔλσα ἐγὼ μαζὶ μὲ τὴν κυρία Σίσσυ.

— Μάλιστα, κυρία, θὰ κάνω ἐγὼ τὸν κηδεμόνα... Ἢ θὰ τὸν κάνῃ ἡ Ἔλσα γιὰ μᾶς, ὅπως θέλετε πάρτε το.

Ἐλεεινὴ γυναῖκα ! Ἐγὼ βρίσκομαι ἐδῶ ἀναίσθητη κι' αὐτὴ ἀστειεύεται.

— Καὶ νὰ εἶμαι σίγουρη, Πάουλ, πὼς θὰ μὲ ξυπνήσῃς μόλις φτάσει ὁ γιατρός ;

— Μά, μαμά, δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ παρὰ μόνο αὔριο τὸ πρωΐ.

— Φαίνεται σὰν νὰ κοιμᾶται, ἀναπνέει ἥσυχα.

—Εἶνε κι' αὐτὸ ἕνα εἶδος ὕπνου, μαμά.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω ἀκόμα, Πάουλ, ἕνα τέτοιο σκάνδαλο ! Νὰ δῇς, θὰ τὸ γράψουν στὴν ἐφημερίδα !

— Μαμά !

— Μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ τίποτα, ἀφοῦ ...εἶνε ἀναίσθητη κι' ἐμεῖς μιλᾶμε σιγά.

— Κάποτε, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι οἱ αἰσθήσεις εἶνε ἐξαιρετικὰ λεπτές.

— Ἔχετε ἕνα γυιὸ πολὺ σοφό, κυρία μου.

— Σὲ παρακαλῶ, μαμά, πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς .

— Αὔριο τὸ πρωΐ, ὁπωσδήποτε φεύγουμε. Καὶ στὸ Μπότσεν θὰ πάρωμε μιὰ νοσοκόμα γι' αὐτήν.

Πῶς ! Μιὰ νοσοκόμα ; Σᾶς γελάσανε !

— Γιὰ ὅλα αὐτὰ θὰ μιλήσωμε αὔριο, μαμά. Καληνύχτα, μαμά.

— Θὰ παραγγείλω νὰ μοῦ φέρουν ἕνα τσάϊ στὴν κάμαρά μου, καὶ σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ ξανάρθω νὰ ρίξω μιὰ ματιά.

— Μὰ δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη, μαμά.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἡ ἐθνικὴ δρᾶσις τῆς Ἀθηνᾶς Σταθάτου

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 8ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

Ἀφοῦ ἡ Σχολὴ ἔκλεισεν, ὁ Ὄθων Σταθάτος ἐσκέφθη τὰ κεφάλαια ποὺ διέθετε γιὰ τὴν Σχολὴν νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ πάλιν γιὰ τὴν μόρφωσιν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας. Ἵδρυσε λοιπὸν τότε τὸ «Ἆθλον Ὄθωνος Σταθάτου», ποὺ εἶχε σκοπὸν νὰ παρέχῃ ὑποτροφίας πρὸς τελειοποίησιν στὸ ἐξωτερικὸν εἰς ἐπιστήμονας καὶ καλλιτέχνας, ἰδιαιτέρως ὅμως σ' ἐκπαιδευτικοὺς λειτουργούς. Μὲ τὸ «Ἆθλον» αὐτὸ ἐσπούδασαν ἔξω διαλεκτοὶ ἐπιστήμονες. Οἱ καρποὶ τοῦ ἱδρύματος αὐτοῦ ἦσαν σπουδαιότατοι.

Ἐξ ἀρχῆς τὸ «Ἆθλον Ὄθωνος Σταθάτου» διηυθύνετο ἀπὸ ἐπιτροπήν. Στὴν πρώτην ἐπιτροπὴν ἦτο πρόεδρος ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ποὺ τότε ἦτο Διάδοχος τοῦ θρόνου. Ἀντιπρόεδροι ἦσαν ὁ ἀκαδημαϊκὸς Δ. Αἰγινήτης καὶ ὁ Ἀθανασάκης καὶ μέλη ἐπίλεκτοι ἐπιστήμονες καὶ ἄλλοι.

Τὸ ἵδρυμα λειτουργεῖ κανονικὰ μέχρι σήμερον καὶ διευθύνεται ἀπὸ ἐπιτροπὴν πάντοτε.

Ὁ Ὄθων Σταθάτος ὅταν ἀπέθανε — τὴν 28ην Δεκεμβρίου 1925 — ἄφησε μὲ τὴν διαθήκην του 30 ἑκατομμύρια δραχμῶν γιὰ τὴν λειτουργίαν του.

Τώρα ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ «Ἄθλου Ὄθωνος Σταθάτου» ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν κ. Α. Γαζῆν, τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ὡς πρόεδρον, καὶ ἀπὸ τοὺς κ. κ. Β. Αἰγινήτην, καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀχ. Κύρου, διευθυντὴν τῆς «Ἑστίας», Ἀρ. Κυριακίδην, δικηγόρον, καὶ Χρυσοβελώνην, ὡς ταμίαν.

Μὲ ἔξοδα καὶ μὲ φροντίδες τοῦ «Ἄθλου Ὄθωνος Σταθάτου» ἐσπούδασαν πολλοί, ποὺ διακρίνονται σήμερα στὶς ἐπιστῆμες καὶ στὶς τέχνες.

Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου μας κ. Μ. Δένδιας, ὁ διευθυντὴς τῶν Θρησκευμάτων στὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας καὶ ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου μας κ. Λ. Φιλιππίδης, ὁ ἐκπαιδευτικὸς ἐπιθεωρητὴς κ. Ἀνδρέας Ραφτόπουλος, ὁ ἐπόπτης τοῦ Ἀρσακείου καὶ ἐπιφανὴς παιδαγωγὸς κ. Σπῦρος Καλλιάφας, ὁ ζωγράφος κ. Κοκότσης, ἡ κυρία Ζωὴ Φράγκου κλπ.

Ἡ Ἀθηνᾶ Σταθάτου ἔδειξε μέγιστον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ «Ἆθλον» τοῦ συζύγου της κι' ἔτσι ἡ δρᾶσις του ἐνισχύθη σημαντικά. Τὸ προικίζει δὲ καὶ μὲ τὴν διαθήκην της.

***

Ὁ Ὄθων Σταθάτος μὲ τὴν διαθήκην του ἀφῆκε σημαντικὰ ποσὰ καὶ γιὰ τὴν προικοδότησιν ὀρφανῶν κοριτσιῶν καὶ γιὰ τὴν ὕδρευσιν τῆς πόλεως Ἰθάκης.

Μὰ συγχρόνως, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προικοδότησιν τοῦ «Ἄθλου» του ἀφῆκε μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν καὶ γιὰ τὴν σύστασιν ἑνὸς ἄλλου καθιδρύματος. Αὐτὸ ἦτο τὸ «Καθίδρυμα πρὸς παροχὴν ἐτησίων βοηθημάτων εἰς τέκνα πτωχῶν οἰκογενειῶν διακρινόμενα διὰ τὴν ἐπιμέλειάν των». Ἔτσι ὁ Σταθάτος ἐφρόντισε νὰ βοηθοῦνται οἰκονομικῶς στὶς σπουδές των οἱ πτωχοὶ καὶ ἐπιμελεῖς νέοι.

Τὸ «Καθίδρυμα» αὐτὸ ἀνέλαβε τότε ἀμέσως ὑπὸ τὴν προεδρίαν της ἡ Ἀθηνᾶ Σταθάτου καὶ ἐσχημάτισε μίαν ἐπιτροπὴν κυριῶν. Ἡ δρᾶσις του ἤρχισεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ 1926.

Μὲ τὶς φροντίδες καὶ μὲ ἔξοδα τοῦ «Καθιδρύματος» ἐξακολουθοῦν τὶς σπουδές των νέοι καὶ τῶν δύο φύλων. Τόσον στὰ κατώτερα σχολεῖα, ὅσο καὶ στὸ Πανεπιστήμιο. Πολλὰ παιδιὰ καὶ κορίτσια χάρις στὸ ἵδρυμα κάνουν τὶς σπουδές των στὰ γυμνάσια καὶ κατόπιν βγαίνουν καὶ ἐπιστήμονες.

Καὶ δὲν εἶναι λίγα αὐτὰ τὰ παιδιά. Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς συστάσεως τοῦ «Καθιδρύματος» ἦσαν 60 περίπου. Τώρα ὅμως, ἐπειδὴ τὰ χρεώγραφα στὰ ὁποῖα ἐστηρίζετο ἡ περιουσία του ἐξέπεσαν, σπουδάζουν περίπου 40 παιδιὰ καὶ κορίτσια σὲ διάφορα σχολεῖα καὶ στὸ Πανεπιστήμιο.

Μέχρι τοῦ θανάτου της ἡ Ἀθηνᾶ Σταθάτου ἦτο πρόεδρος τοῦ «Καθιδρύματος» τούτου. Ἀντιπρόεδρος ἦτο καὶ εἶναι ἡ κ. Λουκία Ζυγομαλᾶ, ὁμοίως ἀντιπρόεδρος ἡ κ. Ἑλένη Τρικούπη, μέλη δὲ τῆς ἐπιτροπῆς αἱ κυρίαι Ἀντιόπη Σκένδερ, Μαρία Νεγροπόντη, Ραλλοῦ Γεωργαντᾶ καὶ Ζωὴ Φράγκου. Τώρα, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς μακαρίτιδος Ἀθηνᾶς Σταθάτου, ἀπεφασίσθη νὰ μπῇ στὴν ἐπιτροπὴ ἡ κ. Ἑλένη Σ. Σαλταφέρα, σύζυγος τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ κληρονόμου τῆς ἀειμνήστου Ἀθηνᾶς.

Ἀλλ' ἡ δρᾶσις τῆς Ἀθηνᾶς Σταθάτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὄθωνος δὲν περιωρίσθη μόνον στὸ «Ἆθλον» καὶ στὸ «Καθίδρυμα» αὐτό. Ἐπεξετάθη σὲ πολλὰ ὠφέλιμα ἔργα καὶ ἐκορυφώθη ἡ εὐεργετικότης της κοινωφελέστατα μὲ τὴν διαθήκην της.

Αὐτὰ ὅμως θὰ τὰ ἰδοῦμε στὴ συνέχεια τῆς ἐρεύνης μας στὸ προσεχὲς τεῦχος τῆς «Γυναίκας».

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΡΟΖ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ....

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΗΣ ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΑΡΝΤΕΝ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ πολλὰ πράγματα εὐτυχῶς ποὺ δίνουν στὴν πρωτεύουσά μας ὕφος πολιτισμένης εὐρωπαϊκῆς μεγαλουπόλεως. Νέα θέατρα, νέα μέγαρα, νέοι δρόμοι, κῆποι κλπ. Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες καὶ ἰδιαίτερα οἱ ἐργαζόμενες τὸν τόνο τῆς μεγαλουπόλεως θὰ θέλαμε καὶ κάπως ἀλλοιῶς νὰ τὸν αἰσθανθοῦμε: θὰ θέλαμε νὰ συνδυάζεται μὲ τέτοιες εὐκολίες ποὺ νὰ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ζοῦμε πιὸ ἄνετα, πιὸ πολιτισμένα. Ἔξω μιὰ ἐργαζόμενη γυναῖκα θὰ μπῆ μέσα σ' ἕνα κατάστημα καὶ θὰ βγῆ κατόπιν ντυμένη, παπουτσωμένη, καπελλωμένη κομψὰ καὶ φτηνά. Σ' ἐμᾶς κατὰ γενικὸν κανόνα, αὐτὲς οἱ εὐκολίες δὲν ὑπῆρχαν πρὸ καιροῦ. Γι' αὐτὸ εἶναι μεγάλη ἐκδήλωσις πολιτισμοῦ τὸ ὅτι σήμερα ἔχομε καταστήματα σὰν τοῦ Χρυσικόπουλου παραδείγματος χάριν. Μπαίνω μέσα καὶ περιεργάζομαι τὸν πλοῦτο τῶν ἐκτεθειμένων ἐμπορευμάτων.

Ἀπὸ τὶς καρφίτσες ἕως τὶς τουαλέττες, ἀπὸ τὰ πιὸ ἀσήμαντα ἀντικείμενα ἕως τὰ πιὸ πολύτιμα: σωστὸς γυναικεῖος παράδεισος.

Ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἄρντεν στὴν Ἀθῆνα...

Καθὼς χαζεύω ψωνίζοντας, μοὔρχεται ἡ ἰδέα καὶ ἡ περιέργεια νὰ μάθω τί εἶναι τὸ περίφημο ρὸζ σαλόνι τῆς Ἐλίζαμπετ Ἄρντεν γιὰ τὸ ὁποῖο ἔγινε τόσος θόρυβος.

Μιὰ μικρὴ σκαλίτσα μπαίνοντας δεξιὰ καὶ βρίσκομαι στὸ ρὸζ σαλόνι.

Μὲ δέχεται εὐγενικὰ ἡ ἐδῶ ὑπάλληλος τῆς Ἐλίζαμπετ Ἄρντεν Μαριάγκο.

Ζωντανὴ ρεκλάμα καλλονῆς.

— Πῶς σᾶς διάλεξε ἡ Ἄρντεν νὰ σᾶς στείλη στὴν Ἑλλάδα;

— Βρισκόμουνα στὴν Ἀγγλία ὅταν γινότανε ὁ διαγωνισμὸς γιὰ τὴν κατάληψι ὡρισμένων θέσεων. Κατὰ χιλιάδες περίμεναν οἱ ὑποψήφιες γιὰ κάθε θέσι, ἀλλὰ ἡ ἐκλογὴ εἶναι αὐστηρή. Πρῶτα χρειάζονται γλῶσσες, δεύτερον παρουσιαστικὸν, καλὸ δέρμα καὶ καλοὶ τρόποι.

— Καὶ ὅταν μιὰ φορὰ ἐκλεγῆτε, τί γίνεται;

— Φοιτοῦμε στὴν σχολὴ τῆς Ἄρντεν ὅπου διδασκόμεθα γιὰ νὰ διδάξωμε κι' ἐμεῖς. Γινόμαστε ἕνα εἶδος ἱεραπόστολοι τῆς ὠμορφιᾶς. Ἡ Ἄρντεν στέλνοντάς μας σ' ὅλο τὸν κόσμο, δὲν ἀποβλέπει στὸ νὰ τῆς ἀποφέρωμε ἄμεσο κέρδος. Ζητᾶ μόνο νὰ διδάξωμε τὶς γυναῖκες πῶς θὰ γίνουν ὡραιότερες μὲ τὰ καλλυντικὰ ποὺ ἡ ἴδια δημιούργησε.

— Δηλαδὴ τὸ σαλόνι σας ἐδῶ δὲν εἶναι Ἰνστιτοῦτον καλλονῆς;

— Ὄχι, εἶναι σχολὴ καλλονῆς. Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν περιποιούμεθα ἁπλῶς τὴν καλλονὴ τῶν γυναικῶν, τοὺς μαθαίνομε πῶς αὐτὲς μόνες τους, πρέπει νὰ περιποιοῦνται τὸν ἑαυτό τους. Τοὺς διευκρινίζομε ὅσα σημεῖα τοὺς εἶναι σκοτεινὰ, τὶς καθοδηγοῦμε νὰ τελειοποιήσουν τὴν τέχνη τοῦ μακιγιαρίσματος καὶ τὴν τέχνη τῆς περιποιήσεως τῆς καλλονῆς, τῆς διατηρήσεώς της, τῆς ἀποκτήσεώς της. Βλέπετε ὑπάρχει διαφορά.

— Ναὶ ἀλλὰ οἱ γυναῖκες, ὅσο κι' ἄν στέκονται μὲ ἐπιθυμία ἐμπρὸς στὰ καλλυντικὰ τῆς Ἄρντεν, δὲν τολμοῦν, καταλαβαίνετε, νὰ πλησιάσουν...

— Δὲν ἔχουν δίκαιον. Ἡ Ἄρντεν δὲν ἔχει βέβαια φθηνὰ καλλυντικὰ, ἀλλὰ ἡ τελειότης των καὶ ἡ ποιότης των φέρνουν τέτοια ἀκαριαῖα ἀποτελέσματα μὲ τόση λίγη ποσότητα ποὺ νομίζω πὼς μᾶλλον συμφέρον τους εἶναι νὰ τὰ πλησιάζουν.

— Βέβαια ἡ Ἄρντεν κατάφερε νὰ γίνῃ διεθνὲς θρυλικὸ πρόσωπο γιὰ τὶς γυναῖκες.

— Καὶ ὅμως ἄρχισε ταπεινὰ, ἀπὸ μιὰ κρέμα, μιὰ πούδρα καὶ μιὰ λοσιόν. Σήμερα καὶ τί δὲν ἔχει καὶ ποῦ δὲν ἀντιπροσωπεύεται! Λονδῖνο, Νέα Ὑόρκη, Παρίσι, Βερολῖνον, Ρώμη καὶ τόσες καὶ τόσες ἄλλες πόλεις. Ἀπὸ ὅλα τὰ Βαλκάνια, μονάχα ἡ Ἑλλὰς ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδο καλλυντικῶν τῆς Ἄρντεν.

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ Ἑλλὰς ἔχει κοκέττες καὶ... ἄνθησι οἰκονομική. Ἀλήθεια, πῶς βρίσκετε ἐσεῖς ποὺ ἀσχολεῖσθε μὲ τόσο θηλυκόκοσμο, εἶναι ἢ δὲν εἶναι κοκέττα ἡ Ἀθηναία;

— Κατ' ἀρχὴν εἶναι, ἀλλὰ νομίζω πὼς χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πόθο νὰ εἶναι κανεὶς κομψός. Νὰ ξέρῃ, νὰ εἶναι. Κι' ἔρχομαι στὸ θέμα ποὺ εἶμαι πιὸ ἁρμόδια. Σᾶς ἱκανοποιεῖ ἐσᾶς τὸ πῶς μακιγιάρονται οἱ Ἑλληνίδες; Δὲν λαβαίνουν κανέναν παράγοντα ὑπ' ὄψιν των. Τοὺς συνιστοῦν ἕνα καλὸ κραγιὸν, τὸ ἀγοράζουν, τοὺς συνιστοῦν μιὰ μάρκα ἄλλη γιὰ τὰ μάγουλα, τὴν χρησιμοποιοῦν. Κι' ἐκτὸς τοῦ ὅτι καταντᾶ τὸ πρόσωπό τους δειγματολόγιο, οἱ περισσότερες δὲν ξέρουν πῶς νὰ μεταχειρισθοῦν τὰ χρώματα. Βλέπει κανεὶς τὸ ρούζ στὰ χείλη, στὰ μάγουλα, νὰ εἶναι τοποθετημένο κατὰ οἰκτρὸν τρόπο. Δὲν ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχή, πὼς τὸ πρόσωπο πρέπει νὰ μοιάζῃ σὰν φυσικὸ, ὅσο καὶ νὰ εἶναι μακιγιαρισμένο.

»Ἡ Ἄρντεν μᾶς δίδαξε μιὰ ἀλήθεια ποὺ θἄπρεπε νὰ τὴν ξέρουν ὅλες οἱ γυναῖκες ἀφοῦ ὅλες μακιγιάρονται: Ἡ πούδρα καὶ ἡ κρέμα πρέπει νὰ ἐναρμονίζωνται μὲ τὸ χρῶμα καὶ τὴν φύσι τοῦ δέρματος. Τὸ μακιγιὰζ πρέπει νὰ ἀκολουθῆ τὸ ντύσιμό μας: Ὅταν φορεῖτε μπλὲ φουστάνι μελαχροινὴ ἢ ξανθὴ εἶσθε, δὲν πρέπει νὰ βάζετε πορτοκαλὶ ρούζ. Τὸ πορτοκαλὶ πηγαίνει ὡραιότατα μὲ τὸ μαρρόν, μὲ τὸ πράσινο. Τὸ ζωηρὸ κόκκινο, πηγαίνει μὲ σκοῦρα ὑφάσματα. Τὸ φυσικὸ εἶναι κατάλληλο γιὰ τὶς ἡλικιωμένες.

— Δίνετε μόνο σημασία στὴν ἐξωτερικὴ περιποίησι τοῦ δέρματος;

— Κάθε ἄλλο. Μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶναι ὑγιὴς δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ ὡραία. Χρειάζεται νὰ ξέρῃ κάθε γυναῖκα (καὶ τὸ δικό σας περιοδικὸ εὐτυχῶς τὸ τονίζει πάντα) πὼς τότε τὸ δέρμα εἶναι ὡραῖο καὶ τὰ μάτια ἀπαστράπτουν καὶ τὰ μαλλιὰ εἶναι πλούσια, ὅταν ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ καθαριότης γίνονται συχνὰ καὶ τακτικά.

»Ἡ γυναῖκα ποὺ πάσχει ἀπὸ κακὴ χώνευσι ἢ ἀπὸ δυσκοιλιότητα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὡραῖο δέρμα. Τὸ σῶμα πρέπει νὰ εἶναι ὑγιὲς, νὰ κυκλοφορῆ καλὰ τὸ αἷμα καὶ νὰ τρέφῃ τὰ κύτταρα, νὰ λειτουργῆ καλὰ τὸ σηκότι καὶ τὰ ἔντερα.

»Σήμερα ἡ ὑγιεινὴ εἶναι ἀχώριστη ἀπὸ τὴν περιποίησι τῆς καλλονῆς. Κι' ὅσο αὐτὸ κατανοεῖται τόσο τὰ ἀποτελέσματα εἶναι καλλίτερα.

— Ὑπάρχει ἰδιαιτέρα ὑγιεινὴ τοῦ προσώπου;

— Ὅπως πλένομε καὶ γυμνάζομε τὸ σῶμα μας γιὰ νὰ κυκλοφορῆ τὸ αἷμα, νὰ φεύγουν τὰ λίπη, νὰ ζωηρεύουν οἱ λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ ἴδιο γίνεται καὶ γιὰ τὸ πρόσωπο. Μ' ἕνα εἰδικὸ ἁπλὸ ἐργαλεῖο χτυποῦμε ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπο καὶ προκαλοῦμε κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Τὸ αἷμα τρέφει τοὺς μῦς. Μετὰ τὴν γυμναστικὴ αὐτὴ βάζομε μιὰ θρεπτικὴ κρέμα, κατόπιν κτυπᾶμε ἐλαφρῶς γιὰ νὰ ἀπορροφηθῆ.

Πλησιάζομε μιὰ εἰκόνα ποὺ δείχνει τοὺς μῦς τοῦ δέρματος.

— Κυττάξετε, οἱ μῦς εἶναι στρογγυλοί. Ὅταν χαλαρωθοῦν γίνονται ὠοειδεῖς καὶ πέφτουν πρὸς τὰ κάτω. Μὲ τὴν κυκλοφορία ὅμως τοῦ αἵματος τί γίνεται; Μπαίνει αἷμα, ξαναφουσκώνουν καὶ γίνονται στρογγυλοὶ καὶ σταθεροί.

»Στὶς Ἑλληνίδες ἔχω παρατηρήσει καὶ κάτι ἄλλο δυσάρεστο. Ἔχουν, πολλὲς, ἀνοικτοὺς πόρους. Πῶς συμβαίνει αὐτό;

»Τὰ κύτταρα τοῦ δέρματός των δὲν λειτουργοῦν κανονικά. Ἕνα δέρμα δὲν ἔχει πόρους ὅταν εἰσπνέει καὶ ἐκπνέει κανονικά. Στὰ δέρματα μὲ ἀνοικτοὺς πόρους τὰ κύτταρα ἀπὸ χαλάρωσι δὲν κάνουν αὐτὴ τὴν λειτουργία, κι' ἔτσι ἐκπνέουν μόνον χωρὶς νὰ εἰσπνέουν. Μὲ τὴν ἐκπνοὴ βγαίνει τὸ λῖπος καὶ λαδώνει τὸ πρόσωπο. Καὶ τόσο περισσότερο λαδώνει τὸ πρόσωπο, ὅσο τρώει κανεὶς λίπη καὶ κάνει καθιστικὴ ζωή».

— Στὸ σύστημα τῆς Ἄρντεν, λαβαίνετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ τὸν ἠθικὸ παράγοντα στὴν ὠμορφιά;

— Πολύ. Πρέπει οἱ γυναῖκες νὰ εἶναι εὐχαριστημένες, νὰ ἔχουν ἕνα προορισμὸ καὶ μιὰ καλὴ ἀπασχόλησι στὴ ζωή τους. Ἀλλοιῶς ἡ ἠθικὴ κατάπτωσις ζωγραφίζεται ἀμέσως στὰ πρόσωπά τους καὶ ἡ ὠμορφιὰ μαραίνεται.

Περιεργάζομαι περιέργως τὰ μπουκαλάκια καὶ τὰ χρώματα ποὺ καλαίσθητα στολίζουν τὸ ρὸζ σαλόνι τοῦ Χρυσικοπούλου.

Καθ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ κρύβει ἕνα θαυματουργὸ μυστικὸ καλλονῆς. Οἱ κοκέττες δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τὰ δοκιμάσουν.

Σ.

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ

ΜΕ ΕΝΑ ΑΓΝΟ ΠΟΙΗΤΗ

ΤΩΡΑ ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἔπαιρναν ἕνα ὕφος ταπεινὸ καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ ποῦν λέξι... Ἀπ' ἔξω ἔφθανε ἕνας θόρυβος φοβερός.... Φωνὲς τρελλές, κραυγὲς ἀπελπισίας, θρῆνοι, ποδοβολητὸ ἀλόγων ποὺ ἐκάλπαζαν...

Οἱ ταρταρικὲς ὀρδὲς καὶ οἱ μαντσοὺ τοῦ στρατάρχου Γιοὺγκ-Λοὺ εἰσωρμοῦσαν στὴν Ἀπαγορευμένη Πόλι ποὺ τὶς πόρτες της ἄνοιγαν χαρούμενοι οἱ εὐνοῦχοι.

Ὄρθιοι ἀπάνω στ' ἄλογά τους, οἱ ἄγριοι ἱππεῖς ἔφθαναν καλπάζοντας στὸ Παλάτι τῆς Τροφῆς τοῦ Πνεύματος γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν λατρευτό τους γέρο Βούδδα !

Καὶ στριφογυρίζοντας τὶς μακρυὲς των σπάθες ἔβγαζαν τὶς διαπεραστικὲς καὶ ἄγριες πολεμικὲς κραυγές τους !

Τὰ ἄλογά τους ἔτρεχαν λαχανιασμένα, ἀγριεμένα ἀπ' τὸν τρελλὸ καλπασμὸ ἐνῷ τὰ πλευρά τους κρεμασμένα ἀπὸ τὶς κοτσίδες τους αἰωροῦντο τὰ κεφάλια τῶν ἐπαναστατῶν ποὺ οἱ πιστοὶ στρατιῶτες εἶχαν νικήσει!

Ἦταν ἀληθινὰ ἕνα ὡραῖο θέαμα !

Τρομαγμένοι οἱ ἀκόλουθοι καὶ οἱ ὑπηρέτες τῶν πριγκήπων ἔτρεχαν νὰ σωθοῦν πρὸς κάθε κατεύθυνσι, ἀφίνοντας τὶς ὑπερήφανές των σάλπιγγες, τὶς λαμπρές τους σημαῖες, τὰ ὅπλα τους ἀκόμα γιὰ νὰ τρέξουν πιὸ γρήγορα !

Ἐνθουσιασμένος ὁ Μέγας Εὐνοῦχος, βγῆκε ἀπ' τὴν γωνιά του καὶ πηδῶντας ἔξω ἀπ' τὸ Παλάτι τῆς Τροφῆς τοῦ Πνεύματος, ἔτρεχε καὶ αὐτὸς ἐπίσης γιὰ νὰ διατάξῃ νὰ κλείσουν τὶς πόρτες τῆς Ἀπηγορευμένης Πόλεως, ὥστε νὰ μὴ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῶν Πριγκήπων. Καὶ φώναξε χαρούμενα στοὺς ἱππεῖς τοῦ Γιοὺνγκ-Λοὺ :

— Μὴ στέκεσθε !... Μὴ τοὺς λυπᾶσθε !... Ὅλοι εἶναι προδότες καὶ ἐπαναστάτες !

Καὶ τὰ μάτια του ἔβλεπαν ἐνθουσιασμένα τὰ κύματα τοῦ αἵματος ποὺ κοκκίνιζαν κιόλας τὶς πλάκες τῆς μεγάλης αὐλῆς.

Ὡς τόσο, στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ Ἀνακτόρου τῆς Τροφῆς τοῦ Πνεύματος, ἡ συνεδρίασις ἐξακολουθοῦσε, ἀλλὰ τώρα ὅλοι σώπαιναν καὶ ὅλοι γονατισμένοι ταπεινὰ μπροστὰ στὴν Τσέ-Χί, τὴν ἄκουαν νὰ τοὺς λέῃ:

—Ὁ νέος Ἅγιος Ἄνδρας θὰ εἶναι ὁ ἀνεψιός μου Κονάννγκ-Σιού, ὁ υἱὸς τοῦ πρίγκηπος Τσουέν... Εἶπα!...

Καὶ ἔτεινε τὸ χέρι της σὲ μιὰ μεγάλη χειρονομία προσταγῆς.

Κανένας δὲν τόλμησε νὰ πῆ λέξι, ἐκτὸς ἀπ' τὸν πρίγκηπα Τσουέν, ποὺ θαρρῶντας πὼς θὰ πέθαινε ἀπὸ χαρὰ καὶ κατάπληξι, ἀναστέναξε βαθειὰ γιὰ νὰ συνέλθῃ.

Ὁ στρατάρχης Γιοὺνγκ-Λοὺ ἐπρότεινε :

— Δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ ψηφίσωμε ;

Ἡ Τσὲ-Χί, ποὺ ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ πλέρια τὴν ἧττα τῶν ἐχθρῶν της, εἶπε μὲ σεμνὸ ὕφος :

— Ναί, αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλλίτερο !... Καὶ τὸ πιὸ κανονικό !....

Εὐπειθεῖς οἱ Πρίγκηπες ἄρχισαν τὴν ψηφοφορία.

Ὅλοι φυσικὰ ἐψήφισαν τὸν ὑποψήφιο τῆς Τσέ-Χί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Κούνγκ, ποὺ ἐπέμεινε νὰ δείξῃ τὸ αὐτοκρατορικό του αἷμα καὶ εἶχε τὸ θάρρος νὰ μὴ τὸν ψηφίσῃ.

Τότε ἡ Τσὲ-Χὶ, ποὺ λάτρευε τὸν ἡρωϊσμό, καὶ ποὺ μποροῦσε τώρα νὰ παίξῃ τὴν μεγαλόψυχη χωρὶς φόβο, ἐψιθύρισε μὲ μιὰ γλυκειὰ φωνὴ στὸ αὐτὶ τοῦ πρίγκηπος Κούνγκ ποὺ τὴν ἄκουσε κατάπληκτος :

— Εἶσθε ἕνας γενναῖος !... Θὰ πᾶτε ν' ἀγρυπνήσετε καὶ νὰ φρουρήσετε κοντὰ στὸ σῶμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ !... Σᾶς ἀπονέμω αὐτὴν τὴν τιμή !

Ἔπειτα, ψυχρή, εἶπε στὶς αὐτοκράτειρες:

—Ὅσον ἀφορᾷ ἐσᾶς, Κυρίες μου, θὰ γυρίσετε ἀμέσως στὰ παλάτια σας, καί... θὰ περιμένετε τὶς διαταγές μου !

Καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἡ Τσέ-Χὶ ἐπρόφερε αὐτὲς τὶς τελευταῖες λέξεις, καθένας κατάλαβε πὼς δὲν θὰ ἔβλεπαν γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας....

(Ἱστορικό : Ἡ Χὰ-Λοὺ-Τό, ἀπέθανε μυστηριωδῶς λίγες ἡμέρες ἀργότερα πρὶν φέρει στὸν κόσμο τὸ παιδὶ τοῦ Τοὺνγκ-Τσέ, καὶ ἡ Τσὲ-Νγκὰν δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ στὸν τάφο).

Κανένας δὲν σκέφθηκε νὰ τὶς λυπηθῆ. Καθένας, τὴ στιγμὴ αὐτὴ συλλογιζόταν πῶς νὰ σώσῃ τὸ κεφάλι του καὶ προσκυνοῦσε, ἀκουμπῶντας τὸ μέτωπο στὴ γῆ, τὴν θριαμβεύτρια.

Χωρὶς νὰ καταδεχθῆ νὰ ρίξῃ ἕνα βλέμμα στοὺς ἀξιολύπητους ἀντιπάλους της, ἡ Τσέ-Λὶ βγῆκε μεγαλόπρεπα ἀπ' τὸ Παλάτι τῆς Τροφῆς τοῦ Πνεύματος.

Στὸ πέρασμά της ἦσαν παρατεταγμένοι οἱ ἱππεῖς τοῦ Γιόνγκ Λού, καί, ὑψώνοντας πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ ματωμένα τους ξίφη, χαιρετοῦσαν τὴν ἔνδοξη αὐτοκράτειρα μὲ παράφορες ζητωκραυγές !

Ὑπέροχη μὲ τὴν τουαλέττα της τοῦ μεγάλου πένθους, ἡ Τσὲ-Χί περνοῦσε ὑπερήφανα. Μιὰ ἄπειρη ὑπερηφάνεια γέμιζε τὴν καρδιά της !... Εἶχε ξαναγίνει γιὰ πάντα ἡ ἔνδοξη αὐτοκράτειρα, ἡ μητρικὴ καὶ πρόσφορη.

Τώρα, ἡ νύχτα ἔπεφτε. Ὁ στρατάρχης Γιόνγκ-Λοὺ γονάτιζε γιὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ ἐκείνην ποὺ εἶχε ὑπερασπίσει ὅπως ἄλλοτε. Ἡ Τσὲ-Χί προσήλωσε ἀπάνω του ἕνα τρυφερὸ βλέμμα... Θὰ ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά της... Θυμόταν πὼς ἂν ἄλλοτε δὲν τὴν εἶχαν διαλέξει γιὰ αὐτοκρατορικὴ παλλακίδα, θὰ γινόταν σύζυγος τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ γίγαντος....

Ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ κρύψῃ τὸν στρατάρχη Γιόνγκ-Λοὺ ὅπως τὸν ὡραῖο ἐκεῖνο ποιητή.... Ἦταν μιὰ πολὺ μεγάλη προσωπικότης ! Γι' αὐτὸ περιωρίσθηκε μόνο νὰ τοῦ πῆ μὲ γλυκειὰ φωνή :

—Ἡ καρδιά μου σᾶς εὐγνωμονεῖ Γιόγκ-Λού!

Καὶ ὁ στρατάρχης ἔκρινε πὼς εἶχε πληρωθῆ πλέρια γιὰ τοὺς κόπους του...

Στὸ μεταξὺ ἔτρεξαν βιαστικὰ νὰ φέρουν ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του τὸν νέο Υἱὸ τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν θεῖο Κιάνγκ-Σιού... καὶ μὲ κάθε ἐπισημότητα τὸν ἔφεραν στὴν Μενεξεδένια Πόλι.

Σὲ λίγο ὁ Κιὰνγκ-Σιοὺ ὡδηγήθηκε μπροστὰ στὸ ἅγιο πτῶμα τοῦ προκατόχου του Τοὺνγκ-Τσέ...

Τότε, τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀγόρι, ἔδειξε κιόλας ἀπείθεια....

Τρομαγμένο ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὴν ἐθιμοτυπία.

Καὶ χρειάσθηκε νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ στ' αὐτὶ ἡ σεβαστή του θεία Τσὲ-Χί, πὼς, ὅσο κι' ἂν ἦταν Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, θὰ διέταζε νὰ τὸν μαστιγώσουν ἂν δὲν τὴν ὑπάκουε τυφλά.

Καὶ ἡ ἀπειλὴ αὐτή, ποὺ συχνὰ πραγματοποιεῖτο, διήρκεσε τριάντα τρία χρόνια, ὥς που ἡ Τσέ-Χὶ, πάντα μητρικὴ καὶ πρόσφορη, τὸν ἔκανε ν' ἀνεβῆ στὸ ἅρμα τοῦ Δράκοντος, λίγες ὧρες πρὶν πεθάνῃ ἡ ἴδια !...

(Ἱστορικό : Ὁ Κιάνγκ-Σιού ἦταν τότε παιδάκι. Δὲν ἐκυβέρνησε ποτὲ πραγματικά. Στὰ 1898 ἐπεχείρησε νὰ ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον τῆς φοβερᾶς του θείας Τσὲ-Χί, ἀλλὰ ἀπέτυχε. Ἀπὸ τότε ἔμεινε φυλακισμένος στὴν Ἀπηγορευμένη Πόλι καὶ ἐφονεύθη στὰ 1908 κατὰ διαταγὴν τῆς Τσὲ-Χί, ποὺ ψυχομαχοῦσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν διαδεχθῆ ὁ Κιάνγκ-Σιού).

⁂

Ἐκεῖ κάτω, στὰ μαῦρα νερὰ τῆς λίμνης τοῦ Βορρᾶ, ὁ ὡραῖος ποιητὴς, ξεχασμένος πειά, κοιμόταν τὸν αἰώνιο ὕπνο του....

Ἀλλὰ ἂς μὴν τὸν λυποῦνται οἱ εὐαίσθητες καρδιές ! Ὁ Σένγκ-Σοὺ δὲν ἦταν καθόλου ἀξιολύπητος :

Ἡ πρώτη του ψυχὴ εἶχε καταφύγει στὸ ἁρμονικὸ σπήλαιο τοῦ Χρυσοῦ Δράκοντος, ποὺ κοντά του, στὸ βάθος τῶν κυμάτων, βρισκόταν τὸ θαυμάσιο φέρετρο.

Ἡ δεύτερη ψυχή του, εἶχε ξαναβρῆ μὲ ἐνθουσιασμὸ στὶς Κίτρινες Πηγές, τὰ πνεύματα μερικῶν γέρων ἀκαδημαϊκῶν, μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦσε νὰ συζητήσῃ.

Καὶ ἡ τρίτη του ψυχὴ περίμενε νὰ εὐαρεστηθῆ ἡ Τσὲ-Χὶ νὰ τῆς ἀφιερώσῃ ἕνα δίσκο ὅπου θὰ ἀναγράφοντο οἱ μεγάλες του ἀρετὲς καὶ ἡ συγκινητική του ἀθωότης.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τ' ἀποκτᾶτε ἂν βάφετε ἕνα ἀπὸ τὰ περσινά σας φορέματα μὲ τὰς γερμανικὰς βαφὰς ARTI, ποὺ κάθε παληὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο καὶ μοδέρνο. Ἐπιτυχία ἀφάνταστος. Οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΣ — ΘΕΟΔΩΡΑ — ΕΙΡΗΝΗ — ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ — ΘΕΟΦΑΝΩ — ΖΩΗ Η ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ — ΑΝΝΑ ΔΑΛΑΣΗΝΗ

Η'.

ΠΑΝΤΩΣ, δίπλα στὴν ἐλαφρὰ καὶ εὔκολη αὐτὴ γυναῖκα ποὺ συνεκλόνισε τὸν κόσμο μὲ τὶς ἀσωτεῖες της — καθὼς θέλει νὰ τὴν παραστήσῃ ὁ Προκόπιος — δίπλα στὴν χορεύτρια καὶ τὴν ἠθοποιὸ, ὑπάρχει ἡ γυναῖκα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο καὶ ποὺ γνωρίζομε λιγώτερο : Μιὰ μεγάλη Αὐτοκράτειρα ποὺ κράτησε δίπλα στὸν Ἰουστινιανὸ μιὰ συμπαθητικὴ θέσι καὶ ποὺ συχνὰ στὴν διακυβέρνησι τοῦ κράτους ἔπαιξε ἕνα ἀποφασιστικὸ ρόλο, μιὰ γυναῖκα ἀνώτερης πνευματικότητος, σπάνιας ἐξυπνάδας, ἰσχυρῆς θελήσεως, μιὰ γυναῖκα δεσποτικὴ καὶ ὑπερήφανη, ὁρμητικὴ καὶ θερμή, μιὰ φύσις πολυσύνθετη καὶ περίπλοκη, ἀλλὰ πάντα ἀτέλειωτα γοητευτική.

III

Στὸν Ἅγιο Βιτάλιο τῆς Ραβέννας, στὴν ἀψῖδα ὅπου λαμποκοποῦν τὰ χρυσᾶ μωσαϊκά, ἡ Θεοδώρα μᾶς ἐμφανίζεται σ' ὅλη τὴν λάμψι τοῦ μεγαλείου της. Τὸ φόρεμα ποὺ φορεῖ ἔχει ἀσύγκριτη λαμπρότητα. Τυλιγμένη σ' ἕνα μακρὺ μανδύα ἀπὸ μενεξεδένια πορφύρα, ποὺ τελειώνει σὲ πλατὺ χρυσὸ κέντημα, φορεῖ στὸ κεφάλι της ποὺ τὸ περιβάλλει ὁ φωτοστέφανος ἕνα ὑψηλὸ χρυσὸ διάδημα μὲ πολύτιμα πετράδια. Στὰ μαλλιά της εἶνε πλεγμένα μαργαριτάρια κι' ἄλλες πέτρες, καὶ στοὺς ὤμους της κρόσια ἀπὸ κοσμήματα πέφτουν σὰν ἐκθαμβωτικοὶ καταρράκτες. Ἔτσι ἐμφανίζεται στὰ μάτια τῶν μεταγενεστέρων σ' αὐτὴ τὴν ἐπίσημη εἰκόνα, ἔτσι θέλησε κι' ὅσο ζοῦσε νὰ φαίνεται στοὺς συγχρόνους της. Σπανίως μιὰ νεόπλουτη συνήθισε τόσο γρήγορα στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ νέου της μεγαλείου, σπανίως βασίλισσα ἀπὸ καταγωγὴ ἀγάπησε περισσότερο τὶς διάφορες χαρές, τὴν ἡδονὴ τῆς πολυτελείας, τὶς ἱκανοποιήσεις τῆς ὑπερηφανείας, ποὺ δίδει ἡ ἐξάσκησις τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας. Ἀληθινὴ γυναῖκα, πάντα κομψὴ καὶ φιλάρεσκη, θέλησε νὰ ἔχῃ κατοικία πολυτελῆ, φορέματα καὶ κοσμήματα θαυμάσια, τραπέζι σερβιρισμένο πάντα μὲ ἐκλεκτὸ καὶ ὑπέρλεπτο γοῦστο. Μὲ προσεκτικὲς καὶ διαρκεῖς φροντῖδες περιποιόταν τὴν καλλονή της. Γιὰ νὰ εἶνε τὸ πρόσωπό της δροσερὸ παρέτεινε τὸν ὕπνο της τὸ πρωΐ καὶ πάντοτε μετὰ τὸ μεσημέρι ξεκουραζόταν. Ἔπαιρνε συχνὰ μπάνια ποὺ πάλι διαδέχονταν μακρὲς ὧρες ἀναπαύσεως. Ἤξερε καλὰ πὼς ἡ γοητεία της ἦταν ἡ πιὸ σίγουρη ἐγγύησις τῆς ἐπιβολῆς της.

Πιὸ πολὺ ὅμως ἐπέμενε στὴν ἐξωτερικὴ λάμψι τῆς ἐξουσίας. Ἐσχημάτισε αὐλή, πῆρε ἀκολούθους, φρουρούς, συνοδεῖες. Σὰν ἀληθινὴ νεόπλουτος. ἐλάτρευε καὶ ἐπολλαπλασίαζε τριγύρω της τὶς διατυπώσεις τῆς ἐθιμοτυπίας. Γιὰ νὰ τῆς γίνῃ κανεὶς ἀρεστός, ἔπρεπε νὰ τῆς ἀπονέμῃ διαρκῶς τιμές, νὰ ὑποκλίνεται μπροστά της ὡς τὸ πάτωμα, νὰ περιμένῃ κάθε μέρα κατὰ τὴν ὥρα τῶν ἀκροάσεων, ὧρες ὁλόκληρες στοὺς ἀντιθαλάμους της. Ἀπὸ τὴν ζωή της στὸ θέατρο εἶχε διατηρήσῃ τὸ αἴσθημα καὶ τὴν ἀντίληψι τῆς σκηνοθεσίας. Ἀλλὰ ἰδίως, ἐπειδὴ ἦταν ὑπεροπτική, τῆς ἄρεσε νὰ ἐπιδείχνῃ τὴν θέσι της, νὰ κρατάῃ τὶς ἀποστάσεις, εὐτυχισμένη ἴσως μέσα της νὰ βλέπῃ νὰ σκύβουν μπροστὰ στὰ πορφυρᾶ της ὑποδήματα τόσοι μεγάλοι ἄρχοντες ποὺ ἄλλοτε τῆς ἐφέροντο κάπως ἀλλοιώτικα...

Παρ' ὅλον τὸν ἀκόλαστο βίο τῆς νεότητός της, παρ' ὅλες τὶς ἐρωτικές της περιπέτειες ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ἀφανίσουν, ἡ Θεοδώρα ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἔγινε σύζυγος τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ἀνέβηκε μαζί του στὸν ἔνδοξο θρόνο τοῦ Βυζαντίου, ἔγινε γνωστικὴ καὶ ἀνεπίληπτη σὲ ὅλα. Γιατὶ εἶνε γεγονὸς πὼς κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς, συγχρόνους ἢ μεταγενεστέρους, (ἂν καὶ ὅλοι τους κατέκριναν τὴν Θεοδώρα γιὰ τὴν ἀπληστία της, τὸν αὐταρχικό της χαρακτῆρα, τὴν ὑπερβολικὴ ὑπεροχὴ ποὺ ἐξήσκησε στὸν Ἰουστινιανό, τὰ σκάνδαλα ποὺ ἐπροξένησε μὲ τὶς ἑτερόδοξες γνῶμες της) δὲν εἶπε τίποτα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς κάνῃ ν' ἀμφιβάλλωμε γιὰ τὴν ἄμεμπτη ζωή της μετὰ τὸ γάμο της. Ἀκόμη κι' αὐτὸς ὁ Προκόπιος ποὺ τὴν ἐσυκοφάντησε τόσο, ποὺ ἐξέθεσε μὲ τόση ἐλευθερία τὶς περιπέτειες τῆς νεότητός της, ποὺ διηγήθηκε μὲ τόσες λεπτομέρειες τὶς ἀπιστίες, τὶς σκληρότητες, τὰ αἴσχη της, δὲν βρίσκει νὰ πῆ τίποτα ἐναντίον της μετὰ τὸν γάμο γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτή, τὴν τόσο διεφθαρμένη. Νομίζω πὼς μποροῦμε νὰ παραδεχθοῦμε πὼς ἂν ἡ αὐτοκράτειρα ἔδινε τὴν παραμικρὴ ἀφορμή, ὁ λιβελλογράφος δὲν θὰ παρέλειπε καθόλου νὰ διηγηθῆ μὲ λεπτομέρειες τὶς ἀπιστίες της. Δὲν γράφει τίποτα γιατὶ ἀληθινὰ δὲν εἶχε τίποτα νὰ πῆ.

Ἀπ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ συμπεράνωμε πὼς τόσο ξαφνικὰ ἡ Θεοδώρα ἔγινε ἠθική. Ἀλλὰ ἐκτὸς ποὺ δὲν ἦταν πιὰ νέα ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο, —ἦταν σχεδὸν τριάντα χρονῶν καὶ μιὰ Ἀνατολίτισσα γερνάει γρήγορα,— ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνη, ἀρκετὰ φιλόδοξη γιὰ νὰ διακινδυνεύσῃ μὲ ἐρωτικὲς περιπέτειες τὴ θέσι ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ καταλάβῃ. Ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία τὴν ἔκανε νὰ προσέχῃ, νὰ λάβῃ πολλὲς προφυλάξεις, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν διατηρήσῃ. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ εἶχε τόσο ἀνώτερο πνεῦμα, ποὺ ἦταν τόσο φιλόδοξη καὶ τόσο ἄπληστη γιὰ τὴν ἀρχή, εἶχες ἄλλες μέριμνες στὸ νοῦ της παρὰ τὴν ἐπιδίωξι χυδαίων ἐρώτων. Εἶχε πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀνώτερες ἐκεῖνες ἀρετὲς ποὺ καθιστοῦν νόμιμη τὴν ἐπιδίωξι τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς; ὑπερήφανη δραστηριότητα, ἀνδρικὴ σταθερότητα, ἀτάραχο θάρρος, ποὺ ἐπεβλήθηκε στὶς πιὸ δύσκολες περιστάσεις. Ἔτσι κατὰ τὰ εἴκοσι ἕνα χρόνια ποὺ βασίλευε στὸ πλευρὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἐξήσκησε μιὰ βαθειά, —καὶ νόμιμη,— ἐπιρροὴ σ' ἕνα σύζυγο ποὺ τὴν λάτρευε.

Ἕνα γεγονὸς ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ποτὲ ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὴν Θεοδώρα, εἶναι ὁ ρόλος ποὺ ἔπαιξε ἐκείνη τὴν τραγικὴ ἡμέρα τῆς 18ης Ἰανουαρίου τοῦ 532, ποὺ ἡ ἐπανάστασις θριαμβεύοντας κτυποῦσε τὶς πόρτες τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατιοῦ, καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς, τρελλὸς πιὰ κι' ἀπελπισμένος, δὲν ἔβλεπε ἄλλη σωτηρία παρὰ τὴ φυγή. Ἡ Θεοδώρα παρευρισκόταν στὸ συμβούλιο. Μέσα στὴ γενικὴ ἀποθάρρυνσι, μόνη αὐτὴ διατηροῦσε τὸ θάρρος καὶ τὴν γαλήνη της. Δὲν εἶχεν εἰπῆ τίποτε ἀκόμη. Ξαφνικὰ, ἐνῷ ὅλοι σιωποῦσαν, σηκώθηκε, καὶ ἀγανακτισμένη ἀπὸ τὴν γενικὴ δειλία, ὑπενθύμισε τὸ καθῆκον σ' αὐτὸν τὸν αὐτοκράτορα καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς ὑπουργοὺς ποὺ βρίσκονταν σὲ τέλεια ἀπόγνωσι. «Κι' ἂν ἀκόμη — ἐδήλωσε — δὲν ἀπέμενε ἄλλη σωτηρία ἀπ' τὴ φυγή, ἐγὼ δὲν θὰ ἔφευγα. Ἐκεῖνοι ποὺ φόρεσαν τὸ στέμμα δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ζοῦν ὅταν τὸ χάσουν. Ποτὲ δὲν θὰ ἰδῶ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ παύσουν νὰ μὲ χαιρετοῦν ὡς αὐτοκράτειρα. Ἂν θέλῃς νὰ φύγῃς, Καῖσαρ, πολὺ καλὰ, φύγε: Ἔχεις χρήματα, τὰ πλοῖα εἶναι ἕτοιμα, ἡ θάλασσα εἶναι ἀνοικτή. Ἐγὼ μένω. Ἀγαπῶ τὸ παληὸ γνωμικὸ ποὺ λέει πὼς ἡ πορφύρα εἶναι τὸ ὡραιότερο σάβανο». Κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ, καθὼς γράφει κάποιος ἐκ τῶν συγχρόνων «κι' αὐτὴ ἡ αὐτοκρατορία φαινόταν ἑτοιμόρροπος» ἡ Θεοδώρα ἔσωσε τὸν θρόνον τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ στὸν ὑπέρτατον αὐτὸν ἀγῶνα ὅπου διακυβεύθηκαν ὁ θρόνος καὶ ἡ ζωή της, ἡ φιλοδοξία της τὴν ἀνύψωσε ἀληθινὰ ὥς τὸν ἡρωϊσμό.

Στὴν ἀποφασιστικὴ ἐκείνη ὥρα, ἡ Θεοδώρα μὲ τὴν ψυχραιμία της καὶ τὴν δραστηριότητά της ἀπεκάλυψε προσόντα μεγάλου πολιτικοῦ. Μὲ τὴ στάσι της αὐτὴ ἔδειξε — ὅπως εἶπαν πολὺ σωστὰ οἱ σύγχρονοί της — ὅτι ἀληθινὰ ἄξιζε νὰ κατέχῃ μιὰ θέσι στὸ συμβούλιο τῆς αὐτοκρατορίας, θέσι ποὺ ὥς τότε τῆς εἶχε παραχωρήσει ἴσως ἡ ἀδυναμία τοῦ αὐτοκράτορος. Τὴ θέσι αὐτὴ τὴ διατήρησε ἀπὸ τότε πάντοτε, καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς ποτὲ δὲν ἐπεχείρησε νὰ τῆς τὴν ἀρνηθῆ. Παράφορα ἐρωτευμένος ὥς τὶς τελευταῖες ἡμέρες μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ εἶχε λατρεύσει στὴ νεότητά του, ἀκαταμάχητα αἰχμαλωτισμένος ἀπὸ τὴν ἀνώτερηπνευματικότητά της κι' ἀπ' τὴν ἰσχυρὴ καὶ ἀποφασιστικὴ της θέλησι, δὲν τῆς ἀρνήθηκε ποτὲ τίποτα, οὔτε τὶς τιμὲς, οὔτε τὶς δόξες, οὔτε ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας.

Στοὺς τοίχους τῶν ἐκκλησιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπάνω στὶς πύλες τῶν φρουρίων, σήμερα ἀκόμα διαβάζομε ἑνωμένο μὲ τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος, τὸ ὄνομα τῆς Θεοδώρας, στὸν Ἅγιο Βιτάλιο τῆς Ραβέννας ἡ εἰκόνα της στέκεται δίπλα στὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ της συζύγου, καὶ τὸ ἴδιο στὰ μωσαϊκὰ ποὺ διακοσμοῦσαν τὰ διαμερίσματα τοῦ Ἱεροῦ Παλατίου, κατὰ θέλησι τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὸ ὄνομα καὶ ἡ εἰκόνα τῆς Θεοδώρας βρισκόταν στοὺς στρατιωτικοὺς θριάμβους καὶ στὶς πιὸ μεγάλες δόξες τῆς βασιλείας του. Καὶ καθὼς γιὰ τὸν Ἰουστινιανὸ, ἔτσι καὶ γι' αὐτὴν, ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν λαῶν τῆς ἔστησε ἀγάλματα. Οἱ κρατικοὶ ὑπάλληλοι ὡρκίζονταν πίστι καὶ σ' αὐτὴν ὅπως στὸν Ἰουστινιανό, σ' αὐτὴν ποὺ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ὑπῆρξε ἴση πρὸς τὸν αὐτοκράτορα. Στὶς πιὸ σοβαρὲς περιστάσεις ὁ Ἰουστινιανὸς συμβουλευόταν τὴν «σεβαστοτάτην σύζυγον ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός», αὐτὴν ποὺ τοῦ ἄρεσε ν' ἀποκαλῇ «τὸ γλυκύτατον τῶν θελγήτρων του» καὶ οἱ σύγχρονοι λένε ὅλοι πὼς ἡ Θεοδώρα μετεχειρίσθη χωρὶς δισταγμοὺς τὴν ἀπεριόριστη ἐπίδρασι ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει νὰ πάρῃ ὁ αὐτοκράτωρ, καὶ ὅτι ἐκυβέρνησε ὅπως ἐκεῖνος καὶ ἴσως καὶ περισσότερο.

Κατὰ τὰ εἴκοσι ἕνα χρόνια ποὺ ἐβασίλευσε, ἡ Θεοδώρα ἔβαλε τὸ χέρι της παντοῦ, στὴ διοίκησι ποὺ ἐγέμισε μὲ προστατευομένους της, στὴ διπλωματία, στὴν πολιτική, στὴν Ἐκκλησία, κανονίζοντας ὅλα κατὰ τὴν θέλησί της, ἀνακηρύσσοντας ἢ καταργῶντας κατὰ τὴν ἰδιοτροπία της Πάπες καὶ πατριάρχες, ὑπουργοὺς καὶ στρατηγοὺς, τὸ ἴδιο ὁρμητικὴ στὸ νὰ ἀνυψώνῃ τοὺς εὐνοουμένους της ὅσο καὶ νὰ καταστρέφῃ τοὺς ἀντιπάλους της, χωρὶς οὔτε νὰ φοβᾶται ἀκόμα, ὅταν τὸ θεωροῦσε ἀναγκαῖο, νὰ ἀντικρούῃ φανερὰ τὶς θελήσεις τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νὰ ἀντικαθιστᾶ μὲ δικές της διαταγὲς τὶς διαταγὲς τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Σ' ὅλες τὶς μεγάλες ὑποθέσεις ὑπῆρξε ἡ δραστήρια συνεργάτις τοῦ συζύγου της, κι' ἂν ἡ ἐπιρροή της ὑπῆρξε μερικὲς φορὲς βλαβερή, ἂν ἡ ἀπληστία της, ἡ βιαιότης, ἡ ὑπερηφάνειά της, ἐξερεθίζοντας τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ἀπληστία τοῦ αὐτοκράτορος, ὑπαγόρευσαν μερικὰ λυπηρὰ μέτρα, πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμε ἐπίσης πὼς συχνὰ εἶχε σωστὴ ἀντίληψι γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους, καὶ πὼς ἡ πολιτικὴ ποὺ ὀνειρευόταν ν' ἀκολουθήσῃ, ἂν ὁ χρόνος τῆς ἐπέτρεπε νὰ ὁλοκληρώσῃ τὸ ἔργο της, ἔργο ποὺ ἀπέβλεπε στὴν ἰσχυροποίησι καὶ σταθεροποίησι τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, θὰ εἶχε ἴσως ἀλλάξει καὶ τὴν ἱστορία ἀκόμη τοῦ κόσμου.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 11ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

ὅταν τείνω τὰ χέρια μου σὰν νὰ ἀπωθῶ ἕνα βάρος, τότε ἐκτελῶ μιὰ δύσκολη πρᾶξι. Γιατὶ οἱ μῦς δὲν κάνουν ἁπλῶς μιὰ ἴσια ἄμεση κίνησι, ἀλλὰ ζητοῦν νὰ ὑπερνικήσουν διαφορετικὰ παράλληλη κίνησι ἄλλων μυῶν.

5ον) Ὅσο γιὰ τὴν πλαγία κίνησι, τὸ σῶμα μένει ἐμπρὸς, δηλαδὴ κυττάζει ἴσια, τὸ ἴδιο καὶ τὰ χέρια. Ἡ πλαγία κύψις γίνεται πάντοτε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

6ον) Ἡ κίνησις πρὸς τὰ ἐμπρὸς, γίνεται ἕως ὅτου ἡ πλάτη ἔρθῃ στὸ σημεῖο τῶν γοφῶν.

7ον) Γιὰ νὰ κάνωμε κύκλους, κινοῦμε τὸ σῶμα ἢ τὰ μέλη του σὲ τρόπο ὥστε νὰ διαγράψωμε κύκλους μ' αὐτά. Γιὰ τὸν κορμὸ ἡ κίνησις ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς γοφοὺς καὶ ὁ κύκλος διαγράφεται ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τοὺς ὤμους.

8ον) Γιὰ νὰ γυρίσωμε, κινοῦμε τὸν κορμὸ καὶ τὰ μέλη περὶ τὸν ἄξονά τους.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΟΡΘΟΣ

Ἡ καλὴ στάσις τοῦ σώματος καὶ ἡ ὠμορφιὰ τοῦ βαδίσματος ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν θέσι τοῦ σκελετοῦ. Πρέπει λοιπὸν πρὶν ἀρχίσομε τὰ γυμνάσματα, νὰ μάθωμε ποιὰ εἶναι ἡ ὀρθὴ στάσις. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη, σᾶς εἶναι γνωστὸ, ὅτι ἀποτελεῖ τὸ κύριο στήριγμα τοῦ σώματος. Κάθε παρέκκλισις αὐτῆς παραμορφώνει τὸ σῶμα.

Ἡ καλὴ λοιπὸν στάσις τοῦ σώματος εἶναι ἡ ἑξῆς:

Τὰ δυὸ πόδια νὰ βρίσκωνται παραλλήλως, σὲ ἀπόστασι τεσσάρων ἑκατοστομέτρων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Σὲ ὅσες τὰ γόνατα εἶναι περισσότερο ἐστραμένα πρὸς τὰ μέσα, μποροῦν ν' ἀνοίγουν περισσότερο τὰ πόδια τους. Ἡ θέσις μὲ τὶς κλειστὲς φτέρνες δὲν εἶναι καλή, γιατὶ τὸ σῶμα ρίχνει πρὸς τὴν φτέρνα ὅλο του τὸ βάρος, πρᾶγμα ποὺ κάνει βαρὺ τὸ βάδισμα καὶ φέρνει πλατυποδία. Τὸ σῶμα πρέπει νὰ στηρίζεται καὶ στὸ πέλμα καὶ στὴν φτέρνα. Ὅσο γιὰ τὸν κορμὸ, φροντῖστε νὰ στέκεσθε ἴσια μὲ τὴν σπονδυλικὴ στήλη λυγισμένη πρὸς τὰ μέσα τῆς μέσης. Θὰ διαπιστώσετε πὼς ἡ κοιλιὰ ἔτσι μαζεύεται, ἐνῷ τὸ ἐπάνω μέρος φουσκώνει, ἀφοῦ οἱ γοφοὶ ὅλοι μαζὶ ἔχουν μιὰ μικρὴ κίνησι πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἡ καλὴ θέσις τῆς κοιλιᾶς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴ στάσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ὅταν ἡ σπονδυλικὴ κάνει καλὰ τὴν κλίσι τῆς μέσης, τὸ ἱερὸν ὀστοῦν ὑψώνεται καὶ ἡ κοιλιὰ παίρνει τὴν θέσι ποὺ πρέπει.

Κρατᾶτε τὸ στέρνον ὑψηλὰ, τὶς ὠμοπλάτες κοντὰ τὴν μία στὴν ἄλλη μὲ κίνησι ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω.

ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ

Εἶναι σπάνιο νὰ δῆτε μιὰ γυναῖκα νὰ δίνῃ τὴν ὡραία στάσι ποὺ πρέπει στὸ λαιμό της. Ἄλλες ἑνώνουν τόσο τὸ κεφάλι μὲ τὸν κορμὸ ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς δὲν ὑπάρχει λαιμὸς, ἄλλες ἁπλώνουν τὸ λαιμὸ πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ρίχνοντας ἔτσι ὅλο τὸ βάρος στὸν λάρυγγα γιὰ νὰ μὴν φαίνωνται τὰ προγούλια. Ἔτσι δὲν ἐξαφανίζονται τὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ δημιουργοῦνται ἁπλούστατα νέα.

Ὅταν κρατᾶ κανεὶς ἔτσι τὸ λαιμό του, οἱ πρὸς τὸ κεφάλι μῦς λυγοῦν καὶ κυρτώνουν, οἱ θυρεοειδεῖς φουσκώνουν ἀπὸ τὴν συνεχῆ πίεσι ἐπὶ τοῦ λάρυγγος καὶ οἱ ἄλλοι μῦς τοῦ λαιμοῦ ἀτροφοῦν.

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι στὰ μέρη ποὺ οἱ γυναῖκες συνηθίζουν νὰ σηκώνουν βάρη στὸ κεφάλι, οἱ λαιμοί των εἶναι χωρὶς κανένα ἐλάττωμα, γιατὶ προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν τὸ κεφάλι ὅπως πρέπει.

Ἄς ποῦμε πὼς ὁ λαιμὸς εἶναι μιὰ κολόνα καὶ τὸ κεφάλι μιὰ σφαῖρα ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπάνω στὴν κολόνα, ἡ ὁποία μὲ τὴν σειρά της βασίζεται πάλι στὴν σπονδυλικὴ καὶ στοὺς μῦς καὶ ὄχι ἐμπρὸς στὸ λάρυγγα. Ὅταν κρατᾶτε τὸ βάρος τοῦ κεφαλιοῦ ἐκεῖ, τότε βρήκατε τὴν καλὴ στάσι.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΔΕΣΠΩ ΓΙΟΒΑ
ΕΡΜΟΥ & ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ
(ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΤΕΝΑ 4) ΤΗΛ. 31-926

Σύστημα διδασκαλίας γεωμετρικῆς κοπτικῆς ἁπλοῦν καὶ λίαν πρακτικόν. Εὔληπτον διὰ πᾶσαν νέαν ἔστω καὶ μὴ ἀσχοληθεῖσαν ποτὲ εἰς τὴν ραπτικήν. Ταχυτάτη καὶ τελεία κατάρτισις. Εἰδικὰ τμήματα ἀρχαρίων, προχωρημένων πρακτικῶν ραπτριῶν. Ἐπαγγελματικὴ ἐξάσκησις τόσον εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ραπτρίας ὅσον καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν ἐργαστηρίου. Αἱ ἤδη ἐξασκοῦσαι τὸ ἐπάγγελμα τῆς ραπτρίας πρακτικῶς, τελειοποιοῦνται ταχύτατα καὶ ἀκόπως. Μαθήματα συνεχῆ κατὰ τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ ἐργαστηρίου. Νυκτερινὰ μαθήματα διὰ τὰς ἐργαζομένας. Εἰδικαὶ ὧραι διδασκαλίας ραπτριῶν. Αὐστηρῶς οἰκογενειακὸν οἰκοτροφεῖον. Ζητήσατε κανονισμόν.

ΟΙΚΟΣ ΕΠΙΠΛΩΝ
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 31α
Τηλέφωνον 53.039

Ντουλάπες φίξ	Δρχ.	1.100.—
Ντουλάπες φίξ	»	1.300.—
Ντουλάπες λυόμενες	»	2.000.—
Ντουλάπες πομπὲ	»	2.500.—
Ντουλάπες τρίφυλλες	»	3.800.—
Σιφονιέρες	»	1.200.—
Βιβλιοθῆκες τρίφυλλες	»	1.200.—
Πολυθρόνες περιστρ.	»	600.—
Τραπέζια μέσης	»	600.—
Σαλονάκια	»	6.000.—
Ντουλάπες μοντέρνες	»	2.000.—
Γραφεῖα Π	»	1.200.—

ΣΧΟΛΗ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΤΡΙΓΚΑ
Ὁδὸς Λεωνίδου 6.

Ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως νὰ διδάξῃ τὴν ΚΟΠΤΙΚΗΝ ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐφαρμόζεται νέα μέθοδος τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Τὸ ἀτελιὲ γυναικείων φορεμάτων λειτουργεῖ ὡς πάντοτε, μὲ τὰ μοντέλλα τῶν οἴκων τῶν Παρισίων [illegible] καὶ

Ἀρχίζω τὴν ἀλληλογραφία μου σήμερα ἀπ' τὰ γράμματα ποὺ ἔχουν μείνει λίγο πίσω. Πιστεύω οἱ ἀναγνώστριες καὶ ἀναγνῶστες τῆς στήλης μου νὰ μοῦ συγχωρήσουν αὐτὴ τὴν ἀργοπορία, γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν εὐθύνομαι. Ἀφορμὴ εἶναι ἡ πληθώρα τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἔχω λάβει καὶ ποὺ δημοσιεύονται κατὰ σειρὰν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Γυναίκας».

Μαργ. Γεωρ... Θεσσαλονίκην. Μοῦ λέτε : «Πρὸ τριάντα χρόνων τὰ κορίτσια ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ σημερινά. Τώρα μιὰ κοπέλλα ξέρει τὴ ζωὴ περισσότερο ἀπ' τὰ κορίτσια τοῦ περασμένου αἰῶνα. Κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ τὴν ἀντικρύζει μὲ θάρρος. Πηγαίνει στὰ πρακτικὰ λύκεια, φοιτᾷ στὰ μικτὰ σχολεῖα, κάνει σπὸρ μὲ τ' ἀγόρια. Δὲν εἶναι ἡ «λευκὴ χήνα» ποὺ παντρευόταν μὲ κλειστὰ τὰ μάτια καὶ ποὺ τὴν ἐπάντρευαν οἱ γονεῖς της χωρὶς νὰ τὴ συμβουλευθοῦν... Τὸ σημερινὸ κορίτσι δὲν ἐνθουσιάζεται μονάχα μὲ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι ἑνὸς ἀνδρός, δὲν παραβλέπει τ' ἄλλα προσόντα. Ἂν εἶναι λογικὴ καὶ φρόνιμη, θὰ προτιμήσῃ ἕνα παλληκάρι ἐργατικό, ἔξυπνο καὶ εἰλικρινὲς καὶ ἂς μὴν εἶναι καὶ Ἄδωνις».

Μοῦ ζητᾶτε τὴ γνώμη μου γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σᾶς τὴ λέω μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια ποὺ χαρακτηρίζει αὐτὴ τὴ στήλη. Ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, ἀπὸ ἐκμυστηρεύσεις ποὺ μοὔκαναν σὲ γράμματά τους μερικὰ ἀγόρια καὶ σ' ἕνα ποὺ ἔχω μπροστά μου αὐτὴ τὴ στιγμή, πὼς τὸ κορίτσι δὲν ἄλλαξε τόσο πολύ, ὅσο λέτε... Ὅσο καὶ νὰ συναναστρέφωνται μὲ τ' ἀγόρια, νὰ παίζουν μὲ τὶς φίλες τῶν ἀδελφῶν τους ἀπὸ μικρά, νὰ πηγαίνουν στὰ μικτὰ σχολεῖα καὶ τὰ λύκεια, ἐνθουσιάζονται πολλὲς φορές, ὅπως καὶ οἱ γιαγιάδες τους μ' ἕνα σφίξιμο χεριοῦ, μὲ δυὸ γλυκὰ λόγια, ποὺ τοὺς λέει ἕνας καβαλλιέρος μὲ ἄμεμπτη ἐμφάνισι, καὶ δὲν γνωρίζουν νὰ δοῦν τὸ ἐργατικὸ παλληκάρι ποὺ τοὺς ἐξασφαλίζει μιὰ ἄνετη καὶ ἤρεμη οἰκογενειακὴ ζωή. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ κοπέλλες ποὺ ψυχολογοῦν τοὺς νέους ποὺ συναναστρέφονται, ποὺ τοὺς κρίνουν ἀναλόγως τῶν προσόντων ποὺ ἔχουν, ἀλλὰ αὐτὲς εἶναι ἐξαιρέσεις στὸ γενικὸ κανόνα. Στὸ θέμα αὐτὸ θὰ ἐπανέλθουμε καὶ ἄλλη φορά, ἀγαπητὴ φίλη. Σήμερα πρέπει ν' ἀπαντήσω στὶς καθυστερημένες ἐπιστολές, στὶς ὁποῖες δὲν ἀπάντησα... Θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσετε πιστεύω...

Μ. Δ. Παγκράτι.— Τὸ πεζὸ τραγοῦδι καὶ τὸ ποίημά σας εἶναι καλογραμμένα. Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ δημοσιευθοῦν, γιατὶ θὰ δυσαρεστηθοῦν πολλοὶ ἀναγνῶσται τῆς «Γυναίκας» ποὺ μοῦ ἔχουν προτείνει τὸ ἴδιο πρᾶμα. Μοῦ λέτε πὼς ἀγαπᾶτε πολὺ τὸ θέατρο, ἀλλὰ πὼς ἡ μαμά σας δὲν ἐγκρίνει τὶς ἀπόψεις σας. Γιὰ νὰ ἀνέβῃ ὅμως ἕνα κορίτσι στὴ σκηνὴ καὶ νὰ ἀναδειχθῇ, πρέπει νἄχῃ πολὺ ταλέντο, θεατρικὴ μόρφωσι καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὰ μαθήματα μιᾶς δραματικῆς σχολῆς. Δὲν εἶν' εὔκολο νὰ γίνῃ καλὴ ἠθοποιὸς ἕνα ἀκατάρτιστο γιὰ τὴ σκηνὴ κορίτσι. Θἄταν ἐφικτὸ αὐτὸ τὸ πρᾶμα, ἂν γινόταν ἕνα θέατρο, στὸ ὁποῖον νὰ παίζουν «ἐρασιτέχνιδες» μὲ ταλέντα. Στὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων ὑπάρχει τμῆμα Δεσποινίδων ποὺ παίζει ὡραῖα θεατρικὰ κομμάτια... Ἴσως μερικὲς κυρίες τοῦ Λυκείου θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς ἐγγράψουν ὡς μέλος. Σκεφθῆτε το καὶ συμβουλευθῆτε τὴ μαμά σας γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θἄτανε μιὰ λύσις ποὺ θὰ σᾶς ἱκανοποιοῦσε.

Στὸν ἀπελπισμένο Κύριο. Ἐνταῦθα.— Δὲν κάνω καμμιὰ ἐξαίρεσι, ἀποφεύγοντας «συστηματικὰ» ν' ἀπαντήσω στὶς ἐπιστολὲς τῶν ἀναγνωστῶν μου. Τὸ ἔγραψα καὶ ἄλλοτε στὴν στήλη τῆς ἀλληλογραφίας μου. Ἡ σύστασίς μου—ἢ μᾶλλον ἡ ἀπάντησίς μου στὸ γράμμα σας—ἔρχεται λίγο ἀργά; Δὲν τὸ φαντάζομαι. Σᾶς συστήνω νὰ παύσετε τὸ φλὲρτ σας μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶναι τόσο εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄνδρα της, σὲ μιὰ νέα μητέρα. Μοῦ γράφετε πὼς τὴ συμπαθεῖτε καὶ πὼς ἡ φιλαρέσκειά της σᾶς δίνει πολλὲς ἐλπίδες νὰ τὴν κατακτήσετε. Μὴν τὸ κάνετε αὐτό, ἀγαπητὲ κύριε. Φαίνεσθε ἄνθρωπος ἔντιμος. Μὴν καταστρέψετε ἕνα σπίτι. Θὰ συμβούλευα στὴν νέα κυρία, τὴν τόσο φιλάρεσκη νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴ διδασκαλία τοῦ ὑπέροχου δράματος τοῦ Τολστόϊ «Ἄννα Καρένιν», νὰ τὸ δῇ στὸν κινηματογράφο. Θ' ἀντιληφθῇ πὼς ἡ μεγαλείτερη ἀγάπη δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ αἰώνια, καὶ πὼς μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ μὴ διαλύῃ τὸ σπίτι της γιὰ μιὰ εὐχαρίστησι τῆς στιγμῆς.

Αἰσθηματίαν, Χαλκίδα.— Μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τὰ ἐρωτήματα ποὺ μοῦ κάματε καὶ ἀκόμα δυσκολώτερο νὰ σᾶς πείσω... Φαντάζομαι πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα σᾶς ἀγάπησε εἰλικρινῶς... Σήμερα σᾶς συμπαθεῖ καὶ σᾶς λυπᾶται... Κατὰ τὴ γνώμη μου ὅμως θἄπρεπε νὰ διακόψετε τὰς σχέσεις σας μαζί της, γιατὶ αὐτὸ σᾶς ἐκνευρίζει καὶ χειροτερεύει τὴν ὑγείαν σας, ποὺ εἶναι ἐπισφαλής. Εἶναι προτιμότερο νὰ διατηρήσετε καλὲς ἀναμνήσεις, παρὰ νὰ πληγώνῃ διαρκῶς ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Ἐλ. Β., Σπάρτην.— Ἀφοῦ εἶσθε μητέρα τριῶν παιδιῶν, σᾶς συμβουλεύω νὰ κάνετε ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ διαλύσετε τὸν γάμο σας. Μιὰ ἀπιστία τοῦ συζύγου, ὅσο καὶ νὰ σᾶς πληγώνῃ σήμερα, δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐπηρεάσῃ σὲ τόσο βαθμὸ ποὺ νὰ καταστρέψετε τὸ σπίτι σας. Δὲν εἶναι σωστό. Ἀφοῦ ὁ ἄνδρας σας σᾶς ζητάει συγχώρηση, σᾶς λέω πὼς σᾶς ἀγαπάει, ἀναγνωρίζοντας τὸ σφάλμα του. Γιατί νὰ μὴν τοῦ δώσετε τὸ φιλὶ τῆς συγγνώμης; Κάνετέ το χάριν τῶν παιδιῶν σας, ποὺ εἶναι τόσο μικρὰ καὶ ποὺ ἔχουν τὴν ἀνάγκη μητρικῆς στοργῆς...

Εὐφ. Λ. Μεσολόγγι.— Μὴν ἔρχεσθε στὰς Ἀθήνας,χωρὶς νὰ ἐξασφαλίσετε στέγην καὶ κατοικίαν σ' ἕνα νοικοκυρεμένο γνωστό σας σπίτι. Ἡ ἐργασία στὴν Ἀθήνα δὲν βρίσκεται τόσο γρήγορα ὅσο φαντάζεσθε. Μπορεῖτε, καθὼς εἶσθε νέα καὶ ὤμορφη, νὰ ἐκτεθῆτε σὲ μεγάλους κινδύνους. Σᾶς ἐνέγραψα εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ε. Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων, ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26, δίδοντας καὶ τὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε. Ἡ διευθύντρια τοῦ γραφείου θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ταχυδρομικῶς, ὅταν εὑρεθῇ καμμιὰ καλὴ θέσις.

Νόραν Δ., Ἐνταῦθα.— Εἶσθε ἀπελπισμένη γιατὶ σᾶς συκοφάντησαν στὸ μνηστῆρα σας, ποὺ δὲν σᾶς πιστεύει καὶ ἐπιμένει νὰ διαλύσῃ τοὺς ἀρραβῶνας σας. Ἡ συκοφαντία βέβαια εἶναι φοβερὸ ὅπλο ποὺ σκοτώνει μιὰ ζωὴ καὶ μαυρίζει μιὰ ὑπόληψι. Μὲ παρακαλεῖτε νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου... Σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐξηγηθῆτε μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό σας. Μιλῆστε του μὲ εἰλικρίνεια, σκεφθῆτε ποιὸς ἢ ποιὰ μποροῦσε νὰ σᾶς κάνῃ αὐτὸ τὸ μεγάλο κακό. Ἴσως κανένα γνωστό σας κορίτσι ποὺ ἀγαποῦσε τὸν ἀρραβωνιαστικό σας καὶ ποὺ θέλει νὰ σᾶς τὸν πάρῃ. Εἶναι κρῖμα, ἂν εἶσθε ἀθώα, νὰ ὑποστῆτε ἕνα τέτοιο μεγάλο πλῆγμα, ὅπως λέτε. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθήσετε ν' ἀποδείξετε τὴν ἀθωότητά σας, νὰ παρακαλέσετε σοβαρὰ πρόσωπα, ποὺ σᾶς γνωρίζουν, νὰ μιλήσουν γιὰ σᾶς στοὺς γονεῖς τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας καὶ σὲ κεῖνον τὸν ἴδιο. Μὴ μιλᾶτε γι' αὐτοκτονία. Ἡ αὐτοκτονία εἶναι μιὰ ἀνανδρία, μικρή μου φίλη, ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ τῶν γονιῶν σας, ποὺ σᾶς περιβάλλουν μὲ τόση στοργή. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀφαιρέσετε τὴ ζωή σας. Εἶμαι βεβαία πὼς ὁ ἀρραβωνιαστικός σας θὰ σᾶς πιστέψῃ ἅμα τοῦ ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας. Ἂν ὅμως συμβῇ τὸ ἐναντίον, εἶναι προτιμότερο νὰ διαλυθῇ ὁ ἀρραβῶνας σας, παρὰ νὰ χάσετε τὴ ζωή σας. Εἶσθε τόσο νέα, ποὺ θὰ παρηγορηθῆτε ἀσφαλῶς, ἂν πιστέψουμε στὰ λόγια κάποιου μεγάλου ποιητῆ : «Ἡ ἐρωτικὴ λύπη δὲν εἶναι ποτὲ θανάσιμη». Σᾶς συμβουλεύω νἄχετε θάρρος καὶ θὰ κερδίσετε τὴν εὐτυχία σας ἀσφαλῶς.

DIANA

Σημ. : Ἡ συνέχεια τῆς αἰσθηματικῆς ἀλληλογραφίας κατὰ σειρὰν στὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς «Γυναίκας».

ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΚΕΦΤΕΔΕΣ ΑΠΟ ΠΑΤΑΤΕΣ

Βράζετε καλὰ μέσα εἰς ἀνάλογον νερὸν καὶ βούτυρον μισὴ ὀκᾶ πατάτες. Ἔπειτα τὶς βγάζετε καὶ τὶς ζυμώνετε ρίχνοντας μέσα καὶ 3—4 αὐγά. Καβουρδίζετε κατόπιν κιμὰν μὲ διάφορα μυρωδικὰ καὶ τὸν τοποθετεῖτε μέσα εἰς τὴν ζύμην τῶν πατατῶν.

Ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τοὺς τηγανίζετε καὶ σερβίρετε.

ΣΑΛΑΤΑ ΑΠΟ ΧΟΡΤΑ

Ἰδοὺ μιὰ σαλάτα νόστιμη καὶ ποικιλωτάτη :

Κόψατε ἕνα κρεμμύδι καὶ μερικὰ κοκκινογούλια ψημένα στὸ φοῦρνο καὶ καθαρισμένα. Προσθέσατε κουνουπίδι βραστό, φασόλια βραστὰ καὶ σέλινον. Ρίψατε ἀκόμη ἀνάλογον ἁλάτι, πιπέρι, μουστάρδα, κόψτε καὶ λίγα μαρουλόφυλλα καὶ ἔχετε μίαν σαλάταν.

ΧΕΛΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΕΞΙΝ

Κόβετε τὸ χέλι σὲ στρογγυλὰ κομμάτια. Ἔπειτα βάζετε μέσα στὴν χύτρα ἀνάλογο βούτυρο, ἕνα μάτσο ξυνίστρας καθαρισμένης, τὴν ὁποίαν τηγανίζετε λίγο μαζὶ μὲ τὸ βούτυρο, ἔπειτα ρίχνετε λίγο πετρασέλινο, ρίγανη, ἁλάτι καὶ πιπέρι. Ὅταν αὐτὰ μισοψηθοῦν, ρίχνετε μέσα καὶ τὸ χέλι, τὸ ὁποῖον δὲν χρειάζεται γιὰ νὰ ψηθῇ παρὰ ὀλίγα λεπτά, κατόπιν τῶν ὁποίων κατεβάζετε τὴν χύτραν καὶ σερβίρετε.

ΜΠΙΦΤΕΚΑΚΙΑ ΣΤΟΝ ΑΧΝΟ

Περνοῦμε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ κρέατος καλὸ φαχνὸ μοσχαράκι καὶ τοποθετοῦμε μέσα εἰς ἕνα πιάτο τρεῖς μεγάλους κεφτέδες χωρὶς νὰ τοὺς ἀλευρώσωμε. Βάζομε σὲ καθένα ἀπ' αὐτοὺς ἕνα κομμάτι φρέσκο βούτυρο καὶ τοποθετοῦμε τὸ πιάτο ἐπάνω σὲ μιὰ κατσαρόλα, ποὺ βράζει, νὰ ψηθοῦν τὰ μπιφτέκια μὲ τὸν ἀτμό. Τὸ πιάτο θὰ τὸ σκεπάσωμε καλὰ γιὰ νὰ μὴ φεύγῃ διόλου ἀχνὸς καὶ νὰ μένῃ μέσα ὅλη ἡ οὐσία.

Τὰ ἴδια μπιφτεκάκια μποροῦν νὰ γίνουν καὶ στὴν κατσαρόλα μὲ λεμόνι, βούτυρο καὶ λίγη ρίγανη γιὰ ὅσους ἀρέσκονται εἰς τὰ μυρωδικά.

Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 2ας ΣΕΛΙΔΟΣ]

ζῶον ποὺ γεννιόταν γιὰ τὴν μάταια ἡδονὴ μόνο καὶ τὴ σκλαβιά. Καὶ πρωτοτυπία καὶ δημιουργικότητα κατέχει ἐπίσης καὶ ὅσο περισσότερο καὶ μεγαλείτερος ἀριθμὸς γυναικῶν μορφώνονται τόσο γίνονται καὶ πιὸ αἰσθητὰ αὐτὰ τὰ χαρίσματα στὴ γυναῖκα. Ὅ,τι ἄλλοτε ἦταν ἐξαίρεσις σήμερα εἶναι γενικότης καὶ ὅ,τι σήμερα εἶναι ἐξαίρεσις ἀργότερα θὰ εἶναι γενικότης.

Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ παραμείνῃ αἰωνίως ἡ γυναῖκα ἁπλοῦν ἐκτελεστικὸν ὄργανον ἐφ' ὅσον οἱ πνευματικὲς ἀλματώδεις πρόοδοί της εἶναι περισσότερον παρὰ αἰσθητές. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαλεχθοῦν καὶ νὰ διευκολυνθοῦν μόνον οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ θὰ βαδίσουν πρὸς τὴν πνευματικὴ τελειότητα. Εἶναι δίκαιο νὰ ἐνθαρρυνθοῦν ὅλες ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν πεποίθησι στὸν ἑαυτό τους, ὅλες ἐκεῖνες ποὺ αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους ἱκανὸ ν' ἀποδώσῃ κάτι καὶ ἄλλες ποὺ δὲ τοὺς δόθηκε ἀκόμη εὐκαιρία νὰ τὸ συναισθανθοῦν. Ὅσο μεγαλείτερος εἶναι ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων ποὺ θὰ προσπαθήσουν, τόσο περισσότερες θὰ εἶναι αὐτὲς ποὺ θὰ ἐπιτύχουν. Κι' ἂς μένουν ἥσυχοι οἱ ἀντίπαλοι ἄνδρες γιατὶ ὅσο περισσότερο μορφωμένη εἶναι μιὰ γυναῖκα, τόσο καὶ πιὸ βαθειὰ αἰσθάνεται τὸ καθῆκον της.

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

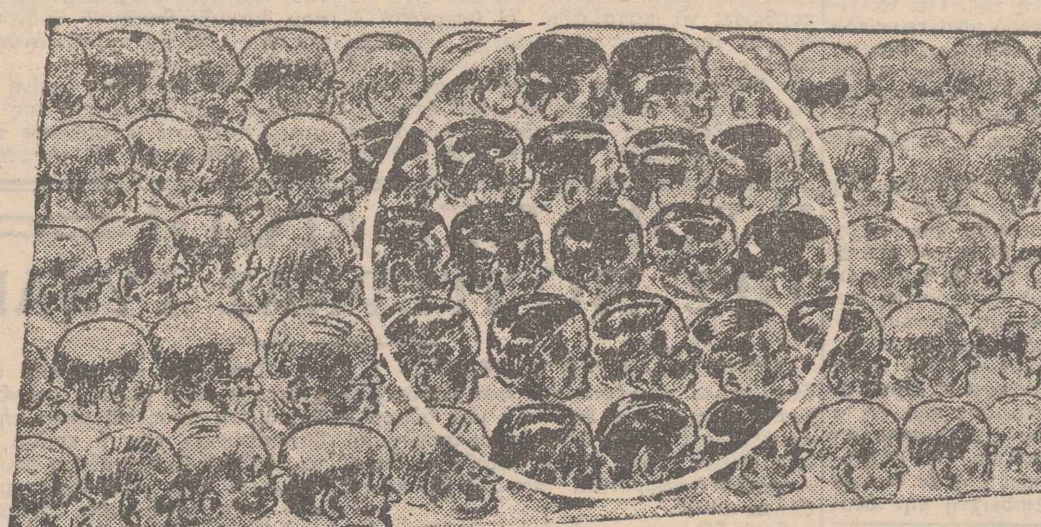

20 τοῖς 100

Στοὺς 100 ἄνδρας οἱ 20 μόνον ἔχουν κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας των τὰ μαλλιά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔδωκεν ἡ φύσις. Τί θλιβερὰ παρατήρησις, ἡ ὁποία ὅμως δὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τῶν εὐφυῶν ἐπιχειρηματιῶν, ποὺ διαφημίζουν σκανδαλωδῶς διάφορα ἀντιεπιστημονικὰ παρασκευάσματα κατὰ τῆς πιτυρίδος καὶ τῆς τριχοπτώσεως. Προσέξατε μὴν ἀπατηθῆτε καὶ σεῖς! Διότι τὰ προϊόντα αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν καμμίαν ἀποτελεσματικότητα, ἐπειδὴ ἁπλούστατα δὲν ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῆς ΑΙΤΙΑΣ ποὺ προκαλεῖ τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν πιτυρίδα. Ἀντιθέτως τὸ Γερμανικὸν βιολογικὸν προϊὸν ἡ ΤΡΙΛΥΖΙΝ, περιέχουσα κατὰ βάσιν χοληστερίνην (ἤτοι τὴν οὐσίαν ἐκείνην ποὺ λόγῳ ἐλλείψεως ἀρκετῆς ποσότητος ἀπὸ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς μας προκαλεῖ κατ' ἀρχὰς τὴν πιτυρίδα καὶ κατόπιν τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν φαλάκραν), στηρίζεται ἐπὶ δεδομένων ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ καὶ εἶναι κατὰ συνέπειαν θετικῶς ἀποτελεσματική. Μὲ καθημερινὴν χρῆσιν τῆς ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται
Ἡ τριχόπτωσις σταματᾷ
Νέα μαλλιὰ ξαναφυτρώνουν

TRILYSIN

Ὁ Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος κ. ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑ.Ι.ΔΗΣ, Ἀλκαίου 1, Ἀθῆναι, ἀποστέλλει δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς Τριλυζίν.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 16

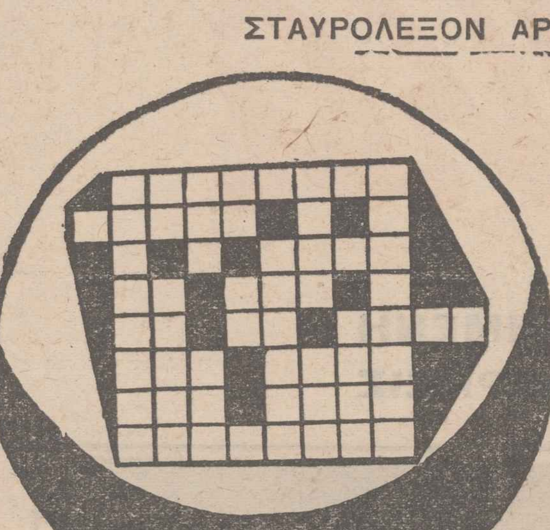

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
2. Τὸ μὴ σύνθετον (ὀνομ. πληθ.)— Τόπος προσευχῆς (Κλητ.).
3. Ἐκτός.—Τουρκικὸν ὄνομα (θηλ).
4. Πρασιά.— Ἄρθρον (πληθ). — Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Ἵππος».
5. Ἀλλοίμονον. — Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Σορός».
6. Τόπος λιμναζόντων ὑδάτων.
7. Ὄνομα (θηλ).
8. Ὀνομαστὸς καταρράκτης.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ἔνδοξος Γάλλος αὐτοκράτωρ.
2. Ἡ μὴ διπλῆ.
3. Ὑπάρχει παντοῦ. — Ὄνομα οὐσιαστικὸν (θηλ).
4. Ὅλοι.
5. Σύνδεσμος (ἐπαναλ.) — Ὁρκωτικὸν μόριον.
6. Σύνδεσμος (τελ). — Σύνδεσμος (αἰτιολ.).
7. Τόπος ἀγαλλιάσεως. — Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Ὥρα».
8. Πόλις τῆς Ἰταλίας.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΑΡΙΘ. 14

1				5				50	Ἥρως Τρωϊκοῦ πολέμου
	30				1			1	Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου
		7			5		70		Σχολή
			70		5	50			Ἀρκαδικὴ πόλις
	1			1			1		Ἀρχαῖος ἱστορικὸς συγγραφεύς
	10		10			70			Σοφόκλειον ἔργον
30		20				50			Ἀρχαῖος συγγραφεύς
10				5				1	Ὄνομα θηλυκόν
		70			70			8	Πόλις εὐρωπαϊκή

Ἀντικαταστήσατε τοὺς ἀριθμοὺς μὲ τὰ ἀντίστοιχα γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου. Συμπληρώσατε τὰ κενὰ τετραγωνίδια μὲ τὰ ἀνάλογα γράμματα, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ ἡ ἀνταποκρινομένη λέξις πρὸς τὴν ἔναντι λύσιν.

Τὰ γράμματα τῆς πρώτης καθέτου γραμμῆς ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαιολογικῆς τοποθεσίας τῶν Ἀθηνῶν.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΒΕΜΠΕΡ

Ἕνα βράδυ, ἐπαίζετο εἰς τὸ θέατρον ὁ «Μαγευμένος Αὐλὸς», τὸ ἀριστούργημα τοῦ Μόζαρτ.

Ἡ παράστασις ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσῃ, ὅταν οἱ μουσικοὶ τῆς ὀρχήστρας ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ τετράδιο τῆς παρτισιὸν δὲν εὑρίσκετο εἰς τὸ θρανίο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ Βέμπερ.

Φόβος καὶ τρόμος μεταξὺ τῶν μουσικῶν, δεδομένου ὅτι ὁ Βέμπερ ἦτο ἐκτάκτως προσεκτικὸς καὶ αὐστηρός.

Ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴν ἀνεμένετο νὰ φθάσῃ στὸ θέατρο ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὅλη ἡ Αὐλὴ καὶ ὅλοι ἤξευραν ὅτι μία ἀργοπορία, ἔστω καὶ δικαιολογημένη, θὰ ἔκαμε πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Φρειδερῖκον — Αὔγουστον, ὁ ὁποῖος ἀπαιτοῦσε νὰ ἀρχίζῃ ἡ παράστασις μόλις εἰσήρχετο στὸ θεωρεῖο του.

Τὸ κοινόν, ποὺ εἶχε ἐννοήσει τί συνέβαινε, ἐπερίμενε καὶ αὐτὸ μὲ ἀνησυχίαν τὴν ἄφιξιν τοῦ Βασιλέως. Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ἦτο καὶ ἡ κυρία Καρολίνα Βέμπερ, ἡ σύζυγος τοῦ μουσουργοῦ, ποὺ ἔβλεπε τρέμουσα πὼς ἔλειπε τὸ τετράδιον. Ὁ Βέμπερ εἶδε τὸν κίνδυνο καὶ ἐμειδίασε. Χωρὶς νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ ταραχθῇ περισσότερον, ἔστειλε ἕνα μουσικὸν νὰ φέρῃ τὸ τετράδιο.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσῆλθε εἰς τὸ θέατρον ὁ βασιλεὺς ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Αὐλήν του.

Ὁ Βέμπερ ἔρριξε εἰς τὴν γυναῖκα του, ποὺ ἦτο ὠχροτάτη, ἕνα βλέμμα ἐκφραστικό, ποὺ ἔλεγε :

—Μὴν ἀνησυχῇς !

Ἔπειτα ἐπῆρε τὴν παγκέτα του καὶ ἔδωκε τὸ σημεῖο τῆς ἐνάρξεως. Διηύθυνε ὅλη τὴν πρώτη πρᾶξι μὲ τὴν συνηθισμένη του δύναμι, χωρὶς νὰ παραλείψῃ μιὰ νότα ἀπὸ τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε ὅλο ἀπὸ μνήμης. Μάλιστα εἰς ὡρισμένα σημεῖα προσεποιεῖτο ὅτι ἐγύριζε τὰ φύλλα, πρὸς μεγάλον θαυμασμὸν τῶν παρισταμένων.

Τὸ γεγονὸς κατέπληξε τόσον πολύ, ὥστε ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας συνεχάρησαν ὁλοψύχως τὸν Βέμπερ διὰ τὸ μουσικὸν αὐτὸ κατόρθωμα.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΝΙΓΗΚΕ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Ὁ Ντιντερὼ μὲ τὸ Ρουσσὼ περπατοῦσαν κάποτε στὸ Μομορανσύ, κατὰ μῆκος μιᾶς μικρῆς λίμνης.

—Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι τρομερὰ παράξενο καὶ τὸ τοπίο ἐξαιρετικὰ ὑποβλητικό, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Ρουσσώ.

—Ποῦ βρίσκεις τὴν παραξενιά του καὶ τὴν ὑποβλητικότητά του ; τὸν ρώτησε ὁ Ντιντερώ.

—Δὲν ξέρω, ἀλλὰ... τί νὰ σοῦ πῶ! Χίλιες φορὲς μ' ἔσπρωξε ὁ πειρασμὸς νὰ πέσω καὶ νὰ τερματίσω τὴ ζωή μου μέσα σ' αὐτὴ τὴ λίμνη. Νά, γιατὶ βρίσκω ὑποβλητικὸ τὸ μέρος, ἀποκρίθηκε ὁ Ρουσσώ.

Ὁ φίλος του τὸν κύτταξε τότε μὲ ὕφος εἰρωνικὸ καὶ πεζότατο.

—Καὶ γιατί δὲν τὸ ἔκαμες ; τοῦ ἀπάντησε ἀτάραχα.

Ὁ Ρουσσὼ ἔκπληκτος γιὰ τὴν ἀδιαφορία, μὲ τὴν ὁποία τοῦ εἶπε ὁ Ντιντερὼ αὐτὰ τὰ λόγια, στάθηκε γιὰ λίγο σιωπηλὸς καὶ τέλος εἶπε:

—Ξέρεις... Ἔβαλα τὸ χέρι μου στὸ νερὸ καὶ τὸ βρῆκα πολὺ κρύο!

ΛΥΣΙΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ ΑΡΙΘ. 13

Τ	Υ	Ρ	Τ	Α	Ι	Ο	Σ
Ρ	Ο	Υ	Β	Ι	Κ	Ω	Ν
Α	Ι	Γ	Υ	Π	Τ	Ο	Σ
Ι	Ε	Ρ	Ε	Μ	Ι	Α	Σ
Α	Ι	Θ	Ι	Ο	Π	Ι	Α
Ν	Α	Υ	Π	Λ	Ι	Ο	Ν
Ο	Δ	Υ	Σ	Σ	Ε	Ι	Α
Σ	Ο	Φ	Ο	Κ	Λ	Η	Σ

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 15

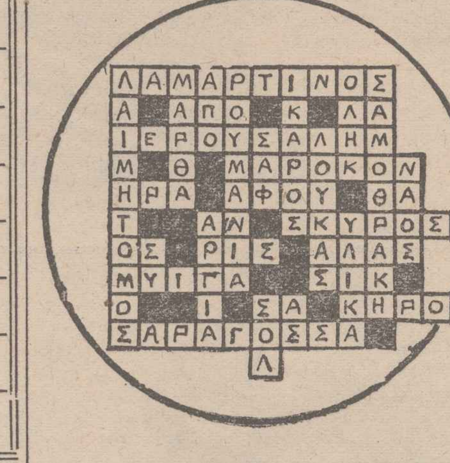

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ
Α ΑΠΟ Κ ΛΑ
ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
Μ Θ ΜΑΡΟΚΟΝ
ΗΡΑ ΑΦΟΥ ΘΑ
Τ ΑΝ ΣΚΥΡΟΣ
ΟΣ ΡΙΣ ΑΛΑΣ
ΜΥΙΓΑ ΣΙΚ
Ο Ι ΣΑ ΚΗΡΟΣ
ΣΑΡΑΓΟΣΣΑ
Λ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐλ. Μεσολογγίτου, Ζάκυνθος. —Τὰ λόγια σας γιὰ τὸ περιοδικό μας, μᾶς συγκίνησαν βαθειά. Διαβάσαμε τὸ κομμάτι σας. Κατ' ἀρχὴν δὲν εἶναι κακό. Πρὶν ἀρχίσετε ὅμως νὰ γράφετε κομμάτια γιὰ δημοσίευσι, διαβάστε πολύ, διαβάστε τὶς Ἑλληνίδες καὶ τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Προσέξατε τὴν γλῶσσα. Γράφετε ὅπως μιλεῖτε. Λέτε ποτὲ «τουτέστιν»; Τὸ γράψιμο εἶναι ταλέντο, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἐπάγγελμα. Χρειάζεται νὰ τὸ μάθετε.

Μπιάνκα Βελλίνι, Κέρκυρα.— Τὰ λόγια σας θέλομε νὰ τὰ ἐπαναλάβωμε. Εἶναι ἁπλᾶ, εἰλικρινῆ καὶ μᾶς δίνουν κουράγιο στὸν ὡραῖο μας ἀγῶνα : «Μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ ξεχωριστὴ ἱκανοποίησι παρακολουθῶ τὴν σταθερὴ ἐξέλιξί σου, ἀγαπητὴ «Γυναῖκα» καθὼς καὶ τὸ ὅλο καλύτερο ἀπὸ φύλλο σὲ φύλλο παρουσιασμά σου. Δὲν ἀμφιβάλλω πιὰ ἂν μένῃ ἀναγνώστης σου ποὺ νὰ μὴν διετύπωσε τὴν εὐχὴ νὰ γίνῃς ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε Ἑλληνίδας. Γιατὶ μέσα στὶς σελίδες σου μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς κάθε τί ποὺ ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα ποὺ ἐργάζεται, τὴν νοικοκυρὰ καὶ τὴν διανοούμενη...». Ἀγαπητὴ Μπιάνκα, σχηματίστε στὸν κύκλο σας, στὴν Κέρκυρα, μιὰ ἐπιτροπὴ φίλων τῆς «Γυναίκας», ποὺ θὰ ἀναλάβουν νὰ τὴν διαδώσουν πλατειὰ σ' ὅλα τὰ σπίτια. Καὶ στέλνετέ μας νέα ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ τὴν ζωή της. Ὅσο γιὰ τὰ μαθήματα πλεκτικῆς θὰ ἐξακολουθήσουν, μὴν ἀνησυχῆτε. Τὸ ποίημά σας «Ἀμυγδαλιά», ἀρχίζει ὡραῖα ἀλλὰ ξεπέφτει στὸ τέλος. Οἱ πρῶτοι στίχοι εἶναι τόσο ὡραῖοι :

> Τὸ λυγερό της τὸ κορμὶ ἡ φύση εἶχε στολίσει
> ὅμοια σ' ἁγνότη ἡ ὠμορφιά, νυφούλα δροσερὴ
> κι' ὁλόστητη μάρωνε στῆς γέννας τὸ μεθῦσι
> σὲ μιὰ καλὴ ἐλπίζοντας γλυκειὰ συγκομιδή.

Προσέξετε τὴν στιχουργική. Τὸ ποίημα δὲν εἶναι ἁπλῆ ἔμπνευσι. Χρειάζεται δούλεμα, δούλεμα. Μὴν ἀγαπᾶτε τὶς εὔκολες ρίμες, ἔστω κι' ἂν εἶναι φτωχές : δροσερή, ριμάρει μὲ συγκομιδή ; Μὴν ἐπιτρέπετε στὸν ἑαυτό σας νὰ ξεπερνᾷ μὲ τέτοιες λύσεις τὶς δυσκολίες.

Δικηγόρον Ι. Μ., Καστοριά. — Ἡ ἁπλῆ αὐτὴ παραγγελία ποὺ μᾶς κάνετε, ἀγαπητὲ φίλε, μᾶς συγκινεῖ γιατὶ βλέπομε πὼς ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀγαποῦν εἰλικρινᾶ τὸ περιοδικό μας. Σᾶς στείλαμε τὰ 12 τεύχη ποὺ ζητᾶτε. Ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴ καὶ πάλι σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Χιωτοπούλα. — Ἐὰν νομίζετε πὼς μπορεῖ νὰ μπῇ τίποτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ γράφετε στείλετέ τα. Προτιμῆστε νὰ ἀφορᾷ τὴν Χίο, τὴν ζωὴ τῆς γυναίκας ἐκεῖ. Θὰ λέγαμε καὶ σὲ σᾶς ὅ,τι ἐπαναλαμβάνομε σὲ ὅλες τὶς νέες ποὺ γράφουν : Ἀποφεύγετε τὰ τετριμμένα θέματα.

Γ. Α. Πλωμάρι. — Δυστυχῶς ἀγαπητὲ φίλε, τὸ βιβλίο τοῦ ἰατροῦ Πωσὲ δὲν ὑπάρχει μεταφρασμένο ἑλληνικά.

Κατίνα Γιαφᾶ., Στρατωνίκη.— Προζυμόσκονη θὰ πῇ σκόνη ἀπὸ προζῦμι ἢ ὅπως τὸ ζητᾶνε στὸ φαρμακεῖο «μπαῖκεν». Τὸ μπαῖκεν φουσκώνει τὰ γλυκύσματα.

Μαρία Γ. — Γιὰ τὸ θέατρο ποὺ ἐνδιαφέρεσθε, θὰ δῆτε στὸ ἑπόμενο φύλλο κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον, γραμμένο ἀπὸ τὴν Βεάκη.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟ ...ΝΟΙΚΙ !

Ἡ δυστυχία ποὺ ἐπικρατεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Κίνα καὶ τὴν ὁποία χειροτερεύουν ἀκόμα περισσότερο ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς καὶ οἱ βαρειὲς φορολογίες, ποὺ ἀναγκάζονται οἱ τοπικὲς κυβερνήσεις νὰ ἐπιβάλλουν, γιὰ νὰ συντηροῦν τὰ ἐπαναστατικὰ ἢ ἀντεπαναστατικὰ στρατεύματά της, ἔχουν φέρει σὲ ἐλεεινὴ καὶ τρισαθλία κατάστασι τὴ μεσαία τάξι καὶ τὸ λαό. Καὶ ὁ καθένας μεταχειρίζεται ὅποιο μέσο μπορεῖ γιὰ νὰ κερδίσῃ τα πρὸς τὸ ζῆν.

Ἔτσι, κοντὰ στ' ἄλλα, οἱ Κινέζοι...ἐνοικιάζουν τὴ γυναῖκα τους γιὰ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα καὶ ἀντὶ ὡρισμένου ποσοῦ, σ' ὅποιον τὴν ζητήσῃ ἢ τὴν βρίσκει ὡραία!

Ἡ συνήθεια αὐτὴ ἐπικρατοῦσε ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων στὶς περιφέρειες τοῦ Κανσοῦ καὶ τοῦ Σιγκιάνγκ καὶ σιγὰ-σιγὰ διεδόθη σ' ὁλόκληρη τὴν Κίνα, ὅπου καὶ διετηρήθη χιλιάδες χρόνια. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος εἶχε καταργηθῆ στὶς περισσότερες ἐπαρχίες, χάρις στὸ νεωτεριστικὸ πνεῦμα ποὺ εἶχε μεταδοθῆ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική.

Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι σύμφωνη ἄλλως τε μὲ τὴ θρησκεία. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ παραχωρήσῃ τὴ γυναῖκα του σ' ἕναν ἄλλο, γιὰ ἕνα μῆνα, ἢ γιὰ ἕνα χρόνο, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἡ παραχώρησις αὐτὴ θὰ ἔχῃ χαρακτῆρα ἐμπορικὸν καὶ δὲν θὰ γίνεται γιὰ τιμωρία τῆς γυναικός. Ἡ διάρκεια τῆς ἐνοικιάσεως κανονίζεται διὰ συμφωνίας τοῦ συζύγου, τῆς συζύγου καὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ. Ἐπίσης καὶ τὸ ἀντίτιμον τοῦ ἐνοικίου κανονίζεται ἀναλόγως τῆς καλλονῆς τῆς γυναικὸς καὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

Στὴν περιφέρεια τοῦ Κανσοῦ, τὸ σύνηθες ἐνοίκιον μιᾶς γυναικὸς εἶναι δύο λίρες στερλίνες τὸν μῆνα, ὑπάρχουν ὅμως καὶ γυναῖκες ποὺ ἐνοικιάζονται ἀντὶ δέκα λιρῶν μηνιαίως!

Ἡ διάρκεια τῆς ἐνοικιάσεως δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῶν δύο ἐτῶν. Τὰ ἐνοικιαστήρια συμβόλαια συντάσσονται κανονικῶς στὰ συμβολαιογραφεῖα ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ ὁρίζουν λεπτομερῶς τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐνοικιάσεως καὶ τὴν ποινικὴ ρήτρα ποὺ ὑποχρεοῦται ὁ καθένας τῶν συμβαλλομένων νὰ πληρώσῃ στὸν ἄλλον, ἂν τυχὸν παραβῇ τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου.

Στὴ γυναῖκα ποὺ ἐνοικιάζεται σ' ἕναν ἄνδρα, ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς νὰ πατήσῃ στὸ σπίτι της ἢ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἄνδρα της σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐνοικιάσεως.

ΚΥΡΙΑ, θέλετε νὰ ἐξασφαλίσετε τελείαν ἐφαρμογήν, ἀνάπαυσιν συγχρόνως καὶ ἐλευθερίαν στὰς κινήσεις σας, καὶ πρὸ παντὸς τὴν πραγματικὴν κλασσικὴν γραμμήν, τὴν ὁποίαν ὀνειρεύεται κάθε Κυρία ;

Τὰ ἐπιτυγχάνετε ἀσφαλῶς ὅλα αὐτὰ ἐὰν παραγγείλετε μίαν Ζώνην ἢ ἕνα κορσὲ καὶ ἕνα στηθόδεσμον στὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ
Παραπλεύρως τοῦ Κινηματογράφου «ΑΤΤΙΚΟΝ»
ΔΙΤΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
“ΑΝΘΗ ΛΕΜΟΝΙΑΣ,
συγκρατεῖ καὶ γυαλίζει τὰ μαλλιά, ἀλλὰ καὶ δὲν λεκιάζει τὰ μαξιλάρια.
Ζητήσατέ την στὸ Φαρμακεῖο
ΒΟΣΥΝΙΩΤΗ
Ἔναντι Βασιλικοῦ Θεάτρου

ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ

Ἀπὸ σήμερον 18 μέχρι τέλους Φεβρουαρίου. Μεγάλαι ἐκπτώσεις εἰς ὅλα τὰ μεταξωτά μας εἴδη, ἤτοι: Κρὲπ-ντὲ-σίν, Σατέν, Cloque, Ταφτάδες, Βελοῦδα, Λαμὲ, Δαντέλλες ὡς καὶ μεταξωτὲς κάλτσες.

Ἐπωφεληθῆτε τῶν Μεγάλων Ἐκπτώσεων τῆς Μεταξωτῆς Ἑβδομάδος. Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ, Ἑρμοῦ 18α.